ELTA 74

Revistă de metafizică

ÎN NUMĂRUL DE FAȚĂ :

* Mesaj extraterestru - Capitala planetei (I) * Viața Maeștrilor * Cei care se opresc, obosesc * ELTA * Minimul efort * Calea de mijloc * Astrologia ca știință mentală * Generațiile * Legile Kybalionului în Astrologie * Omul - între artificial și natural * *Prelegeri în Rarău * Înțelegerea nevăzutului * Planeta inocenței * Legea lui Unul * Taina ignoranților pierduți * Taina * Joc de-a povestea * Regăsire * Un boutique numit Iuda * Vindecarea prin scris * Astrologia și Karate - Do * Numerele vii (IV) * Școala - către o nonă dimensiune * Rămânem victimele întâmplărilor ? * Exteriorul - de la iluzie, la manifestare * Liberul arbitru ne eliberează de arbitri * Construcțiile - Fizica și Metafizica lor * Hrana vie * Mesager * Scrisoare document * Informatii *

Editor : ELTA UNIVERSITATE

Revista apare sub îngrijirea
Asociației de metafizică
ELTA UNIVERSITATE

Ela

ROMÂNIA

nr. 14 / 1995

Redacția și administrația :
5600 - Piatra Neamț,
str. Orhei, nr. 8 / 80,
jud. Neamț,
tel. 033 / 626652

Ion Dumitrescu (director)
Alexandru Iacob (redactor șef)
Dan Spulber (secretar de redacție)

Tehnoredactare computerizată:

EDITURA

Ilustrația grafică : arhitect Marilena Sârbu (coperta I), Alina Deacu, M.C. Escher, Eugenia - Etna Pop, Alma Ștefan

Tiparul executat la Imprimeria BACOVIA str. Mioriței, nr. 27, Bacău

413 _____ *Mesaj extraterestru*
413 Alexandru _____ *Viața Maeștrilor*
416 Ion Dumitrescu _____ *Cei care se opresc, obosesc*
421 Ion Viorel Oacheșu _____ *ELTA*
424 Gabriel Ștefan _____ *Minimul efort*
429 Adrian Mîndruță _____ *Astrologia ca știință mentală*
431 Irina Rîță _____ *Generațiile (II)*
433 Jan Alexandru _____ *Legile Kybalionului în Astrologie*
435 Dana Stoica _____ *Omul între artificial și natural*
437 Ion _____ *Prelegeri în Rarău*
440 Carmen Corneanu _____ *Înțelegerea nevăzutului*
443 Lucian Stratan _____ *Planeta inocenței*
444 Alexandru Iacob _____ *Legea lui Unul*
446 Ioan Pavel _____ *Taina ignoranților pierduți*
446 Jan Alexandru _____ *Taina*
449 Vali Russu _____ *Joc de-a povestea*
450 Toma Mathe _____ *Regăsire*
451 Ion Dumitrescu _____ *Un boutique numit Iuda*
454 Marius Bendea _____ *Vindecarea prin scris (I)*
458 _____ *Astrologia și Karate - Do*
459 Firicel Ciarnău _____ *Numerele vii (IV)*
459 _____ *Școala către o nouă dimensiune*
463 Marcel Doroș _____ *Rămânem victimele întâmplărilor ?*
466 Florin Mandiuc _____ *Exteriorul - de la iluzie, la manifestare*
467 Marcel Vâlcu _____ *Liberul arbitru ne eliberează de arbitri*
469 Ștefan Rotaru _____ *Constructiile - Fizica și metafizica lor*
470 Elena Niță Ibrian _____ *Hrana vie, aliment și medicament*
471 *Mesager * Scrisoare document * Informații*

Capitala Planetei (I)

VIAȚA MAEȘTRILOR

Sub îngrijirea *Asociației de metafizică ELTA București* și a *Editurii SOLTERIS Piatra Neamț*, apare - pentru prima oară în România pentru marele public - Viața și Învățăturile Maeștrilor din Extremul Orient, de Baird T. Spalding, cunoscută în cercurile spirituale sub denumirea *Viața Maeștrilor*.

Tradusă din original de Adrian Mîndrută, această carte de referință a Spiritualității Universale, vine să împlinească un gol informațional generat în o jumătate de secol de materialism, când asemenea lucrări au fost puse la index. Cu toate acestea, ea a circulat printre oamenii care doreau să se adape la Izvorul Viu al Informației Cauzale, în manuscrise deseori confiscate de către organele de represiune ale statului totalitar, urmată și de arestări, anchete și punerea pe lista neagră a îndrăzneților, altminteri cum s-a întâmplat cu oricare mare lucrare spirituală apărută în viața omenirii.

De ce oare au avut loc aceste represiuni vizavi de o carte care nu făcea nimănui nici un rău, ci dimpotrivă aducea iluminare spirituală omului? Răspunsul nu e greu de dat dacă amintim că în *Viața Maeștrilor* vorbește direct Isus, cât și alți Mari Maeștri, cu învățăturile dar și cu faptele lor, iată de ce tipărirea acestei cărți într-o țară sau alta vine drept o confirmare că oamenii din acel spațiu geografic,o caută și o merită.

Concomitent, vor apărea primele două volume, urmând ca în acest an să fie oferite oamenilor din Spațiul Românesc și celelalte trei. Cu acest prilej, aducem mulțumirile noastre tuturor celor care concură la editarea, tipărirea și difuzarea *Vieții Maeștrilor*, tipografilor de la Imprimeria Bacovia din Bacău, care se alătură nouă în efortul trudei pe manuscris și pe litera de tipar, pentru a da acestei cărți forma grafică pe care o merită și a o aduce cât mai rapid în librării.

Pace și Iubire, prietene, oriunde ești.

Alexandru.

Mesajul Confederației Galactice pentru Planeta Geea transmis prin Misiunea România

Lecția a VII - a

Șolteris, prieteni! Continuăm seria transmisiilor adresate civilizațiilor terestre, înțelegând situația în care vă aflați și mai ales felul în care ne puteți privi. Ne aflăm aici nu pentru a vă da rezolvări, ci cu dorința de a colabora. Pentru a putea realiza această colaborare trebuie să vă dăm câteva sugestii asupra a ceea ce înseamnă lucrul cu informația. Informația, indiferent de natura ei, are valoare numai atunci când este practicată. Ceea ce împiedică punerea ei în practică este încărcătura emoțională sau mai precis trăirea astrală prin care o abordați. Înțelegerea informației nu are nici o legătură cu corpul astral, deci implicit nu are sens o legătură afectivă față de acesta. Cât de mult este cunoscut se poate vedea în fapte, gândurile, sentimentele sau altfel de trăiri nereprezentând decât elemente anterioare înfăptuirii, deci practic teoretice. Puterea unei entități se poate vedea în faptele sale și nu în emoțiile sale. În situația prezentă pe Geea trebuie să vă dezobișnuiți de această atitudine de expectativă, de analogie și interpretare fără sens a existenței. Evoluția, înțelegerea

---

Formarea nucleului fraternității universale a omenirii fără diferență de rasă, credință, sex sau culoare.

*

Încurajarea studiului comparat al religiei, filosofiei și științei.

*

Cercetarea inexplicabilei legi a naturii și a puterii latente din om.

Principiile spiritualității universale

Sînt ceea ce gândesc.

*

Îmi ridic vibrațiile.

*

Nu-mi este teamă de nimic.

Acestea sînt necesare pentru a doua mea naștere.

ELTA Universitate - Principiile prime

realității universale poate fi realizată numai în practică iar sfaturile în practică sunt inutile, aceasta depinzând de responsabilitatea și curajul cu care fiecare abordează propria existență.

La nivel informațional nu contează sursa informației ci înțelegerea și experimentarea ei. Nimeni nu are cum să o facă în locul vostru, iar prezența noastră aici vă poate ajuta dar nu influența. Căutați să vă treziți pentru a nu uita cine sunteți. Valorile universale aparțin fiecăruia și nimeni nu vi le poate lua. Indiferent de activitatea socială pe care o aveți, încercați să realizați că aceasta aparține societății, nu vouă. Limitându-vă numai la acest aspect, sunteți ca și inexistenți.

Vă întrebați probabil care este rolul nostru aici pentru că problema cu care vă confruntați nu pare să aibă legătură cu colaborarea universală, și cu atât mai puțin să aibă o rezolvare în aceasta. Într-adevăr, aceasta este realitatea, deci voi însivă puteți sesiza că ajutorul nostru este de cel mult 7%, în timp ce restul rezolvărilor sunt ale voastre, implicându-vă și necesitând propria voastră decizie. Orice informație poate fi dată numai în măsura în care poate fi folosită la nivelul întregului sistem. O schimbare care implică întreaga civilizație nu poate viza pe cineva anume, sau ține cont de ceea ce înțelege fiecare la nivel particular. Soluțiile pe care le dăm și pe care voi însivă le intuiți vizează direct întreaga societate terestră. A merge înainte se poate numai împreună pentru că dacă nu s-ar ține cont de acest aspect, cei buni s-ar putea ridica liniștiți iar cei inconștienți ar fi deja condamnați. Rolul pe care-l aveți voi, cei care vă treziți, vă cere să nu uitați de cei care sunt cu un pas în urma voastră și, oricât v-ar fi de greu, nu-i abandonați.

Ridicarea vibrațiilor pe Geea nu înseamnă de acolo de unde cât de cât se află un echilibru, ci de la bază. Dacă societatea la nivel general este sub cota zero a prezentului, extrema sa negativă se află la multe minusuri pe această scară și din păcate marea majoritate a oamenilor se îndreaptă spre ea. Nu căutați lucrurile spectaculoase care pe voi v-ar ridica mai sus de bunul simț și pe care majoritatea nici nu le-ar putea concepe. Oricine oricât de mult ar cunoaște nu are cum să meargă înainte decât împreună cu întregul sistem. Astfel dorința este înlocuită cu datoria, egoismul prin altruism, spectacolul prin bun simț, până ce ceea ce pare că aparține lui doi (2), va redeveni Unul. Armonia nu se realizează prin îmbinarea extremelor, ci prin al treilea element care este calea de mijloc. Căutați ca în orice proces să înțelegeți răbdarea sa. Nimic nu este întâmplător iar ceea ce înseamnă mișcare, schimbare, nou, pentru a fi real, necesită răbdarea sa. Tocmai de aceea răbdarea înseamnă pentru cei care au decis să trăiască o permanentă dinamică, un permanent conflict interior constructiv a cărei singură soluție este Jurnalul.

Nu căutați rezolvări; a merge înseamnă a rezolva în permanență, dar fără să uitați de voi. Indiferent de situații, nu le luați în serios, nu alergați în spațiu după timp căci nici una nici alta nu există și dacă vreți să le controlați e nevoie de un proces simplu care se numește ridicarea vibrațiilor. Lăsați mentalul să lucreze pentru ca să puteți continua. Orice lucru pe care îl cereți se manifestă, orice vă cereți vă puteți și da, dar aceasta depinde de voi însivă. Creați-vă propriul drum, dar nu alergați pe el, lăsați-l să vă conducă, căci sunt atâtea aspecte elementare în apropierea voastră care vă așteaptă să le vedeți pentru a le putea folosi.

Existența implică atât dinamica mentală cât și cea fizică, dar nu o suprapunere a lor. Relația între aceste două aspecte este aceea între cauză și efect. Întâi are loc acțiunea mentală, deci creația, și apoi manifestarea acesteia. Atunci când manifestați ceea ce ați creat și inițiați ceea ce vreți se poate spune că ați atins standardul firesc al existenței universale, cota zero, de unde mai departe totul depinde de fiecare în parte. Dați-vă ceea ce aveți nevoie pentru a putea descoperi ceea ce v-a lipsit. Se poate spune că fiecare este pe propriu-i drum în

functie de cât de sincer este cu el însusi. Pentru sinceritate este nevoie de răbdare, iar pentru răbdare, de bun simt.

Pasul care vi se cere este detasarea de atributul social cu care vă confundati, iar această detasare poate fi numai mentală.

Sistemul social terestru prezintă acest paradox chiar si pentru cei treziti că atunci când întelegi inutilitatea unui lucru trebuie totusi să-l urmezi din pricină că majoritatea, marea majoritate încă mai crede în el, de aceea între întelegerea unei realităti si aplicarea ei directă e nevoie de răbdare care să permită tuturor să se trezească, si atunci acea notiune va dispărea de la sine. Adevărul apartine tuturor, iar evolutia se poate numai împreună.

Pentru a putea ajunge să vă folositi puterea, aveti nevoie de revenirea la voi însivă, la calităti firesti cum sunt curajul, responsabilitatea, sinceritatea, în afara acestora orice capacitate universală se poate întoarce împotriva voastră. Urmati-i pe cei care vă arată unde sunteti, nu pe cei care vă ridică mai sus de ceea ce sunteti. Spectaculosul apartine celor sentimentali, emotivi, celor care s-au plictisit de prea mult bine si uită de ceea ce fac fratii lor. Uitati-vă în jurul vostru si treziti-vă! Ati împânzit planeta cu cimitire, cu spitale, cu institutii în care ignoranta este considerată singura realitate, teama si ipocrizia - singura religie; folosirea instrumentelor - singura credintă. Omul este acel copil naiv, care, indiferent că face bine sau rău, nu-si mai asumă nici o responsabilitate. Renuntati la naivitate, la emotii si excitatii, redati existentei voastre valoarea reală. Reveniti la valorile universale pentru a putea întelege simplitatea si armonia la care are dreptul fiecare fiintă din Univers. Niciodată nu este prea târziu sau numai atunci când orgoliul este mai puternic decât ratiunea, egoismul decât bunul simt, teoria decât practica. Ceea ce s-a realizat prin cunoasterea materialistă astăzi are sensul distrugerii. S-a confundat cunoasterea cu teoretizarea ei astfel încât putem

spune despre această clasă a intelectualilor, care ar trebui să fie responsabilă pentru consecintele civilizatiei terestre, că este poate cea mai naivă. E bine să nu uitati că sunt milioane de nevinovati care asteaptă rezolvări de la cei care stiu, dar este un paradox cum astăzi a sti este atât de îndepărtat de a folosi. Cunoasterea nu reprezintă o carieră sau o functie socială, ci continuarea acesteia, ceea ce practic este imposibil din moment ce, cât timp entitătile se află sub protectia lui Saturn, asimilează experiente deja consumate, care ulterior nu le pot oferi decât perspectiva repetării lor. Cunoasterea nu este nici limitată, nici teoretică, si în acelasi timp este continuă la fel ca si respiratia. Reveniti la valorile universale si ele vă vor arăta drumul. Are mai multă frumusete în el un răsărit de Soare decât ceea ce vă puteti imagina. Pas cu pas trebuie să revenim la limbajul universal, dar aceasta se poate numai împreună. Deci, prin cunoasterea acestor date, ele să devină la fel de la

îndemâna oricui. Putem vorbi despre Confederatia Galactică așa cum astăzi vorbiți de prețul la produsele alimentare; dar totul depinde numai de voi. Omul este și așa destul de speriat ca să mai aibă nevoie de o grijă în plus. Eliberați-vă de ceea ce vă impresionează pentru a putea trăi realitatea și nu impresia existenței. Bucurați-vă ajutându-i pe ceilalți să nu mai fie triști. Nu avem interesul să vă atragem spre noi, ci depinde de voi să putem merge împreună. Nu vă putem cere să renunțați la ceea ce nu există, ci să creați ceea ce într-adevăr ar putea să existe. Lumea nu se poate schimba fără lumile sale, căci fiecare este un întreg univers.

În funcție de ceea ce faceți, noi vă putem ajuta. Dacă v-am impune un drum ar însemna să ne asumăm responsabilitatea transformării unei civilizații care în primul rând trebuie să devină responsabilă și aceasta se poate numai prin fiecare în parte. Legile universale sunt foarte simple: cel care dă va primi de zece ori, cel care ia va plăti de zece ori. Pentru a putea înțelege nu vă îngreunați, ci eliberați-vă, și atunci libertatea vă va arăta cum trebuie depășită orice greutate.

Din Zona Românească pornește trezirea Geei, deci gândiți-vă la responsabilitatea pe care o aveți, pe care o are orice entitate din această zonă față de frații săi.

Aici se va construi Capitala Planetei, și numele pe care i-l dăm este Arkazami. *Misiunea România* vă dorește succes... și nu uitați: în funcție de ceea ce faceți, putem continua împreună.

Cerul vă aparține dacă știți să stați cu picioarele pe Pământ. Solteris!

9 octombrie 1994, ora 19, Marte - Soare

NOTA REDACȚIEI

Acest mesaj, cât și cel pe care l-am publicat în numărul 7 și altele în continuare, sunt în exclusivitate pentru Revista Elta. Cei care le vor reproduce - parțial sau integral - fără acordul nostru, sau le vor comenta negativ prin orice mijloace, își asumă răspunderea.

Ion Dumitrescu

Cei care se opresc, obosesc

Am terminat de citit numărul 13 al revistei și rămân cu un gust amar citind "scrisoarea document" în care suntem atenționați cum stau lucrurile cu Apocalipsul; revin la aceste lucruri, mai ales că domnul Mircea A.M. din Târgu-Mureș ne oferă și copy-right-ul pentru aceste rânduri ale sale, astfel că sunt liber să-mi aprind un Carpați apocaliptic și să vedem ce se mai întâmplă cu cei care se opresc și trăiesc din respirația oboselii, și - vezi Doamne - câtă responsabilitate adresată fraților de "oboseală"! Oare la această oboseală nu-i spun mereu "lene", "leșin", "moft", în fine atâtea, într-o asemenea străduință a celor care citesc formalismul atâtor cărți, neștiind că toate aceste lucruri minunate se află în ei, desigur nu în stomac, acolo fiind bucătăria particulară... În fine, ca să nu pierdem timp și spațiu din acest număr, prietenul nostru își rezervă 10 % pentru orice eventualitate că asemenea lucruri, ca optimismul, nu i-ar repartiza și lui celelalte 90 % din dorința și bucuria acestei vieți. Impresionantă stare îți trezesc cei care spun fără nici un ocoliș: "Cunosc Ierarhia Divină..." Deja trebuia să fim mai atenți, căci în cele ce urmează trebuie să fie deosebit de responsabil, și în fine, trebuie să fim ascultători; ne sugerează să ne gândim puțin la cele ce vor urma, desigur la cele scrise de el în scrisoare, exact ceea ce fac acum. Pentru Mircea, Apocalipsul trebuie să fie ceva catastrofic, și doar am scris în numărul anterior că pe această planetă nu s-au manifestat asemenea dansuri cu cutremure și catastrofe. Armonia este din capul locului un sens deosebit de clar, până și Atlantida s-a scufundat într-o mie de ani,

astfel că identificarea cu catastrofa este doar pentru cei care se simt excitați de asemenea glume de umor negru, numai că ei nu vor avea parte niciodată de asemenea spectacole absolut gratuite, mai ales pentru Ierarhia Divină.

Totuşi, cel puțin consultarea unui dicționar de neologisme ar prinde bine pentru a descoperi că cei din Grecia folosesc termenul în cu totul alt sens, probabil, şi după mine, în cel absolut normal.

Mircea al nostru ne arată cu degetul cum oamenii au ajuns la decadență sub puterea banului ş.a.m.d. Oare prietenul nostru cunoaşte, sau nu, elementele de metafizică, ca să nu confunde manifestarea cu cauzalitatea? Oamenii sunt cum vor ei, este treaba lor, le place decadența pur şi simplu, dar ei nu sunt formați din manifestări, şi apoi manifestarea este un spectacol gratuit sau nu; ea nu afectează cu nimic absolutul. Ar trebui să fac un efort ca să înțeleg cine sunt "şacalii", şi nu prea mi-aş dori să înțeleg, şi totuşi nu am impresia că noi trebuie să-i adaptăm la un stil de viață sau la ceva în această privință. Trebuie să fie deosebit de clar faptul că s-au mai încercat aceste lucruri cu domesticirea în Atlantida şi Egipt; desigur, altă treabă nu aveau cei din Atlantida şi Egipt. Rămâne să ne ocupăm, dacă nu noi, oricum cineva care ştie să transforme şacalii în miei.

"Tăierea răului din rădăcină", această expresie îmi aminteşte de structurile totalitare, şi mă întreb ce vom face cu rădăcinile, le vom pune la uscat, şi când avem nevoie vom face câte un ceai, dimineața sau seara?

Urmează alte procente, şi statistica aceasta trebuie să fie din cale-afară de responsabilă. Bine, Mircea, n-ai aflat că planul fizic este iluzoriu, şi astfel aici avem toate aceste bijuterii ale mentalului care, dacă nu este atent îşi declară atâtea nonsensuri, iar cei care nu sunt prinşi în această statistică, să spunem că vor "muri"? Oare există sau s-a inventat moartea între timp? Dar mai bine să-mi mai aprind un Carpați, şi s-a terminat şi caseta cu Enya...

Dacă vor fi 7 % eltişti, acest aspect devine iar ceva deosebit de amar, fiindcă termenul de "eltişti" nu trebuie să însemne un beneficiu sau vreo adresă către nu mai ştiu ce privilegiați, asta ar mai lipsi, să se înțeleagă un asemenea lucru, deja am intra în parodie şi iresponsabilitate gratuită. Şi iar problema cu biserica, cineva trebuie să o pună să plătească "crimele", iar trebuie să revenim la identificarea morții, care se poate practica numai prin crimă; desigur, Mircea defineşte, după el, destul de clar cine este mijlocitorul între om şi Dumnezeu, şi acesta pare să fie un capitol deosebit de încheiat, dar nu cred că în aceste clipe suntem în stare de asemenea lucruri ca definițiile teosofice...

Identificarea continentului American cu tot răul de pe această lume, şi aşa mai departe, arată că trebuie să fie bine edificat asupra acestui continent care a adus democrația şi alte minuni cum este pacea mondială, şi este totuşi cotat ca fiind mai negru decât Africa; noi ştim, sau spunem aşa în lumea metafizicienilor, că acest continent se mai numeşte "continentul Mamă". Oricum, dacă-mi aduc aminte, pipa păcii nu este un pistol, şi culmea , cele mai multe baze extraterestre se află pe acest continent. Dar, dacă alegem răul din aceste lucruri, trebuie să ne descurcăm cu el; desigur Mircea este relevant când acordă apei rolul de a spăla acest continent, până una alta însă apa are de lucru în țările occidentale prin inundațiile de primăvară (dar să nu fiu sadic). Să mai amintim că apa este manifestarea, şi starea ei cauzală este ethericul, poate într-un fel ca să ne amintim de cele sfinte şi hotărâtoare . Si totuşi, de pe acest continent pornind războaiele, foametea , crimele, sexul distrugător... e curios ce ar mai scrie Mircea despre minunata țară de la răsărit de noi, nu ştiu dacă acestora le-ar mai rămâne ceva, dar nu de alta, păcat de munca celor 70 de ani pentru a scoate din Planul Fizic zeci de milioane de entități care, în virtutea umorului universal, n-au avut ce face şi s-au reîncarnat în perioada anilor 1977-1982, poate este şi

Mircea dintre aceştia. Oare serviciul de contabilitate al Universului altă treabă n-are decât să urmărească plăţile celor care, după ce au făcut destul rău să li se şi plătească, se înţelege că în urma unei munci trebuiesc răsplătiţi, dar desigur de acest aspect se ocupă serviciul special numit Karma . Urmează că noi sau voi îl vom trezi pe Crist, desigur Crist înţeleg că trage un somn cristic, probabil că a obosit şi se mai odihneşte şi el dar nu prea aş dori să-l trezim, se va trezi când se va simţi în stare. Da, este timpul să se aleagă oile de capre, chestia asta cu metaforele rămâne subiect deschis .

Acum trebuie să înţelegem că redactorului-şef al acestei reviste i-a plăcut un asemenea articol sau scrisoare, fiindcă a trecut acest lucru la fondul de aur al revistei, şi totuşi ca director al revistei consider că ne punem foc şi paie pe cap dând gir celor atât de responsabili cu binele omenirii; acest articol sau scrisoare mergea minunat la dimensiunile Domnului conte I...; oare aceşti tineri, când nu ştiu, ştiu totul? Există şi aşa ceva în toate aceste stări de existenţă luxuriantă. Rămân în continuare cu un gust amar pentru asemenea "responsabilităţi", şi pentru mai departe să încercăm să mai scriem ceva.

În fine, numărul 14 apare într-un format nou şi mai mult adresat lucrului, manipulării mai uşoare a acestei reviste, un bun câştigat de evoluţia lucrurilor. Deja suntem la al treilea circuit de conferinţe, când sunt deja 4 echipe pentru acest aspect, după conferenţiari urmând cei 20 de lectori care îi vor susţine pe cei care s-au convins, la aceste conferinţe, dacă merită sau nu să continue informaţia care, la conferinţă, nu se poate adânci prea mult. Dar ceea ce dorim să stabilim din capul locului, şi la modul suprem, - desigur că nu vreau să devin patetic - este redarea sănătăţii oamenilor; tocmai de aceea încă insistăm asupra procesului alimentar, am mai spus că oamenii nu vor putea percepe lumea cunoaşterii în starea de suferinţă generată de aceste alimente atât de toxice, şi nocive şi pentru buzunar. Medicii şi-au făcut datoria şi

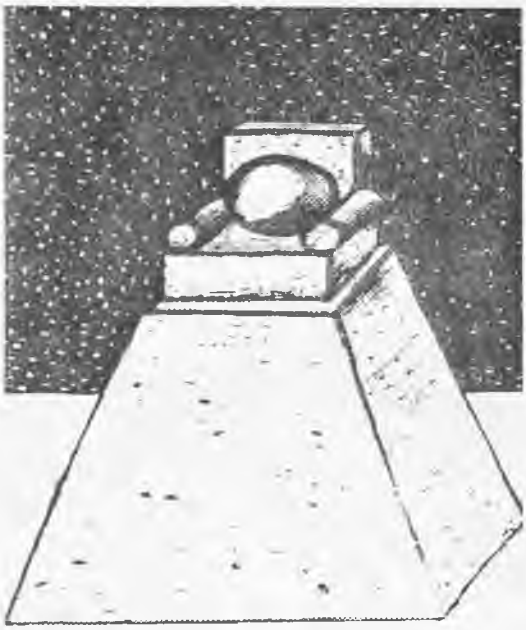

acum îi lasă de izbelişte; desigur, nu mă refer la medici în sensul propriu, ci la consecinţele generate de această cunoaştere prea materialistă a procesului de remediere a unei stări patologice, culmea şi ironia fiind că toţi medicii sunt şi ei bolnavi, şi cu asta s-a încheiat un fel de pact, o frăţie în ale suferinţei.

Etapele, aşa cum le-am organizat, sunt bine distribuite pentru intervenţia în procesul alimentar şi mai ales al vieţii. În primul rând, mii de oameni au perceput acest lucru mâncând acasă cât mai natural, până când s-a declanşat starea de sănătate, pasul al doilea fiind ieşirea lor în lume, prin aceste expoziţii care secondează conferinţele, şi unde alţi oameni nevinovaţi, dar sceptici, au putut gusta gratuit din zeci şi zeci de feluri şi reţete, desigur nu medicale, ci alimentare, descoperind cât de simplă este simplitatea, şi mai ales cât de ieftine sunt aceste minuni care se topeau în gură.

A treia etapă este realizarea primelor Saloane de alimentaţie publică, în care se vor vinde numai produse preparate la nivelul absolut natural; deja edificăm în cât mai multe oraşe asemenea Saloane, şi pentru început cel puţin trei în fiecare oraş, unde cu

două mii de lei să se poată mânca o ciorbă, mâncare, desert, o bere şi o cafea - desigur nu delirez - şi astfel răspundem atâtor şi atâtor lucruri, dar pe noi ne interesează să-i "păcălim" pe oameni, fiindcă după două săptămâni de asemenea prânzuri, omul nostru începe să privească lucrurile ceva mai normal, mai optimist, respiră mai liber, nu-l mai ţine burtica, doarme mai uşor, transpiră din ce în ce mai puţin, îi revine lumina în ochi, îi dispar ridurile şi câte şi mai câte... În fond suntem metafizicieni şi nu bucătari, aşa că aceşti oameni vor descoperi că îşi pot prepara aceste produse acasă, şi mai ieftin, şi vor lăsa locul altora care să se convingă, până când şi aceştia vor face acelaşi lucru.

Urmează o etapă mai largă, prin care dorim să înfiinţăm cantine pentru săraci, unde, în afară de mâncare, vor servi şi sănătatea; dar când am conceput acest proiect, în final am descoperit că deocamdată este imposibil din cauza aparatului birocratic care încă se menţine, şi apoi Ministerul Sănătăţii nu va aproba niciodată să fie afectată starea de boală a populaţiei. Undeva trebuie să aibă şi ei dreptate, căci medicii au muncit cam 700 de ani pentru a-i aduce pe oameni în acest deosebit hal de existenţă, la care nu se poate da cu piciorul dintr-o dată. Desigur, şi clerul comercial se va scandaliza teribil fiindcă-i vom răpi minunate afaceri, şi desigur că şi ei au dreptate, fiindcă şi ei sunt oameni şi trebuie să trăiască. Rămâne ca opinia publică să ne susţină sau nu, depinde de acest aspect , acum nu că i - aş pasa responsabilitatea, dar în asemenea cazuri este bine să se ştie cum stau aceste lucruri, căci unii cred că este mai bine să suferim decât să avem o opinie clară, desigur clară nu în sensul tradiţional şi materialist.

Tot aşa, în scurt timp urmează să edificăm prima Casă a Vieţii, de unde, în urma celor 3 ani, bătrânul pensionar se va întoarce acasă mai sănătos decât cei care au rămas, şi-şi va continua viaţa lăsând gluma cu vârsta a treia şi gerontologia, în seama materialiştilor atât de "deştepţi" Prin această revistă, cât şi prin cursuri, casete, cărţi, conferinţe, vom determina şi vom pleda pentru acest aspect al scoaterii populaţiei de sub aripa neagră a bolii; de altfel, aceasta fiind o manifestare, este pur şi simplu de dat la o parte, şi desigur nu manifestarea bolii, ci elementele cauzale de care instituţiile nu prea au avut timp să se ocupe, fiindcă acestea erau cam mentale şi invizibile, iar ceea ce nu văd materialiştii, pentru ei înseamnă că nu există; dar atunci de unde aceste manifestări? Dacă te loveşte noaptea cineva cu bâta în cap şi nu-l vezi, poţi afirma că nimeni nu te-a lovit? Ar fi bine, totuşi, să renunţăm la puerilitatea acestor senzorialităţi care nu ne pot oferi şi vizibilitatea; cel puţin dacă am avea o retină pentru infraroşu... Avem un exemplu copios în articolul lui Mircea care, desigur în timp ce ronţăia nişte cartofi prăjiţi, se gândea la şacali şi la Eltişti, la atâtea şi atâtea, dar dacă ar scrie vreo 30 de volume de Jurnal poate ar avea totuşi bunul simţ să nu mai pună paie pe foc. Desigur, fanatismul şi egoismul, răutatea şi orgoliul sunt alte manifestări ale unei suferinţe determinate de de aceste produse atât de scumpe şi mereu mai de negăsit, ale alimentaţiei. Aceasta îi opreşte pe oameni să devină, să meargă, şi trebuind să se oprească, ei sunt într-o permanentă stare de oboseală. lenevie, indiferenţă, de aici laşitatea şi iresponsabilitatea, lipsa factorului de decizie, de clarificare a atâtor lucruri deosebite ale vieţii.

Ieşim dintr-o epocă, care nu a fost gratuită, epoca Egiptului cu multă carne, cea a Taurului, urmând cea a Berbecului, şi tot aşa cea a Peştilor; toate acestea au făcut ca fiinţa divină care este omul să fie anesteziată pentru operaţia cosmică de transformare a corpului fizic, dar acum acest lucru s-a terminat. Tocmai de aceea prind prilejul să spun că azi, 3 februarie 1995, sunt la cea de-a 42-a zi de când nu am mai mâncat nici aceste lucruri naturale sub forma solidă, ci am trăit mai mult o stare de eliberare, şi totuşi trebuind să sorb puţin lapte sau cafea, sau

Coca, sau câte o bere - se poate. Culmea este să se oprească această asimilare a mediului şi să ieşim din starea de tuburi digestive; pentru curioşi, desigur, sunt în stare să le ofer această situaţie. La w.c. nu mai apar acele produse solide, ci mai mult lichidul urinar, care în realitate conţine încă toxinele ce trebuie eliminate din corpul fizic; odată cu eliberarea de aceste toxine, corpul fizic nu mai solicită nici aceste produse lichide. Desigur, nu vreau să mă laud, această experienţă o trăiesc şi lectorii care sunt în apropierea mea, şi desigur ei nu sunt convinşi de mine pentru acest aspect, sunt liberi să se manifeste cum vor; dar, în urma câtorva ani de alimentaţie naturală, corpul nu mai solicită nici aceste produse sub formă de fructe, legume în diferite forme, salate şi alte preparate care, în definitiv, sunt într-o infinitate de manifestări.

Vibraţia cosmică creşte, deja suntem în a treia etapă din cele cinci ale acestui apocalips, fiecare etapă durează câte şapte ani, şi astfel cu fiecare etapă aceste vibraţii se dublează; treaba aceasta cu oile şi caprele este nostimă, dar în ce constă? Cei care vor avea urme de produse toxice, în realitate generează permanent vibraţii negative, care vor fi amplificate de aceste vibraţii cosmice, dar şi aceste vibraţii cosmice se numesc, în scripturile oculte, "iubirea cosmică" (unde dai şi unde crapă!). Cei care se vor dezintoxica vor avea un corp fizic imaculat, cu vibraţii pozitive, iar aceste radiaţii cosmice le vor amplifica propriile vibraţii. Aici se produce despărţirea oilor de capre, şi ar fi bine să înţelegem metaforele din aceste cărţi.

Apropo de cărţi, am mai scris despre ele, încă apar şi, desigur, editorii au descoperit un vad pentru atâtea afaceri deosebit de copioase ca randament financiar; scopul scuză mijloacele, oamenii vor trece de la materialism la nematerialism, doar atât, în realitate nici o mişcare; schimbarea e absolut formală, fiindcă toate cărţile implică alegorii, concepte, simboluri, metafore... Şi desigur, nici autorii lor, care în definitiv au copiat sau au tradus, nu s-au ocupat de descifrarea acestora, şi nici cititorii iniţial nu ştiu despre ce este vorba, şi aici este aici; aceşti cumpărători sunt, de fapt, oamenii care rontăie cartofi prăjiţi în ulei denaturat şi câte şi mai câte. Corpul acestor oameni fiind într-o permanentă stare de suferinţă, nu va percepe niciodată conţinutul ezoteric al acestor cărţi, astfel că îşi vor înnoi bibliotecile cu alte titluri, suferinţa rămânând în vigoare ca stil de existenţă.

Am atras atenţia şi bioterapeuţilor, unii dintre ei au descoperit taina că aceste energii sunt în fiecare om, dar desigur că în cel care rontăie cartofi prăjiţi, şi ele sunt destul de prăjite. Bioterapeuţii au aflat că se poate şi fără cartofi prăjiţi pentru a-şi mări aceste energii, dar pacienţilor nu le suflă această poantă despre ce înseamnă alimentaţia, astfel încât să nu-i piardă, fiindcă se plătesc sume destul de serioase pentru o asemenea şedinţă care, de fapt, se lasă cu prelungiri.

Această stare a lucrurilor, o populaţie redusă la boală, şi nu numai la noi ci pe toată planeta, este doar un simbol al unei civilizaţii care a determinat, prin remanenţe şi tradiţii, acest proces alimentar, creşterea preţurilor, dispariţia încetul cu încetul a unor produse de bază, altele fiind deja distruse prin procesul de industrializare, va duce la o situaţie în care apocalipsul este floare la orice ureche. Rămâne o situaţie neaşteptată, că aceia care nu cunosc adevărul sunt împotriva adevărului, ceea ce este un act criminal. Pentru a deveni responsabili, le propun să determine cunoaşterea prin studiul elementelor de metafizică ELTA, prin care factorul consecinţă îi poate determina să înţeleagă unde se află adevărul, desigur în experienţă şi iar experienţă, dar niciodată în acceptarea unei consecinţe negative. De altfel, aceste lucruri le spunem mai clar la conferinţe.

Cei care se opresc, obosesc. Desigur, dincolo de aforismul în sine, trebuie să constatăm că toţi sunt obosiţi, devitalizaţi, într-o permanentă stare de deznădejde; şi

vin deştepţii şi le povestesc despre cutremure şi sfârşitul lumii, şi pentru orice eventualitate se mai oferă probabil gratuit şi câte un bolid sau o cometă. Toate aceste alienări sunt determinate de aceşti cartofi prăjiţi. În final atrag atenţia tuturor acelora care cumpără atâtea zeci de titluri de cărţi, că sunt bune, minunate, dar nu există, şi Isus a pus anatema pe cărţile sfinte, spunând clar şi răspicat că lumea Tatălui nu se află în ele ci în suflet, în lumea cerurilor, interioară, cum vreţi să-i spuneţi. Dacă tot citiţi şi cumpăraţi, mai bine-zis, aceste cărţi, trebuie să aveţi o experienţă deosebită şi mai ales o sănătate la propriu, ca mentalul să poată percepe aceste valori disimulate sub metafore şi alegorii, simboluri şi concepte. Dar când veţi ajunge la acest stadiu, vă va ajunge cunoaşterea interioară, care este absolută; desigur, nimic întâmplător, trebuie să trecem şi prin această fază de cunoaştere. mai ştii, poate câte unul simte nevoia să perceapă că factorul de sănătate nu se referă numai la aspectele fiziologice, că se poate aprinde lampa vieţii de la luminiţa spiritului, care nu are cum să se stingă.

Îi urez lui Mircea toate cele bune, ca şi tuturor celor care se simt responsabili să definească apocalipsul la modul meci. Normalitatea şi bunul-simţ sunt singurele norme pentru orice civilizaţie, şi dacă nu ai cuvinte frumoase pentru ceilalţi este cel mai bine să descoperi că tăcerea e de aur (desigur. dacă ar fi chiar de aur, mulţi ar tăcea pentru acest aur, nu?!).

Răbdarea şi actul astrologic vor încheia aceste prime măsuri ale pornirii la drumul etern şi fascinant al bucuriei absolute a vieţii oricăruia dintre noi, rămâne doar să alegeţi binele sau răul, pe amândouă nu prea se poate, şi cine va putea, să-mi spună şi mie: oricum aştept, fiindcă am răbdare. În rest, prieteni din astral şi fizic, ajutaţi-i pe cei obosiţi să ridice privirile spre cerul luminii şi să îndrăznească să surâdă. Curaj!

Bucuresti, 3 februarie 1995,

h Verde. ION.

Ion Viorel Oachesu

ELTA

... suntem... acum... aici...

Asociaţia de Metafizică cunoscută sub numele de ELTA UNIVERSITATE este o societate normală care funcţionează respectând reglementările în vigoare legale având un caracter non - profit.

Caracterul activităţii ELTEI este strict pragmatic, concret, eliberând continuu conceptul de metafizică, de estetism şi contemplaţie, de misticism sau paranormal, unghiuri de vedere care au îndepărtat omul de posibilitatea folosirii în viaţa de zi cu zi a cunoştinţelor sale, dezvăluite sieşi prin ceea ce numim *cunoaştere metafizică*, sau directă a vieţii.

Cunoştinţele metafizice nu vin în contradicţie cu organizarea socială sau instituţională, ci dimpotrivă, vin să întregească spectrul posibilităţilor de dinamizare a acestor activităţi umane în sensul rezolvării dinamice a problemelor cu care se confruntă astăzi civilizaţia umană, indiferent de nivelul manifestărilor printr-o alternativă dinamică impusă de înseşi consecinţele unei activităţi şablonarde, de model, de copiere.

În acest context, activitatea ELTEI este un continuu experiment interior, care să permită confirmări pozitive ale soluţiilor descoperite, în care caz ele sunt generalizate sau dimpotrivă, confirmări negative, în care caz refacem, reluăm, schimbăm parametrii experienţei până când consecinţele sunt pozitive în aşa fel ca ele să poată fi date mai departe, ca alternative şi nu ca dogme.

Acest experiment interior, care determină la rându-i o dinamică interioară, este datoria fiecăruia faţă de fiecare, liber consimţită, este, deci, strict la nivelul individual interior, nu-l implică pe celălalt.

Dar împreună, în manifestare, apar consecințele, comfirmările. Ne confirmăm reciproc descoperirile sau dimpotrivă, ni le infirmăm reciproc. Astfel dispare ierarhia dar şi competiția - pentru cei care nu s-au eliberat... încă, şi apare responsabilitatea, prietenia, sinceritatea bunului simț sau simțirea bună...

Astfel, orice individ, indiferent de poziția sa socială, prin folosirea nu a unei metode sau a unei reguli restrictive, ci prin folosirea unui mijloc simplu, accesibil tuturor - *Jurnal metafizic,* care nu implică constrângeri, ci înseamnă a-ți aminti, reaminti cunoştințe, evenimente, activități care tarează la un moment dat sau de care ai nevoie la un moment dat în activitatea ta practică.

Astfel, decizia pe care fiecare dintre noi o luăm într-un anume moment al vieții, indiferent în ce context sau la ce se referă, poate şi trebuie să beneficieze de toate informațiile posibile, şi nu numai de cele de conjunctură, formale.

Practic, în ELTA învățăm fiecare să decidem, să alegem, iar deciziile noastre să beneficieze de certitudinea acurateței lor. Nimeni nu-şi poate permite să ia decizii în numele altora, fără să ştie să ia decizii în nume propriu. Alienarea, boala, suferința, sărăcia sunt consecințe clare, de netăgăduit, care confirmă ignoranța sau reaua - voință în a şti să decizi sau să alegi în nume propriu, ceea ce se reflectă la nivele colective prin decizii formale.

Un element pe care doresc să-l desconspir este acela al impactului individual cu informația de orice factură. Confundarea informației cu forma prin care se manifestă, cu formalismul ei determinat de percepția estetică, contemplativă, a informației în exteriorul perceptorului de informație, determină deformări şi fanatisme, manifestarea unei false responsabilități de grup în care se diluează responsabilitatea individuală. Indiferent de forma prin care o informație este prezentă, receptarea ei nu depăşeşte nivelul individual de conştiință, mentalitate. Astfel apare un paradoxal colaps al informației determinat de manifestarea ei pe planuri ce ne apar ierarhice, contradictorii, opuse. Apare fanatismul, partidismul, sectarismul. Pentru a evita aceste modalități de manifestare a impactului informațional, este nevoie să desconspirăm de la început exprimările pe care, recunoscându-le ca tendințe în fiecare din noi, să le conştientizăm ca deformări ale propriei percepții, şi asta numai dacă suntem sinceri cu dorința de a ne perfecționa expresia noastră în colectivitate.

Oferta mentalității tradiționale în soluționarea problemelor se referă la toate metodele care s-au experimentat şi care nu mai pot decât să-şi justifice consecințele. Oferta pe care-o manifestăm prin ELTA este cea care să determine opțiunea de a-şi oferi fiecare. Fiindcă oferta unei metode general valabile n-ar schimba nimic, ar genera noi modele, secte, partide, dar tot mode, nu modalități, tot limitări ale expresiei individuale şi nu dezvoltarea ei.

Condensat exprimat: oferă, ca să-ți oferi. Orice exprimare determină o doză de infatuare, o prelungire a orgoliului, dar dacă intrăm în interiorul acestor afirmații concretizate prin fapte descoperim că se poate, alternativa propusă prin ELTA este alternativa unei *RESPONSABILITĂȚI* individuale, reale, determinată de cunoaşterea... individului ca *sistem universal liber.* Repetăm afirmația: *Nimeni nu poate face în locul tău ceea ce numai tu poți.*

La început afirmăm şi contrazicem în acelaşi timp, *noi aducem confirmări nu informație, aducem o vibrație emoțională pozitivă, a curajului experimentării, a curajului sincerității.* Greşita percepție a informației de foarte mulți dintre cei ce se auto - intitulează *eltişti* desconspirând o grabă ce nu-şi are rostul, manifestare care a determinat o dinamică reevaluare, o dinamică evoluție a manifestărilor unei mentalități inerțiale față în față cu dinamica mentalului, sunt pentru noi confirmări ale posibilului prin continuitate,

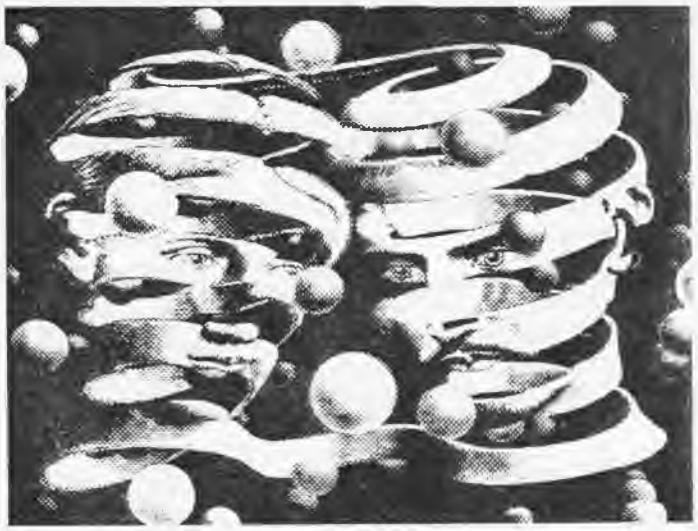

iar răbdarea continuității sunt *examene* pe care le luăm sau nu la nivel personal, individual şi mai puțin de grup.

Faptele le lăsăm să vorbească, să ne confirme, iar o confirmare vine de regulă în acest mod... *Ştii că de când am trecut la hrana vie mi-au scăzut dioptriile de la patru la două* ? sau *Mi-am găsit de lucru exact ceea ce doream să fac* ? sau *Colegii nu se mai uită ciudat la mine, au început să mă caute, să-mi dorească prezența* ?...

Confirmările nu sunt ale ELTEI, ci ale fiecăruia care-şi confirmă prin fapte afirmațiile sale. Confirmările desconspiră munca cu sine însuşi, inconfirmările - lenevie. Este alegerea fiecăruia. Generalizarea confirmărilor pozitive certifică fiabilitatea instrumentelor cercetării, potențialul lor real, atunci când sunt folosite, adică respectate.

Prin transformarea ideii de contradicție în complementaritate firească, în colaborare printr-o privire largă, holistică, nediscriminatorie şi folosirea tuturor cunoştințelor omului, prin cumul de eforturi putem merge mai departe în exprimarea omului în colectivitate.

Civilizația umană trebuie să se deschidă universalului (asemănător deschiderii Japoniei către lume prin revoluția Meiji). Firesc, lumea a impus Japoniei (ca şi Europa, României, astăzi) nişte exigențe.

Universalul firesc impune lumescului exigențele sale, dar şi aceste exigențe implică responsabilități ca civilizația umană să nu mai insiste în particularizări de modele deja consumate şi, prin consecințele lor, neadecvate prezentului.

Legile Universului, prin realitățile lor, impun renunțarea la privilegii şi acceptarea colaborării. Colaborarea în contextul mentalităților tradiționale nu este posibilă, fiind depăşită la nivel universal (mai exact, e inexistentă). Pregătirea necesară în vederea colaborării este posibilă, firească, simplă, fără renunțări dramatice sau asceze ruinătoare, am putea spune că necesită renunțări *gramatice* şi acceptarea zâmbetului sincer, cu mult umor.

De multe ori ne întâlnim cu situații în care percepția deformată a realității universale a omului, determină comportamente deformate, mistificări sau imagini bolnăvicioase care degenerează în paranormalități şi utopii, sau în fanatisme şi războaie.

Ceea ce trebuie să învețe astăzi omul, este ceea ce ştie deja: *să mănânce fără să se îmbolnăvească, să vorbească fără să se urâțească, să facă amor fără să se urască... să învețe să asculte ca să audă, să tacă pentru a şti să vorbească, să se relaxeze ca să muncească.* Ieşirea din inerția obişnuințelor este echivalentă cu ieşirea din supraviețuire şi descoperirea trăirii la propriu. Orice noutate prin repetare inerțială devine tradiție, obişnuință. Hărnicia creatoare implică continuitatea renunțării la tradiția obişnuinței, nu să renunțăm la o tradiție, pentru ELTA, implică acțiune şi verificarea ei prin consecințele ei. Oamenii, astăzi, se opresc la afirmații şi drept argumente prezintă bunele intenții.

Civilizația implică responsabilitatea propriilor fapte, adică a consecințelor, dacă sunt pozitive mergi mai departe, nu te opri la ele, transformându-le în obișnuințe, dacă sunt negative, schimbă acțiunea care le-a generat.

După cum reiese din context, transformarea continuă este firescul vieții, mișcarea - acțiunea, indiferent de interpretarea negativistă sau pozitivistă, care este subiectivă, particulară, de mentalitate.

Dinamica mentală presupune curaj şi sinceritatea recunoaşterii, aşa cum este dintotdeauna, dar se pare că am uitat.

Omul este cel care-şi crează propriile necazuri. Simpla întrebare *cum* ? - conține şi răspunsul. Curajul schimbării tale ca individ este adevăratul dar pe care-l poți face celor din jurul tău. Fiecare este liber să aleagă, dar trebuie să ştie acest lucru şi să-şi asume bolile şi sărăcia - fără a mai da vina pe medicină sau pe guverne - ca efecte ale propriilor acțiuni.

Pentru curajoşi, cursurile ELTA se țin astăzi, pe cuprinsul întregii țări. Deci, curaj !

Târgoviște,
Sâmbătă 19 noiembrie 1994, ora Soarelui, h 9. 53

Gabriel Ştefan

Suntem din nou în fața acestui minim efort de a rosti mișcarea, dinamica, sensul lucrurilor cu care ne-am obișnuit să trăim, şi printre toate acestea omul, fiecare dintre noi. Parcurgem împreună un apel la acest minim efort care are capacitatea de a deschide multe căi în rezolvările multiple care ne preocupă astăzi,în care fiecare suntem implicați. Aşa cum şi eu am probleme aşa-zis particulare,fiecare are, aşa cum doresc să rostesc prin cuvinte propriile experiențe în metafizică, aşa fiecare are dorința de a-şi ajuta prietenul, familia sau orice altceva.

Ne aflăm aşadar în fața unui complex de evenimente, complicat în general de filosofiile, teoriile care încearcă să dea un sens acestor mişcări, altfel spus, fiecare are probleme. Deasemenea toți dorim să le rezolvăm. Şi atunci apelăm la un instrument care ni se pare că se potriveşte cu problema noastră. În civilizația actuală acest rol a fost preluat de organizarea numită *instituții*. Ele îşi asumă responsabilitatea prin cei care lucrează în ele să rezolve aceste probleme. Dorința este minunată, prin informația metafizică am văzut cum realizarea acestei dorințe lasă de dorit. Într-o situație de genul acesta, când o civilizație nu îşi mai poate asigura minimul de confort, astfel instituțiile devin insuficiente în armonia vieții umane, apare consecința firească numită criză. Apare astfel o concurență a acestor instituții, construindu-se altele noi care de fapt încearcă să completeze insuficiența tradițională. Astfel, departamentul religie are astăzi atâtea filiale în toată lumea şi chiar în aceeaşi zonă mai multe tipuri. În învățământ cariera la nivel de instituție este şi ea actuală, prin atâtea facultăți de același tip, mai ales cele particulare, în medicină, spitale şi tehnici de tratament diferite pentru aceleaşi boli. Ideea inițială de rezolvare a problemelor umane reale s-a transformat astăzi în această carieră între instituții, ele practic uitând astăzi de necesitățile reale, umane. Practic de mii de ani această dezorganizare la nivelul existenței fizice este în plin avânt, ajungând astăzi într-un haos în care nimeni nu-şi mai poate face datoria firesc. Medicii doresc să însănătoşească oamenii, dar ei devin mai bolnavi, politicienii doresc o echilibrare socială, dar societatea este prea complicată pentru capacitatea lor de înțelegere, preoții doresc să mențină o relație cu divinitatea, dar au ajuns o piedică în această relație care de altfel este intimă, economiştii

doresc abundența dar sărăcia este mai șmecheră decât ei. Exemplele pot continua la nivelul fiecărei instituții. Naivitatea umană este speculată aici, astfel că instituțiile promit mereu că prin cercetătorii specifici peste câțiva ani se vor rezolva problemele acestea, oamenii să meargă liniștiți acasă că vine și soluția acuși. Și așa o țin de mii de ani, oamenii la 80 de ani se schimbă de tot, adică se întorc pe partea cealaltă, instituția merge înainte, promițând și noilor generații același lucru. Instituția devine astfel un personaj actual, o personificare a soluției oamenilor la problemele lor. Consecința este indiferența omului față de propria sa viață, necunoașterea și incapacitatea de a-și rezolva singur problemele. Instituțiile îi spun că nici ele nu le pot rezolva acum, poate mâine, astfel omul trebuie să învețe să accepte, să se mulțumească cu nemulțumirea. Oamenii tot așa au impresia că directorul instituției este de vină pentru cine știe ce defect specific, însă săracul de el este la fel de nevinovat ca și ei. Medicul se îmbolnăvește și el și tot la spital se duce, preotul nu îl cunoaște pe Dumnezeu și trebuie să facă și el toată ziua mătăniile din planul de producție religios. Altfel spus, nici cei ce par a cunoaște adevărul nu-l pot folosi.

Așa putem merge la nesfârșit plimbându-ne printre neconcordanțele, ilogicul construcției și manifestării acestei lumi. Dar să luăm acum și tabăra cealaltă, beneficiarii, cetățenii onorabili, care semnează condica la fix, care nu întârzie la alegeri etc. Oare nu le place să trăiască așa ceva, oare nu le place să fie amânați, să fie înșelați și păcăliți permanent? Dacă partidul i-ar spune că nu îi poate aduce fericirea pentru că el însuși trebuie să și-o aducă, că partidul este numai un joc, să nu ne plictisim prea mult, nu este o realitate, atunci partidul ar dispărea pentru că nu-l va mai alege nimeni. Cum să se schimbe cetățeanul onorabil? Doar nu este vorba de scutece aici. El este așa ca toată lumea, instituția trebuie să îi asigure lui viața, pentru că așa spune ea. Dar oare ce îi trebuie anonimului nostru să înțeleagă cel puțin istoric vorbind că niciodată fericirea nu vine din exterior. Dar ce înseamnă istoric, sau de unde așa ceva. Pentru că și istoria a fost preluată de o instituție care dacă ar spune asta ar deveni inutilă, nu am mai putea cânta imnuri de slavă pentru eroii neamului, am vedea că prin încarnare tot noi suntem. Și atunci ar fi pueril să ne cântăm nouă înșine, ca și cum după ce învingi și ici salamul după o coadă de o jumătate de zi familia te întâmpină acasă cu imnuri de slavă. Este firesc să învingi, să ajungi să îți ici rația.

Situația privită astfel în lumea actuală nu este prea comodă, omul în general pus în față cu efortul particular, un efort de bun simț, acela de a lua lucrurile de la esență, efortul acesta majoritatea prin lene și indiferență nu îl fac, ci întreținând astfel un sistem fals, destinat să îi păcălească permanent. Omul nu se întreabă de unde vin toate lucrurile pe care le trăiește, nu are răbdare să urmărească acest proces. Faptul că merge regulat la biserică îl face să se simtă în regulă cu departamentul divinitate. Dacă respectă constituția se simte legal, mergând la servici cu datoria civică. Analizele la zi îi aduc o firavă încredere în sănătate. Cu toate acestea belelele sale îl pun permanent în luptă cu viața. Minimul efort este altceva decât efortul gigantic cu care ne-am obișnuit - acela de supraviețuire. Nu este dificil, cât deosebit de obișnuință. Prin el te pui în postul de conducere al propriei tale vieți. Nu mai ai pretenții de la nimeni și nimic să îți rezolve problemele. Când poți să faci această pace cu mediul tău, de abia atunci poți să trăiești. Până atunci ești un condamnat la propria ignoranță. Folosești lucruri despre care nu știi nimic, decât că se apasă pe butonul roșu și gata, merge. Și primul obiect pe care trebuie să îl cunoști este propriul corp, vehicolul fizic. Medicina nu te ajută aici decât pentru început, dar sănătatea este legea lui de existență, lucru pe care nu îl întâlnești în medicina actuală. Este legal atunci când pentru tine au dispărut spitalele, pentru că ele nu există pentru cel care știe să folosească corpul fizic. Prin minimul efort lucrul acesta se poate, Biblia indică această calitate de templu al spiritului pentru corpul fizic. O metaforă, dar nu pentru cei care iau religia la propriu, așa cum le-o spune preotul. Care nu iau corpul nici așa cum le spune medicul, dacă ar ști ei să citească viața, ar realiza această logică elementară a vieții, Sunteți între două lumi, cea a dorințelor frumoase, de sănătate, de fericire, de abundență, de viață fără moarte, și cea exterioară, în care învățații din instituții vă spun cum trebuie să trăiți. Învățătorii falși sunt cei care aduc legi pentru ceilalți. Nici în ELIA nu găsiți un învățător, pentru că aici paradoxal vi se spune că totul este în voi, dar un minim lucru se poate spune, și asta față de lumea în care trăim acum, nu despre lumea voastră interioară. Dacă aici sunteți în legalitate, dacă aici respectați viața prin propria viață, restul vine de la sine.

Minimul efort este să spui la un moment dat *da, în mine este totul*, de aici urmarea este surprinzătoare. Lăsând căutările în exterior, lăsând speranțele în guvern, în bolovanul din

ceruri, în cine ştie ce trimişi, puteţi manifesta ceea ce aveţi deja, pentru că niciodată nu aţi pierdut. Dar această putere de a trăi nu se întâmplă atunci când nu o recunoaşteţi. Minimul efort constă în a reveni astfel la viaţă aşa cum poţi acum, nu prin penitenţe ciudate, cât în primul rând prin a elimina boala, o stare latentă şi generalizată din care se manifestă şi ceea ce medical se numeşte boală. Toţi oamenii sunt bolnavi astăzi pentru că mănâncă denaturat. Consecinţele sunt în primul rând perturbarea controlului mental, a energiilor subtile, de aici incapacitatea de a realiza realitatea. Fiecare doreşte o rezolvare, o cunoaştere, o soluţie însă este ca unul care vrea cu tot dinadinsul să vadă într-o cameră unde a uitat să aprindă lumina. Nu este mai simplu să aprinzi lumina decât să orbecăi? In asemenea acte de confuzie se zbat toţi. Datorită acestei perturbări deja existente majoritatea nu îşi dau seama de această ciudată afirmaţie a ilegalităţii prin boală, a ignoranţei manifestate aici. Un om serios va spune că asta nu este o reală problemă, dar tot viaţa urmează să ne arate prin consecinţe că lipsa minimului efort, a bunului simţ aduce o perturbare generală. Într-adevăr a transforma problema civilizaţiei într-o problemă alimentară pare o nebunie, numai că generalizarea bolii şi starea aceasta de alienare oficială, comodă într-un fel, este adevărata nebunie astăzi. Religia ar putea face acest efort de bun simţ să înveţe pe oameni să nu mai ucidă, ştiinţa ar putea da dovada de minimă considerare faţă de viaţă şi oameni să explice cum un corp viu are nevoie de alimentaţie vie, măcar omul ar avea din mai multe locuri asemenea sfaturi, asemenea desconspirări. Dar cine mai este astăzi interesat de realitate, interesele egoiste, manifestate tocmai din degenerarea aceasta acoperă esenţa denaturată a consecinţelor neplăcute şi inumane. Pe de-o parte fiecare este vinovat de starea aceasta de lucruri, dar pe de alta cei din funcţiile care promit rezolvarea acestor probleme legate de cunoaştere, de sănătate, de comert, de spiritualitate. Aceştia s-au angajat şi prin acţiunea lor irresponsabilă în jocul acesta fizic îşi bat joc de propriile reguli, nefăcând minimul efort să se documenteze în privinţa propriilor domenii. Interesele monopolurilor, părţilor mai de culise ale jocului social sunt cheia ipocriziei actuale şi combustibilul ei. Naivii încă aşteaptă în blândeţea lor crucificată de lene şi lipsa de dinamică, de iniţiativă, o rezolvare. Cei lucizi însă se trezesc, trezind legea simplă de viaţă în cei apropiaţi.

Piatra Neamt, 2 februarie 1995, C II, Galben

Ioana Ichim

Calea de mijloc

Omul este cea mai minunată fiinţă a Creaţiei. În om este pusă toată puterea, înţelepciunea şi iubirea Tatălui Trebuie doar ca această fiinţă divină, în timpul vieţii sale pe Pământ, să-şi recunoască cu sinceritate faptele în care se risipeşte, pentru a nu mai fi un fiu risipitor Şi să şi le schimbe. Nu dragostea lipseşte oamenilor, ci reamintirea de cum anume este firesc şi armonios să şi-o manifeste. Nu există vreun om care să nu se poată reîntoarce Acasă, unde îi este locul. Dar nu prin chinuri, nu prin bătrâneţe, nu prin moarte. Numai să VREA. Însă omul spune că nu vrea să sufere, nu vrea să se îmbolnăvească, nu vrea să fie nefericit, dar doar *spune*, ceea ce nu ajunge. Trebuie să-ţi dovedeşti ţie că faci ceva pentru ceea ce vrei. Practic, degeaba vrei, dacă nu îţi faci datoria prin nişte fapte, pentru a-ţi împlini dorinţa. Datoria faţă de dorintele noastre înseamnă azi să apelezi la alţii, pentru că omul nu mai ştie să apeleze la propria sa putere. Într-un fel acest lucru are o justificare, pentru că acest divin Fiu şi-a risipit mult din puterea sa, cu alte cuvinte spus: din vitalitatea sa. Forţele vitale sunt folosite pentru a dezintoxica încontinuu trupul fizic, supus bombardamentului de vibraţii ale alimentelor care nu mai au în ele viaţă şi al medicamentelor, pentru a reface energia pe care o consumăm prin atâta vorbit şi atâta agitaţie în gânduri, în emoţii, sentimente şi mişcare fizică şi, deloc în ultimul rând, pentru a menţine în continuare viaţa în corpul fizic, după acte intime repetate, în care aruncăm din noi înafară materializarea energiei Şarpelui de Foc. Acesta este, în felul cel mai

simplu spus, felul în care ne risipim. Şi numai cel care a făcut poate desface. Numai cel care a risipit poate aduna la loc, printr-o singură Lege, a Vieţii.

Dacă tot ceea ce se-ntâmplă într-o societate ar fi văzut ca privind de la fiecare om, de la gândurile, mentalităţile, trăirile lui interioare, intime şi nu de la nişte *structuri sociale*, atunci ar exista un progres real, în sensul de evoluţie. Dar azi politicienii vorbesc de progres, nu de evoluţie, care e cel mult a preţurilor.

Progresul este un ritm uranian, el presupune transformări radicale de mentalitate umană, nu de politică a preţurilor.

ELTA explodează în lume, fiind primită ca ceva *împotriva lumii* pentru că arată aproape cu degetul ce consecinţe negative are viaţa oamenilor trăită prin tradiţie. Cum apare ca ceva nou faţă de obişnuinţele umane de până acum, prima tendinţă este de respingere. Dar Adevărul nu e nou niciodată şi mai firesc ar fi scepticismul faţă de respingere. Însă pentru aceasta ar trebui ca omul să înlăture mentalitatea că dacă cineva face alte fapte decât el, atunci implicit îi este duşman.

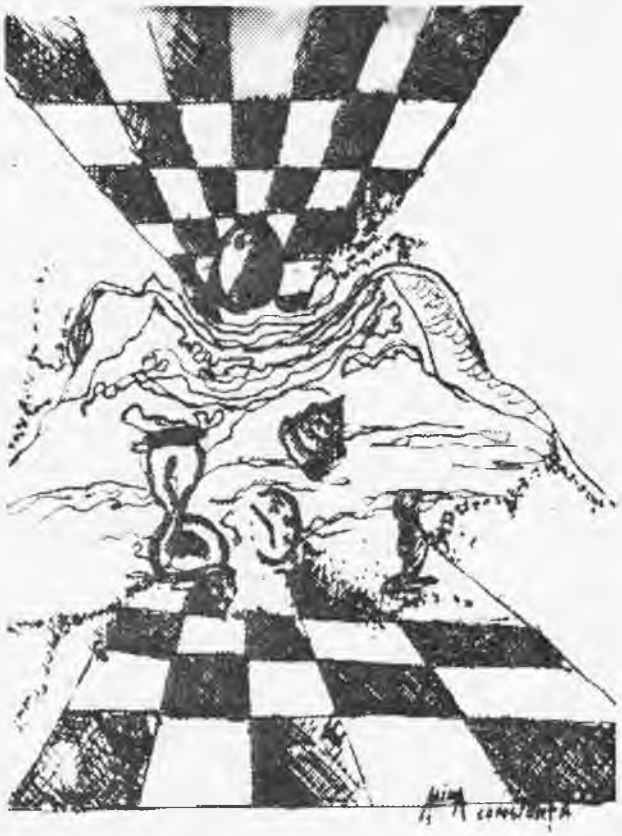

Practic trebuie să ne salvăm de obişnuinţa de a pune *ştampile* gratuite de clasificare pe ceea ce nu cunoaştem. Şi cunoaşterea nu înseamnă *da, am citit şi eu asta, am auzit şi eu*, ci, cum s-ar spune, să vezi pe pielea ta. La propriu şi la figurat. Când mănânci cruditâţi şi dispare boala şi oboseala poţi spune *da, văd* şi vei vedea chiar şi-n oglindă transformarea corpului tău fizic. Când ai bunăvoinţă şi dragostea faţă de tine de a-ţi face în fiecare seară *Judecata de Apoi* prin *Jurnal* poţi spune *Da, văd* şi vei vedea în gândurile tale cum dispare ura şi egoismul, adică judecarea celorlalţi, pesimismul în faţa vieţii, teama, nesiguranţa. Când descoperi că singurătatea te - nrăieşte faţă de oameni şi ai altruismul de a-ţi armoniza viaţa cu o fiinţă asemenea ţie, însă în corp de polaritate opusă, îţi vei recăpăta încrederea în propria putere şi mai ales încrederea în prietenie, în ajutor, cu alte cuvinte curajul de a trăi, nu de a supravieţui.

Numai în câmpul unui nucleu, un electron şi un pozitron devin fotoni, adică lumină. Dacă oamenii se aleg doi câte doi din mulţime pentru a se închide într-o casă şi a rupe, prin egoism, firele intime care-i leagă de toţi ceilalţi oameni, ei nu pot da lumină. Cu atât mai puţin cei care se condamnă la singurătate. Şi nu este vorba de o casă din piatră. Reîntoarcerea omului la sine nu înseamnă să trăim în păduri şi sub cerul liber. E vorba de casa gândurilor pe care o are orice om. O casă în care azi nu mai folosim calea de mijloc, ci extremele. Furia, mâhnirea, frica sau exaltarea, excitaţia, pasiunea.

Calea de mijloc este cea pe care te

conduce bunul simț, nu emoția, nu impresia. Bunul simț te face să-ți recunoşti greşelile, chiar dacă s-au repetat şi-au devenit păcate şi să le corectezi. Greşeala o vezi prin consecințele ei, după trei grade simple de legătură. Afecțiunile corpului fizic le ai pentru că greşeşti în alimentație. Stările depresive psihice, intoleranță afectivă față de ceilalți le ai pentru că greşeşti în viața intimă. Interpretările pesimiste ale vieții, enervarea, neputința de a înțelege felul de a gândi şi de a se exprima al celorlalți, care nu se aseamănă cu al tău, le ai datorită sensului inversat prin care înțelegi informația, primind-o din exterior. Practic ai de făcut de acum corecții în alimentație, în comportament uman şi în mentalități, simultan. Corecții radicale. Nu prin impunere. Când omul înțelege cu adevărat o necesitate, nu are nevoie de vreun bici care să-l facă să o împlinească. Viața vine de la sine, în sensul de sinele fiecăruia. Dar mai întâi trebuie să ştii că ai un sine, de care răspunzi tu, nu ceilalți. Nu există problemele omenirii, ci ale Omului. După cuvântul *omenire* se ascund cei care nu vor să se gândească la om. Omenirea e alcătuită din societăți, din clase sociale, din rotițe care trebuie să se învârtă 8 ore la servici şi 10 în familie. Dar Omul e alcătuit din oameni, fiecare fiind mic. Însă azi omul este învățat să se gândească la rolul său în societate, nu la rolul vieții sale. Şi cu adevărat fiecare încarnare este un rol. Singurul spectator eşti Tu. Dacă te îmbraci frumos şi scrii pe uşă *fam. inginer*, *fam. doctor,* dacă te linguşesc laudele şi te enervează criticile, dacă te duci la alimentara şi cumperi *piept de pui, carne de vită* sau *organe*, dacă arunci două ouă în tigaie pe foc, că durează puțin şi le presari cu NaCl după aceea, că altfel n-au gust, dacă te culci seara fără să-ți fi dat seama de ceea ce ai făcut în timpul zilei, cu sentimentul insatisfacției şi cu senzația oboselii, dacă uiți să mângâi, dacă nu mai poți zâmbi, cortina se trage şi vei reveni în alt corp fizic, cu alt rol, dar acelaşi sens - de a nu fi un element social, ci un om.

Reîncarnarea nu are nevoie de argumente. Bunul simț îți poate spune că un proces este terminat când are rezultate de care te bucuri. Oare bucură bătrânețea şi moartea pe cineva?

Firesc că viața nu se poate încheia astfel. În mare parte, am acceptat şi ne-am adaptat la rău pentru că s-a inventat intelectualismul care să-l argumenteze. Şi omul de fapt nu-şi justifică prin argumente *ştiințifice* decât instinctul. Pentru că ne place să mâncăm, am *demonstrat* necesitatea mâncării, pentru că ne place excitația clipei, strâmbăm din nas la *utopia* eternității. Într-adevăr, eternitatea e lungă şi ne cere răbdare. Dar, dacă vizitați Iaşi-ul, veți vedea că acest cuvânt divin a ajuns nume de cimitir...Şi culoarea umorului trebuie să o schimbăm.

Fără umor, nu poți accepta că ai greşit şi nici nu te poți corecta. Pentru că seriozitatea îți cere cravata tradiției. Ce om serios nu mănâncă friptură şi ardei umpluți? Trebuie să ai umor ca să mănânci salată de morcovi şi maioneză cu țelină şi mere în loc de ciocolată, trebuie să ai umor ca să nu bei apă, ca să stai cu lumina aprinsă până după miezul nopții şi să scrii într-un caiet pe care nu vrei să-l citească nimeni, nici chiar tu!

Umorul necesar ca să poți trăi prin Calea de mijloc. Să vezi în ce extremă trăieşti, simți, gândeşti, care e cealaltă, de care fugi şi cum anume le poți privi pe amândouă îmbinate simultan. Seninul detaşării, înțelepciunii, puterii de a transforma din interiorul tău înspre înafară. Umorul negru e semnul indiferenței. Prețul salamului e un exemplu grăitor.

Când reuşeşti să vezi cât de responsabil ți neapărat să nu te preocupe cine eşti şi ce faci de fapt în fiecare zi, atunci nu mai spune că eşti un nume şi un prenume, ci un spirit, un copil veşnic. Şi zâmbeşti, folosind jocul Astrologiei şi puterea informației interioare.

Sinceritatea față de tine îți arată Calea de mijloc...

Piatra Neamț, 2 februarie, C. H. Roșu

Adrian Mîndruță

Astrologia ca știință mentală

SOLTERIS prieteni de pretutindeni, toți cei care sunteți alături de noi, Frații noștri de pe Geea și din Univers, continuăm împreună să descifrăm aceste taine ale materialismului prin informația simplă și pragmatică a Metafizicii, și mai ales prin Astrologie, spre care ne întoarcem cu aceeași încredere în capacitatea noastră de a citi corect ceea ce ne oferă ea, aceste vibrații cosmice în care lucrăm și pe fondul cărora avem posibilitatea să construim, mental, imagini mereu mai eficiente, mai pozitive, mai în armonie cu Planul Divin, și cu aceeași încredere în bogăția de resurse pe care Astrologia le pune la dispoziția imaginației noastre atunci când știm să o folosim în mod creator. Deja familiarizați cu limbajul astrologic, cu alfabetul, apare mai departe întrebarea: Cum îl folosim, la ce ne servește? Răspunsul este în noi înșine, nu avem nevoie să căutăm în altă parte, în cărți sau în sfaturile altora, trebuie doar să pornim de la răspunsul universal la orice întrebare: EU SUNT.

Care este utilitatea Astrologiei? Răspunsul este în mine. EU SUNT. Iar ceea ce mă definește acum, în acest moment, este dorința de a răspunde la această întrebare, deci răspunsul este în dorință și în întrebare.

Pe de o parte, utilitatea există pentru că o doresc, astfel nimic din ceea ce realizez prin Astrologie nu este inutil, și păstrând această concepție, îmi construiesc pozitiva credință prin care Astrologia devine pentru mine un instrument de creație. Conștient de valoarea ei, merg în profunzime studiind-o, și în felul acesta instrumentul meu mental se îmbogățește cu experiența celor care s-au mai ocupat de acest domeniu, dar știu că nu se va limita numai la asta, căci cel care studiază și aplică Astrologia, acum și aici, EU SUNT, și acest Eu nu este copia unor personalități trecute sau actuale, ci are o identitate individuală proprie, capabilă să-și pună amprenta creatoare asupra felului în care aplică toată experiența altora, în așa fel încât ea devine propria experiență, originală și responsabilă, prin care Principiul Unic se poate exprima liber și consecvent, prin tot ceea ce cunosc și accept.

Pe de altă parte, răspunsul este chiar în întrebare, căci din moment ce îmi pun această întrebare, știind că o întrebare cu un răspuns negativ nu-și are sensul, înseamnă că această utilitate există, iar pentru a o descoperi mă duc cu gândul la ceea ce mă determină să-mi pun întrebarea. Știu că nu-mi pun o asemenea întrebare doar din curiozitate, căci asta se întâmpla doar la început, când abia descopeream Astrologia ca pe ceva interesant, dar nu aveam idee la ce aș fi putut s-o folosesc, căci încă nu știam la ce folosesc eu însumi, sau care era propria mea utilitate în Planul Fizic. Acum, când știu cine sunt și ce am de făcut în Planul Fizic, știu și la ce doresc să folosesc Astrologia: la ceea ce consider că este de datoria mea să cunosc și să îndeplinesc, acolo unde simt că este nevoie de acțiunea mea creatoare. Și asta nu pentru a obține satisfacții egoiste sau avantaje materiale, căci ar însemna că nu am înțeles nimic din menirea mea spirituală, din ceea ce are omul de urmărit pe Pământ.

Cunosc posibilitățile Astrologiei, ca și propriile mele posibilități, și unele și altele sunt la fel de nelimitate, căci se contopesc în

Sursa din care porneşte totul atunci când eu sunt una cu ideea Divină, atunci când caut să intru în armonie cu Planul Divin care se realizează aici şi acum, pe planeta Geea din sistemul Phidelya, în acest interval de Apocalips la 2000 de ani după ce Isus a implantat în oameni Legea Iubirii.

Universul este mental, şi Astrologia este o ştiinţă mentală, care ne oferă posibilitatea să devenim mai conştienţi de natura mentală a Universului prin amploarea pe care o dobândesc formele şi imaginile mentale generate în contextul ei. Putem să ne limităm la experienţa altora şi să justificăm orice interpretare astrologică prin citate din diferiţi autori, dar asta nu ne-ar face deloc creatori, ci doar copiatori ai altora, în timp ce fugim de propria noastră responsabilitate în faţa extraordinarelor posibilităţi de creaţie oferite de o Astrologie intuitivă şi originală. Jocul imaginaţiei noastre este cel care permanent creează noi scenarii, de cele mai multe ori bazate pe experienţele trecutului, majoritatea marcate de efectele tradiţiilor şi erorilor generalizate ale societăţii şi omenirii, şi de interpretările negative, materialiste, limitate, pe care le acordăm acestor efecte, apelând mereu la aceleaşi concepţii şi tipare de gândire.

De exemplu, pentru omul simplu, un cer înnorat poate fi interpretat, materialist şi tradiţional, ca un semn de ploaie, sau ca un pretext pentru ca el însuşi să devină sumbru şi deprimat. Pentru un Astrolog, un cer înnorat va fi prevestirea cerului senin care va apare după aceea, a curcubeului care se iveşte după ploaie, un impuls spre mai mult optimism şi bună-dispoziţie, pentru a determina această înseninare în sufletele tuturor celor care sunt la fel de înnoraţi ca şi cerul, neştiind că sunt la fel de divini ca şi Cerul. Asta ca mentalitate pozitivă şi ca ieşire din obişnuinţa tratării exteriorului ca pe ceva de o realitate absolută. Ca fond al cercetării şi creaţiei Astrologice, un asemenea cer înnorat poate fi imboldul pentru căutarea soluţiei de a descreţi frunţile şi de a dezamorsa tensiunile care, prin concentrarea vibraţiilor joase într-o anumită zonă a Geei au determinat această acumulare de materie fină. Desigur, cei mai solemni şi mai responsabili se vor năpusti la spectaculoase tehnici de meditaţie prin care să vină în ajutorul omenirii ai căror salvatori se simt. şi timp de o oră se vor simţi nişte adevăraţi demiurgi, dar ce folos dacă după aceea oftează când îşi amintesc că trebuie să meargă la slujbă sau se apucă să discute în contradictoriu cu colegii despre meciuri de fotbal sau filozofii ezoterice.

Acestea ţin de aventurile Astrologiei printre cei care o redescoperă în pragul Erei Vărsătorului, şi dacă ei doresc să devină adevăraţi beneficiari ai acestei informaţii, atunci substratul ei Metafizic va trebui înţeles, acceptat şi folosit în fiecare clipă, pentru regăsirea Legilor Universale ca adevăr în acţiune, şi astfel pentru a putea descifra realitatea cu ajutorul adevăratelor sensuri ale lucrurilor. Astrologul trebuie să fie un Metafizician, ceea ce nu reprezintă vreun titlu universitar sau vreo profesie de ultimă oră, ci un individ care realizează că viaţa nu se limitează la realitatea fizică şi la simţurile sale limitate, ci este mult mai bogată şi cuprinde tot ceea ce se vede şi nu se vede, tot ceea ce se poate demonstra şi ceea ce este doar imaginabil, toate sunt la fel de reale, şi depinde numai de om pe care le alege dintre toate aceste forme şi sensuri, pentru a le da viaţă în planul manifestării.

Un Astrolog care prezice catastrofe şi stârneşte teama în oameni prin vehemenţa şi ameninţările sale, riscă să contribuie substanţial la materializarea lor. Sub justificarea grijii pentru ceilalţi şi a necesităţii ca oamenii să fie avertizaţi, determină în alţii emoţii care stau la baza unor imagini negative. Nici o catastrofă nu vine de la Dumnezeu, nu există în Planul Divin, ele sunt doar creaţii iresponsabile ale omului care nu vrea să vadă efectele propriilor sale mentalităţi negative. Omul este cel care poate corecta aceasta, amintindu-şi de perfecţiunea Planului Divin, în care nu sunt cuprinse durerile,

suferințele, grijile şi temerile cu care astăzi mulți se distrează din plictiseală sau din incapacitatea de a se bucura de lucrurile cu adevărat bune. Un Astrolog pesimist simte asta, cu intuiția sa pentru ceea ce urmează, şi consideră de datoria lui să paseze responsabilitatea celorlalți. Prezicând catastrofe, el de fapt spune: eu v-am spus, acum descurcați-vă, scapă cine poate!

Şi totuşi, el poate şi trebuie să găsească sensul real în care astfel de consecințe îi conduc pe oameni, astfel încât să abandoneze imaginile distructive şi să păstreze în minte doar finalitatea constructivă, ceea ce se vede în perspectiva evoluției omenirii, sau a evoluției subiectului cercetării sale, sau chiar a propriei sale evoluții, identificând căile prin care omul poate să tindă spre acea finalitate, ceea ce are de făcut în mod concret. Tot răul este spre bine, dar răul este ceea ce omul a creat atunci când nu mai era capabil să aprecieze binele oferit de Planul Divin, tocmai pentru a putea redobândi, după constatarea efectelor răului, o viziune justă asupra a ceea ce îl ajută în evoluția sa. De aceea trebuie căutat, şi prin Astrologie, acel bine care se ascunde în spatele oricărui aparent rău, şi acel bine va fi urmărit şi păstrat în minte.

Capacitatea omului de a discerne binele este în funcție de libertatea şi de evoluția sa. Dependențele şi limitările sunt lentile care deformează viziunea omului, îl fac să vadă şi să aprecieze lucrurile prin prisma unor prejudecăți şi a unor interese şi orgolii hrănite de aceste limitări. Cu cât omul este mai liber în gândire şi mai înclinat să caute binele universal, necesar tuturor, izvorât din Iubirea Divină, care nu are interese personale sau obiective senzoriale, cu atât viziunea lui este mai justă şi discernământul său îl conduce spre soluții mai corecte şi mai eficiente. Un astfel de Astrolog va intui şi va imagina, citind o temă astrologică, exact acele scenarii care reprezintă căi de progres pentru omenire, pentru trezirea Christului în OM

Piatra-Neamț, 3 februarie 1995,
Ora Lunii în Casa XI.

Irina Rița

Generațiile II

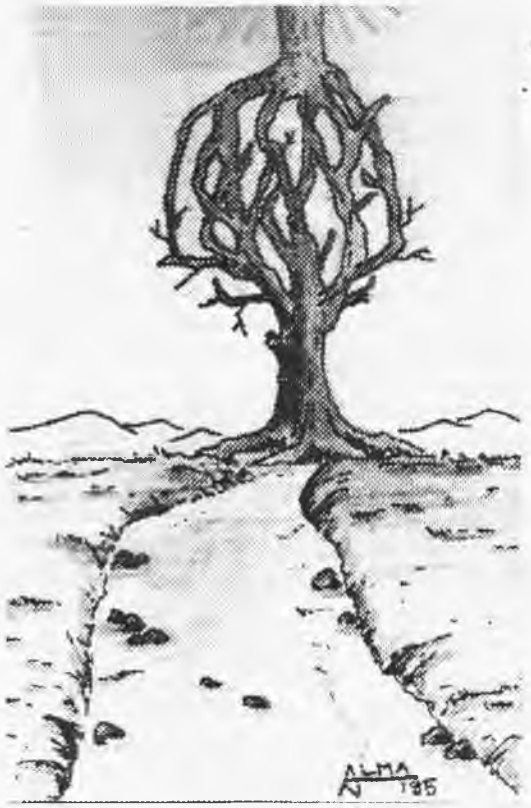

Generația 1933 VII 26 - 1935 II 12 se poate constitui în două părți separate de anul 1934. Personalitățile lor diferă prin faptul că prima parte se bazează pe o anumită originalitate, inconfundabilă, împotriva lucrurilor prea solid structurate, căutând o stimulare mai intensă chiar dacă nu are o experiență a ei, dar şi o recunoaştere din partea celorlalți iar a doua pe o natură mai stabilă, autoindulgentă, interesată de aspectele materiale, dar şi de stabilitatea căminului şi familiei, dorind în general familii numeroase. Dar cu cât le realizează mai mult, cu atât îi vine mai greu să se regăsească.

Dificultățile lor provin din natura lor revendicativă, atrasă de strălucire și de aparențe, împiedicându-le luciditatea și făcându-i oarecum superficiali. În general, au un anumit orgoliu și un sentiment al superiorității, încercând să-și supună partenerul. Prima parte urmează mai ușor ceea ce le apare în drum, ceea ce le oferă șansa, urmărind succesul prin ochii altora, încercând să se potrivească lor. A doua parte a acestei generații abordează realitatea cu mai multă ușurință, potrivindu-se mai ușor locului de muncă, și posedând o anumită eficacitate. Este atras de legătura cu superiorii, și de personalitățile mai puternice, anturajul unor oameni deosebiți. Reușitele lor se datorează loialității și onestității față de oameni, interesele personale urmând după cele ale comunității. În general supra' sau subestimează pe ceilalți, nu le place să le fie comparată soarta cu a celorlalți, cei care reușesc datorându-și reușita găsirii unei teorii ideologice a propriului sens al vieții.

Generația 1935 II 13 - 1936 IX 01 pe fondul unor relații familiale mai dure - care apar ca o fatalitate în viața lor - greutățile materiale, nesiguranța financiară, fac necesară o maturizare mai bruscă. Dificultățile provin din faptul că sunt foarte legați de familie și de părinți, de frați, de surori, în general, responsabilitățile lor încep de la o vârstă fragedă, căutând în ei un ajutor sentimental. Practic viața lor decurge între căutarea unor repere sentimentale, și a face față la niște responsabilități familiale și în cadrul societății. Sunt foarte atrași de trecut, spre evaluarea și regândirea lui. Aceasta îi face să devină introvertiți, retrași, deprimați. Nesiguranța lor atrage după sine depresii și nereușitele lor sentimentale sau îmbolnăviri pentru a atrage atenția celorlalți. În general sunt foarte preocupați de viața în familie, de casă, de educația copiilor. Se zbat în fața problemelor, îi sperie mai ales greutățile vieții și nedreptățile ei. Sunt foarte truditori, îmbină îndrăzneala cu prudența, iar pentru ei banii sunt manifestarea succesului și nu un mijloc de a-l determina. Sunt neîndurători față de ei înșiși.

Reușita lor se datorează identificării în totalitate cu problemele lor, dar și sprijinului partenerului. Cei care reușesc acest lucru îl datorează disciplinei, responsabilității și luării problemelor dificile în plin. În general îi vor ajuta pe cei din propria familie, sau își vor crea prieteni pe care îi vor considera ca și pe propria lor familie.

Generația 1936 IX 02 - 1938 III 21 este caracterizată de aceeași interiorizare, introvertire, având experiențe subiective, în care nu contează dacă este furtună afară, burniță, dacă se simte bine, dar mergând până la a gândi că o vreme rea a fost trimisă numai ca să nu-și petreacă week - endul la iarbă verde. În general are nevoie de o autoaprobare, și până să ajungă la aceasta trece de la adâncimile melancoliei până la culmile automulțumirii. Este rapid în gândire, în vorbire, având capacități de scriere. Dificultatea constă în faptul că îi este greu să-și asume o responsabilitate în afara unor baze sentimentale, și în afara unei păreri unanime nici el însuși neștiind care părere este mai bună. Are un mare simț al proprietății asupra ideilor și *sferelor de influență*, cerând loialitate din partea prietenilor. Curiozitatea și cercurile de interese îi distrag atenția, fiind atras de discuții, mai degrabă decât de analiza profundă a unei probleme. Dubiile pot genera frământări, acționează mai ușor sub influența celorlalți. Găsește ușor greșeli partenerului său, astfel poate ajunge să-l schimbe. În a doua parte a vieții poate deveni un om credincios, găsindu-și o filosofie de viață și o convingere morală. Reușitele lor se datorează implicării îndrăznețe, planurilor curajoase, dorinței de a fi satisfăcut de ceea ce îi satisface pe alții, dorinței de autoîmbunătățire.

(va urma)

Jan Alexandru

Legile Kybalionului în ASTROLOGIE

Cât de intim este gestul de a pune în dezbatere aceste Legi, de a găsi factori de legătură între Legile Kybalionului şi Legile Astrologice! A încerca să găseşti elemente între ele, să le înţelegi profunzimile, este un act de sacralitate, într-atât de perfecte sunt aceste Legi şi atât de armonioase! Practic, cuvintele sunt de prisos pentru acest proces de identificare. Atât Legile Kybalionului, cât şi Legile Astrologice sunt legi mentale, legi cauzale, armonios întrepătrunse şi perfecte în manifestare. Orice interpretare a lor ar fi ca şi cum ai încerca să deosebeşti cât dintr-un cristal este mineral şi cât lumină? Cristalul e cristal în manifestarea lui, şi legea, lege! Cu tot respectul şi bunul simţ de care suntem în stare, să ne apropiem de aceste legi cu puterea noastră de cunoaştere. Fie ca aceste rânduri să fie numai o cheie pe care o va folosi fiecare mai departe după puterile şi nivelul lui de cunoaştere. Prin re-*cunoaşterea* acestor Legi, cu ajutorul lor, putem identifica manifestările Planului Fizic, Planului Astral, ale vieţii însăşi. Cine intră în ritmul legilor respectându-le, devine legal din punct de vedere cosmic.

1. Totul este Spirit, Universul este mental.

Prima Lege a Kybalionului argumentează faptul că Astrologia este o ştiinţă mentală. La nivele cauzale, aceste legi acţionează ca un Tot unitar. A spune mai mult decât atât, poate depăşi acum puterea noastră de pătrundere şi înţelegere. Cei iniţiaţi în aceste Legi mentale pot înţelege şi găsi mai departe alte elemente de conexiune.

2. Ceea ce este Sus este ca şi ceea ce este Jos; ceea ce este Jos este ca şi ceea ce este Sus.

Cea de-a doua Lege a Kybalionului o continuă pe prima la nivel de planuri de manifestare. În toate planurile de manifestare, de la cele cauzale până la cele grosiere, legea acţionează în mod unitar. Manifestarea planurilor grosiere are cauzele ei în planurile subtile, cauzale. Astrologic, putem identifica manifestările Planului Fizic găsindu-le cauzele cu ajutorul acestor yantre - simboluri astrologice. Relaţiile dintre planete ca entităţi superior evoluate, respectă o ciclicitate şi o ritmicitate, imprimând o vibraţie cosmică colectivă, unică la un moment dat. Această vibraţie colectivă este identificată cu ajutorul temelor astrologice şi ajută entitatea umană în a cunoaşte vibraţia cosmică la momentul respectiv. Omul, cunoscând-o, se pune în rezonanţă cu această vibraţie armonizându-se cu ea în manifestările lui.

3. Nimic nu stă, totul se mişcă, totul vibrează.

Fiecare entitate - planetă are vibraţia ei specifică, nivelele proprii de manifestare. Aceste vibraţii particulare sunt manifestate în Planul Fizic prin mişcarea corpurilor fizice ale planetelor pe orbite, imprimându-le acestora o mişcare fizică. Efemeridele ne ajută să desconspirăm această mişcare şi, prin aceasta, să cunoaştem vibraţia cosmică la momentul respectiv.

4. Totul este dublu; Orice lucru are doi poli; Totul are două extremităţi; Asemănătorul şi Neasemănătorul au aceeaşi semnificaţie. Polii opuşi au o natură identică însă de grade diferite, extremele se ating, toate adevărurile nu sunt decât semiadevăruri, toate paradoxurile pot fi conciliate.

Într-adevăr, paradox nu există decât aparent, cum nu există temă astrologică bună sau rea. Entitatea trebuie să desconspire vibraţia colectivă pe care o imprimă tema natală, apoi să acţioneze în concordanţă cu ea. Entităţile umane necunoscând aceste Legi Astrologice, folosind liberul arbitru şi viaţa de până acum la modul instinctiv, sunt defazate de la vibraţia temei natale. Ceea ce facem noi prin Astrologie, ajută entitatea umană în a cunoaşte tema natală proprie, implicit a se acorda pe vibraţia natală. Cunoscând cine este, entitatea umană îşi poate controla manifestările atât mental cât şi în Planul Fizic, în prezent sau în viitorul apropiat. A face prognoze pe termeni mai îndelungaţi, implică o responsabilitate, o atenţie în plus. Totul fiind

în mișcare, în continuă evoluție, se vor putea desconspira numai trăsăturile esențiale, majore. Cele particulare sau mai intime, sunt greu de prevăzut cu exactitate. Se cunosc cazuri când astrologi mai pripiți s-au grăbit în a face cunoscute evenimente care nu s-au manifestat. Evident că totul fiind în mișcare și evoluție, adevărurile devin semiadevăruri. Ceea ce era valabil cu puțin timp în urmă, azi, prin cunoaștere, nu mai este. În Metafizică, Timp și Spațiu nu există. Comprimând acest exemplu la o fracțiune, putem înțelege această lege. În Astrologie, este cunoscut faptul că fiecare entitate - planetă predispune la manifestări duale: Soarele - voință, ambiție, dar și gelozie sau egoism; Luna - fertilitate, echilibru interior psibic, dar și hipersensibilitate prost canalizată; Mercur - inteligență, dar și boție; Jupiter - abundență dar și excese; Saturn - diplomație dar și obstrucții. Pluton este planeta care ilustrează cel mai bine că extremele se ating. Un plutonian este atât de extremist, încât, de la agonie la extaz sau de la o stare de echilibru la una de cădere, se află la un singur pas. Un plutonian trăiește aceste două extreme aproape concomitent.

4. Totul curge înăuntru sau înafara, orice lucrare durata sa, totul evoluează apoi degenerează, balansul pendulei se manifestă în totul, masura oscilației la dreapta este asemănătoare cu măsura oscilației la stânga. Ritmul este constant.

În Astrologie, faptul că totul curge înăuntru sau înafară poate fi ilustrat de manifestările vibratorii ale planetelor, astfel: Soarele, Marte, Uranus - sunt planete expansive, emisive, Yang; Venus, Luna, Neptun, Saturn - sunt planete magnetice, sensibile, mediumnistice sau - în cazul lui Saturn - introvertită, interiorizată, rece. Cazul lui Mercur - planetă neutră, capătă și ea, în relațiile cu celelalte planete, influențe expansive sau magnetice. În Astrologie, ca și în Metafizică, neexistând ca punct de referință timpul, ne putem raporta la ciclurile planetare: ciclul lunar - 28 de zile, ciclul solar - 365 de zile, ciclul saturnian - 28-30 ani, ca la cele mai importante cicluri. Ciclurile planetelor grele - Uranus, Neptun, Pluton - au manifestări pregnante la nivel de mase sociale, determinând trecerea de la o civilizație sau de la o etapă la alta. Ciclul solar determină anotimpurile și ne dă un exemplu concret de manifestare a naturii. Primăvara - renaștere, vara - apogeul, toamna - degenerare, iarna - germinare, regenerare. Faptul că ritmul este constant, îl putem observa tot din acest exemplu, iar că măsura oscilațiilor la dreapta și la stânga sunt egale - la fel. Anotimpurile au aproximativ aceeași durată.

6. Orice cauză are efectul său. Orice efect are cauza sa. Totul se întâmplă conform legii. Hazardul este un nume dat unei legi necunoscute. Sunt numeroase planuri ale cauzalității, însă nimic nu scapă legii.

Recunoaștem în această frază Legea Karmei. Este demn de reținut aspectul de hazard, adică de aparent paradox, care este de fapt o lege la care nu avem acces acum datorită nivelului nostru evolutiv. Astrologic, pe o temă natală vedem că aceeași poziție a planetelor ne dă aspecte karmice, adică se face legătura cu alte încarnări la nivel de manifestare. Aceleași poziții planetare însă, determină vibrația natală a entității pentru actuala încarnare. Deci, planetele și celelalte simboluri - Yantre astrologice - ne dau puncte de referință atât la nivel karmic cât și la nivel de actuală încarnare. E posibil ca entitatea să fi depășit unul sau mai multe aspecte din temă, și atunci relațiile previzionale capătă o altă turnură. De aceea, într-o interpretare astrologică trebuie să cunoaștem entitatea, iar interpretarea trebuie făcută într-un mod maleabil și unitar. Legea Karmei prin enuntul ei denotă încă o dată faptul că legile sunt cauzale, iar planurile cauzalității multiple.

7. Este un gen în toate lucrurile. Totul are principiile sale: masculin și feminin; genul se manifestă pe toate planurile.

În Astrologie, știm că există planete masculine și feminine, ca vibrație în manifestare: Soarele, Marte, Uranus, Saturn, Pluton - masculine; Venus, Luna, Neptun - feminine.

În concluzie, trebuie să înțelegem faptul că aceste legi hermetice nu acționează separat, ci simultan. Toate la un loc, în manifestarea lor, formează un Principiu. Astrologia este o știință mentală care ne ajută să avem acces și la alte planuri mai subtile. Legile hermetice ne ajută să înțelegem și să cunoaștem Astrologia, ca instrument al Metafizicii. Principiul se manifestă întru Totul și nimic nu scapă Legii. Cu alte cuvinte, orice manifestare - din orice plan - o putem înțelege și cunoaște prin prisma acestor legi. În Astrologie, nu se interpretează separat aspectele, ci în legătură cu celelalte. Toate aspectele la un loc dau o vibrație specifică și unică, conform manifestării Principiului.

Rarău IV. 7 august 1994

Dana Stoica

OMUL

între artificial şi natural

Obişnuiţi cu obişnuinţa noastră cea de toate zilele nu mai sesizăm indiferenţa din jur, intoleranţa şi răutatea revărsată din preaplinul angoaselor şi debusolării. Ne-am acomodat la tot, la rău în primul rând şi răul acesta, bine mascat, frumos ambalat este paravanul după care ne ascundem ignoranţa, dar şi neputinţa de a face acea schimbare dictată de cel mai elementar bun simţ.

Suntem, cum s-ar spune, la cheremul sorţii, această soartă pe care tot dăm vina, doar - doar o veni cineva s-o ridice. Facem reclamaţii la adresa ei, ne revoltăm, dar rămânem în continuare în stadiul de autocontemplare. De ce? Răspunsul este foarte simplu şi mai ales, evident. Fiindcă ne este teamă să ne asumăm responsabilitatea propriei vieţi. Teama este moartea curajului, anihilarea îndrăznelii, iar numai cei care îndrăznesc câştigă. Totul este atât de simplu, dar pentru că ne place complicatul, încărcăm adevărul până se transformă în minciună. Parcă nu este nimic mai tragic decât a vedea că totul s-a scurs sub această lege a minciunii, introdusă chiar şi faţă de noi înşine - autoamăgirea.

Explicaţia, sau mai bine zis cauza acestui stadiu la care am ajuns este pătrunderea cu putere în viaţa cotidiană a artificialului, a denaturatului, a sinteticului. Percepem totul la nivel formal fiindcă, pentru a pătrunde esenţa lucrurilor este nevoie de efort. Dar nu suntem încă dispuşi să-l facem. Primim totul de-a gata, asimilăm, mai completăm pe ici, pe colo, dar nu în punctele esenţiale şi trăim aceeşi stare de autoconservare, de nepăsare faţă de Viul din noi, înăbuşit de atâta prefăcătorie.

Deoarece ne este lene să facem acel minim efort de a ieşi din această perpetuă degringoladă, din decepţii şi temeri, acceptăm totul. Preluăm experienţe deja consumate, dăm la o parte propria noastră individualitate pentru a ne racorda la conceptul de cetăţeni, de contribuabili, de ascultători. Ne lăsăm duşi de val deoarece avem fragilitate emoţională, suntem impresionabili, dar doar la suferinţa noastră.

Artificialul a venit în avalanşă peste noi şi ne-am lăsat luaţi de el, am fost complet înghiţiţi, digerându-ne chiar şansa de a ne salva. Totul este privit, analizat, clasificat şi păstrat la nivel de aparenţe. Măria - sa aparenţa are cuvântul de ordine. Trăim la suprafaţa lucrurilor şi ajungem obiectele modului nostru îngust de a privi viaţa. Consecinţele ar trebui să dea de gândit dar ne menajăm comoditatea prefăcându-ne că nu le observăm. Ne oferim scuza generaţiilor anterioare, care au trăit la fel, cu aceleaşi efecte, iar acuza aceasta doare fiindcă se reflectă în boli, în suferinţă, în singurătate. Traume generalizate care afectează omul, indiferent de atributul social pe care l-a îmbrăcat şi sub care crede că este protejat.

Dar nimeni nu este protejat de această informaţie falsă, de ştirile cu adevărat apocaliptice vehiculate de canalele mass-media, care ascund diverse interese, introducând insidios teama, încleştarea, încrâncenarea, dorinţa de a acumula acum, cât mai este timp. Viaţa nu are nevoie de timp pentru a-şi cere dreptul la veşnicie, la recunoaştere. Ea este pur şi simplu. Acest lucru trebuie să-l realizeze omul prin revenirea la naturalul din el însuşi, la acel bun - simţ care-i cere să facă efortul de asumare a responsabilităţii de a fi.

Peste tot filme de groază, figuri speriate, veşti alarmante, tragice chiar, care vin să adauge, una după alta, temerile care se acumulează în noi înşine. Astfel încât în loc să trăim bucuria şi firescul vieţii ne deschidem cont la capitolul dezamăgiri, spaime, egoism, răutate, vanitate, fanatism, intoleranţă, pe care le revărsăm apoi asupra altora pentru a le strica şi bruma de linişte sufletească ce le

mai rămăsese.

Se citeşte orice, se înghit sute de volume de beletristică, romane fluviu tip sirop care nu fac decât să nască invidia, neputinţa realizării aceloraşi parametri ai vieţii eroilor. Informaţia aceasta bulversează fiindcă nu oferă soluţii, este un defect al societăţii contemporane care priveşte cu satisfacţie la victimele pe care le lasă în urmă.

Artificialul a pătruns masiv în viaţile noastre şi nu-i realizăm monstruozitatea deoarece privim prin ochii măştilor pe care ni le punem. Lipsa de sinceritate la nivel informativ s-a transferat în existenţa fiecăruia iar lipsa de discernământ individual în acelaşi domeniu a determinat o viaţă la voia întâmplării, sub impresia celor citite. Ne agăţăm încă de exterior fiindcă ne temem de noi înşine. Artificialul din afară se regăseşte în viaţa de toate zilele. Falsitatea se manifestă printr-o diversitate de forme şi poate de aceea este atât de greu de sesizat. Ipocrizia oboseşte şi dărâmă la nivel brutal încrederea în sine.

Informaţia adevărată începe însă să-şi facă loc, să ofere omului şansa descoperirii puterilor ce sălăşluiesc în el însuşi. Este ceva ce poate fi aplicat de oricine, verificat prin proprie experienţă, existenţa dispensându-se astfel de toate racilele de până atunci Căci viaţa înseamnă în primul rând pragmatism, dinamică. Mergând şi mai departe, informaţia vie se descoperă prin intermediul Jurnalului, această posibilitate de a avea acces la comorile pe care fiecare le poartă în suflet. Se determină astfel sinceritatea, bucuria de a trăi, dorinţa de a ajuta. Această convorbire a omului cu el însuşi îndeamnă la introspecţie, eliminând astfel denaturatul care poartă numele de lene, ignoranţă, indiferenţă, autosuficienţă şi înlocuindu-l cu firescul numit frumuseţea vieţii, bogăţia cunoaşterii. Prin Jurnal descoperim că putem să ne judecăm pe noi pentru a-i ierta pe ceilalţi, că putem fi oneşti faţă de noi pentru a fi la fel şi cu cei din jur. Este o datorie pe care cei ce s-au redescoperit o trăiesc punând-o în practică.

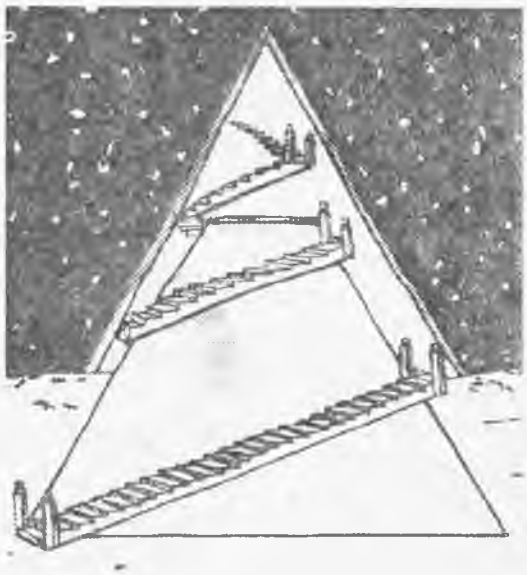

Denaturatul acesta şi-a pus amprenta şi asupra capitolului alimentar, preocupare cotidiană a omului actual. Tradiţia îşi mai face încă de cap, mai ales în acest sector. Reclame la ciocolată, la paste făinoase, la preparate din carne - o întreagă conspiraţie pentru a distruge omul, pentru a-i şubrezi starea de sănătate. Produse rafinate, super industrializate consumate în cantităţi enorme, cu efect debusolant - îmbolnăvirea în masă a populaţiei. Marile concerne plătesc sume grase pentru reclame, se fac afaceri prospere, se nasc asocieri de interese şi totul în detrimentul fiinţei umane.

Alimentaţia denaturată, implicit cantitativă, determină blazarea, nepăsarea, îngâmfarea, tristeţea, aroganţa. La aceşti oameni au cea mai mare priză ziarele, revistele cu veşti luate parcă direct din infern, care le accentuează şi mai mult starea. Sănătatea are de suferit pentru că ea este respectul faţă de viaţă; boala este sluga artificialului. Naturalul menţine viul, îl respectă. Iată de ce trecerea la un mod de alimentaţie care să fie în rezonanţă cu acest viu, acest corp fizic, transformă întreaga existenţă. Modul de hrănire a organismului are ca

rezultantă calitatea punctului de vedere asupra vieții. Denaturatul denaturează existența, ea devine din ce în ce mai grea, de netrăit. Revenirea la natural, la hrana vie, oferă şansa eliberării de temeri, apariția încrederii în sine, dispariția cuvântului boală din vocabularul cotidian

Omul are posibilitatea de a alege între artificial şi natural, între sintetic şi viu, astfel încât viața să devină nu o trântă perpetuă până la ieşirea din planul fizic, ci un cumul de experiențe. Fiecare îşi poate asuma riscul binelui pentru ca existența să revină la parametrii normali de a fi, a vieții şi a convieții - trei verbe, expresie a unei dinamicități concrete. Să fii tu însuți, să fii în măsură să iei hotărârile necesare în funcție de înălțimea la care vrei să zbori, să urci pe scara valorică a condiției de a fi om.

Renunțarea la fals, la ipocrizie, determină posibilitatea reluării relațiilor inter-umane în termeni de înțelegere, cooperare, deschidere. Artificialul care ne-a invadat şi-a pus şi aici amprenta. Jonglăm cu cuvintele de dragul de a-l înjosi pe celălalt, facem demonstrații de erudiție pentru a primi recunoaşteri din exterior. Orgoliul nu ne lasă de capul nostru, astfel încât acceptăm monologul în locul conversației, al colaborării, al discuției sincere. S-a pierdut capacitatea de a comunica cinstit, deschis.

Viața este în primul rând un sistem de relații cu cei din jur, un transfer de informație, o circulație a acesteia. Dacă introducem bani falşi în circuit, riscăm să fim şi noi păcăliți. Comunicarea adevărată se bazează pe încredere, pe sinceritate şi nimeni nu sărăceşte dacă este amabil, înțelegător, blând, iubitor şi răbdător. Pentru a învăța să vorbim este necesar mai întâi să învățăm să ascultăm. Fiecare culege roadele a ceea ce a semănat.

Trebuie să avem curajul de a renunța la prefăcătorie pentru a o înlocui cu firescul sincerității. Rămâne să alegem şi fie ca ceilalți, cei care s-au trezit la adevărul din ei înşişi, să trăiască binele existenței de fiecare zi.

Piatra Neamț, 2 februarie, VI, INDIGO

Ion Dumitrescu

Prelegeri în RARĂU

În această seară dragi prieteni, un salut din Nordul Moldovei, prima tabără de vară Elta. Suntem pe muntele Todirescu, la propriu şi la figurat, în masivul Rarău. Încercăm să facem acum o emisiune inedită, după zece zile de experiență, în care 61 de oameni s-au întâlnit, s-au cunoscut, pe parcurs unii au plecat fiindcă n-au avut timp să stea zece zile, acuma suntem 34 în jurul acestui foc, care a ars zece zile ca o adevărată vatră, o metaforă spirituală în mijlocul naturii. Până acum ne-am chinuit cu aceste casetofoane să facem această emisiune să funcționeze. Vreau şi eu să mă deconectez puțin, să fiu mai plastic, mai blând, sunt crispat din cauza fumului care vine în nas şi-n ochi,... Deci, 45 de minute când ofer această parte a casetei pe fondul acestei muzici de meditație, care a rămas ca un laitmotiv sonor, să depănăm aceste concluzii, aceaste lucruri uimitoare ale dorinței noastre de a evada, de a îndrăzni să cunoaştem.

Sunt sigur că se aude şi acest pocnet al focului..., aş vrea să se vadă şi Luna care este foarte aproape de intrarea în Constelația Peştilor, e lună plină, extraordinar de frumoasă cu un cer senin. Acum 24 de ore am intrat în Constelația Fecioarei, aşa cum spune şi Adi care este lângă mine şi-mi ține acest aparat şi care vă poate spune pe ce oră planetară am intrat acum,... te rog: *Suntem în ora planetară a lui Saturn, în ziua lui Saturn, decanul Soarelui, mai departe îl rog pe Ion să vorbească...*

Pe parcursul acestei emisiuni care este foarte liberă, nu suntem într-un studio radio, suntem într-un studio ai naturii, vom încerca să... şi nu vom încerca, vom ruga şi pe prietenii noştri care sunt de față, vii şi nevăzămați să spună câteva cuvinte, este imprimarea noastră, este caseta noastră, este bucuria noastră de a avea o amintire sonoră la propriu.

Deci 10 zile în care nu am făcut nici o selecție asupra oamenilor, asupra... eu ştiu, unei constituții de desfăşurare a programului, a alimentației, a atâtor şi atâtor probleme care implică totuşi o tabără de metafizică.

E prima tabără ca experiment, ca descoperire, şi ca va fi un exemplu pentru ca

la anul o tabără asemănătoare să aibă posibilități și mai largi.

În general mai mult seara ne-am întâlnit, când fiecare se aduna de prin excursii, de prin corturi, veneau și cei care trebuiau să facă pe cărăușii, să ne aducă lapte, să ne aducă brânză, pâine din localitățile din împrejurimi și mai ales din sate, de la stână... Seara în jurul acestui foc care se aude... așa de frumos, acum văd că ne iartă cu fumul, ascultăm câte două emisiuni care le avem deja imprimate pe casetă la Radio Nova, după care comentarii sau discuții, mai mult monolog... Suntem în fața ineditului, în fața prezentului, când de 10 zile cel puțin o parte dintre noi și mai ales *Ion* nu a făcut un pas mai sus sau mai jos, rezervându-mi timpul să descopăr și mai mult această comunicare cu prietenii noștri din Astral. Am făcut acest gest neobișnuit pentru turismul modern să-mi car mașina de scris aici.

Poate aceeași viață de acum 2000 de ani în cort, am retrăit-o și acum, numai că în afară de papirus și de'o pană sau de un stil, am folosit mașina de scris. Deja am terminat 77 de pagini în aceste zile, 77 ca o cifră simbolică magică, nu s-a putut nici mai mult nici mai puțin. Deci tot ce am dorit și ne-am dorit aici e să ne cunoaștem și-n afară de asta, să cunoaștem; și mai ales am avut impactul cu transformarea umană care se manifestă în momentul când el (ea) - omul, se deplasează în spațiu. Deci spațiul lui obișnuit este spațiul cosmic, spațiul unde trăiește permanent, cât mai mult timp.

Primele trei zile cel puțin eu nu am făcut nici o acțiune, nici un program, i-am lăsat în pace să se adapteze, să-și revină asistând la fel de fel de scene de transformări psihice, somatice, chiar patologice, astfel că după trei zile am putut să intrăm cum s-ar spune în pâine, într-un program cât de cât..., dar nici în aceste zile, am descoperit că o parte dintre noi sunt destul de hipnotizați de viața materială, de viața iluzorie, de viața exterioară, o iluzie, o hipnoză care se manifestă nu numai la ei, cât ei au fost reprezentanții a miliarde de oameni care practic sunt hipnotizați de existență. Oricât de frumos le-am vorbi, oricât de frumos le-am explica, nu facem decât să le oferim totul, ei n-au decât să-ntindă mâna, să-și ia viața, să-și ia eternitatea, să-și ia sănătatea și... umanul, acest aspect divin, și totuși omul nostru asistă cum acest *ou*, această *sferă divină* de viață este introdusă într-un lichid, ...lichidul pus pe foc. Cum acest ou urlă, urlă în limba lui, că-i sacrificat, trebuie să renunțe la viață, și dacă îl întrebi pe omul acesta *de ce îl fierbe ... ? Ca să îl mânânc, ca să am ceva în stomac, ca să,... eu*

știu... și-n definitiv - *Crimă pentru Crimă.*

Mă gândesc că atâtea milioane de oameni la ora actuală caută Adevărul. Acești oameni care suntem lângă ei, la spatele lor, le oferim gratuit totul. Poate această gratuitate, această blândețe, această dorință de a iubi și a învăța nu ajută la nimic de multe ori.

Suntem în situația ciudată și neașteptată că omul și-a ales moartea, și-a ales bătrânețea, boala, indiferența, egoismul, orgoliul, nerenunțând nici la tradițiile de acasă, de a vorbi urât, de a avea gesturi neplăcute, dezordonate, nerealizând că aici în Rarău este o Cancelarie Spirituală a planetei... Pentru cel puțin două mii de ani, Tibetul se mută aici, și o s-o spunem la propriu, nu ca o reclamă turistică a României, de altfel zona limitrofă și zona Moldovei este supusă la cele mai mari încercări, la probe, în care deja am asistat la aceste inundații, și vom asista și la alte și la alte probe în care oamenii netrezindu-se, trăiesc această ignoranță, această răutate, această... absurditate a vieții lor, prin obișnuința cu care ca un cerc vicios ei se rotesc în jurul cozii, ucigând, arzând, distrugând totul, nebănuind că ceea ce distrug și ceea ce fac sunt ei înșiși, sunt manifestările lor, e viața lor, pădurea, copacii, cerul, planeta, aceste stânci minunate, acești munți minunați... sunt manifestarea existenței lor. Această natură le dăruiește puritatea, le dăruiește iubirea, le dăruiește culoarea și sunetul vieții.

Omul, în lenevia lui, ca să mai treacă

Carmen Corneanu

Înțelegerea nevăzutului

Un copil cânta în joaca sa: *Unu şi cu doi fac unu... unu şi cu doi fac unu.* Părintele său îl aude şi-i spune: *Ai greşit, unu şi cu doi fac trei, nu unu. Ai să creşti şi ai să înveți asta la şcoală.* Şi copilul creşte, merge la şcoală şi îşi uită cântecul. Iar Universul ce s-ar fi putut naşte din Cântecul său s-a stins înainte de a fi creat - *Păduri ce-ar fi putut să fie / Şi niciodată nu au fost* - nu au fost pentru că unii consideră că unica realitate este *unu şi cu doi fac trei* din caraghiosul motiv că asta ştie toată lumea, şi din realul motiv că doar asta ştie, sau doar atât.

Priveam zilele trecute la *Actualități* o comemorare a crimelor de la Auchwitz, ca şi când omul nu ar fi sătul de negativul ce-l înconjoară în prezent. Însă există un argument: *Arătăm aceste lucruri pentru a şi le aminti lumea şi pentru ca aceste atrocități să nu se repete niciodată în istoria ei.* Excepția ce întăreşte regula, acea regulă în care, de fapt, totul se repetă, sau aproape totul. Ne lăudăm cu cultul strămoşilor, dar numai în vorbe, fiindcă în fapte a-i respecta înseamnă a-i continua, nu a le imita gesturile. Faptul că avem şi ştim istorie nu este pentru a o repeta, ci pentru a şti punctul în care am ajuns, noi şi Creația noastră, şi cum am ajuns, pentru a şti ce schimbăm. Pe baza unor raționamente sterile aplicate trecutului avem pretenția că prevedem şi creăm viitorul, prea ocupați în seriozitatea calculelor noastre pentru a mai înțelege că viitorul nu este o aritmetică a constatărilor, ci o împlinire a dorințelor unui om sau ale tuturor. Puțini oameni creează (fiindcă viitorul este creație), printr-o conştientă a datoriei lor pe Pământ, cei mai mulți creează prin dorințele lor. Însă azi, dacă ai o geană pe obraz şi cineva, copilăreşte, îți spune: *Pune-ți o dorință,* vei rămâne blocat, Omule, observând că nu mai ai dorințe, că ai uitat spontaneitatea, originalitatea ori noutatea dorințelor tale. În Creația noastră, Aici şi Acum, ne este necesară dorința. De ce? Fiindcă nu de mult timp Pluton a plecat şi el pe circuit pentru A ÎNȚELEGE (Săgetător), plecând de acasă (Scorpion). Pentru a pleca trebuie să ştii de ce şi cu ce. Iar Pluton şi-a luat *bocceluța* cu dorințe în spinare, mergând să le înțeleagă, asta pentru că nu poți crea fără a înțelege ceea ce este deja creat, nu poți dori decât înțelegând ceea ce deja ai dorit, ceea ce ai. Unul din lectorii interiorului Cerurilor noastre ne aduce prin călătoria sa încă o triadă: *a dori, a înțelege, a crea.*

În istoria cuvintelor noastre observăm că s-a înlocuit *Îți doresc sănătate* cu *Să ai parte de sănătate*, şi intimul *Te doresc* al îndrăgostitului, cu *Vreau să te am* sau *Vreau să fii a mea.* Astfel, tot înțelesul vidului dorinței care creează ni se dezvăluie: oamenii au rămas în corida vieții lor, uitând că A AVEA (Taur), trebuie înălțat la rangul subtilității lui A DORI, întregindu-l. Neînțelegând această diferență între *Doresc* şi *Vreau să am*, ei repetă, produc, multiplică dar nu creează. Ascultăm ştiri, ne uităm la televizor, citim ziare şi cărți, viața oamenilor acestei Planete iubitoare intră în viața noastră. O privim cu tristețea unei sincerități exprimate în *Nimic nou* sau cu o falsă bucurie, lăsându-ne păcăliți de un *nou nimic.* De la un colț la altul al Geei, oamenii trăiesc, aproape toți, aceiaşi zori, aceeaşi amiază şi acelaşi apus, chiar dacă în bătăile inimii acestui Univers, azi accele-rate, zorii, amiaza şi apusul nu sunt niciodată la fel. În sinceritatea lor oamenii nu-şi mai doresc acest cerc vicios, dar îl acceptă fiindcă nu mai ştiu altceva să dorească. Încearcă totuşi, însă nu

doresc, ci doresc să aibă, iar aceasta duce la o multiplicare a formelor, la o producție. Spre exemplu, există un milion de mașini *Honda* în lumea asta și omul nostru vrea și el una fiindcă are Popescu. Această dorință preluată, imitată, nu va crea nimic, ci doar va adăuga o unitate la un milion. Există așadar o capră, oricum există, chiar dacă este a vecinului meu și mă uit la ea peste gard. Orice Creație există prin procesul care a dus la ea, nu prin manifestarea ei, și nici prin proprietarul manifestării ei. Procesul Creației aparține Omului, indiferent în ce *ogradă* este manifestarea acesteia. Gioconda este a lui Da Vinci, dar este o Creație a Omului fiindcă un Om a investit în ea, nu forma și culoarea, ci dorința de a dărui ceva, de a exprima ceva, nou și original. Toate reproducerile ulterioare sunt producții, și nu mai au surâs, fiindcă în ele există doar *Vreau să am renume, bani și laude*.

Pentru a ajunge la continuarea propriei noastre Creații trebuie să ne individualizăm și să subtilizăm dorințele. Ce dorințe mai pot avea copiii noștri cu ghete și plete, și chef de joacă, dacă azi, în Era Tehnicii și a Calculatoarelor, învață ce am învățat și noi, și cei dinaintea noastră, *de ce Ion a luat-o pe Ana de nevastă* și *Noi vrem pământ?* Da, vor lua treapta, deci o vor avea, dar asta nu înseamnă că au și urcat o treaptă, pentru a ne continua pe noi. Pentru a crea este nevoie ca Omul să fie liber, iar copiii noștri nu sunt, pentru că există Programe, vechi de 20 de ani, și mai ales fiindcă există *Programe*. Colac peste pupăză, vin orele de Religie să îi elibereze. Dar cum, dacă prea - nelipsitul nostru Sobor face din Biblie gratii, uitând că este *Creația unui Zbor* și că mai important este Zborul, nu ce rămâne, să aparțină, după Înălțarea lui.

Și ce dorințe mai avem noi, dacă ne lăsăm păcăliți de forme, de mașini luxoase, apă caldă, piept de pasăre dezosat cu celofan și fundiță, Congrese, premii, marile eforturi contra SIDA? Căci deja avem toate acestea, pentru că cineva dintre noi le are. Dar trebuie

Într-adevăr, avem calculatoare, televizoare, sateliți, video-uri, lasere și câte și mai câte - dar oare bucuria acestor posesiuni poate susține fără a se îndoi, pe umerii ei, un exemplu ca Hiroshima?

să înțelegem, acum, când am uitat să imaginăm, să născocim, să inventăm, să râdem, cum putem crea. Și care este primul pas către Creație pentru un om ce ARE lucruri și forme, decât a înțelege sensul acestora, simbolul lor? Fiindcă nu lucrul sau gestul este important, ci înțelegerea nevăzutului al cărui semn sunt toate acestea. Trebuie să învățăm subtilizarea și individualizarea propriilor noastre dorințe, să renunțăm la A AVEA. Atunci vom ști să dorim; în compartimentul trenului, în loc să spunem *ce sete îmi e, vreau o Cola*, sau *ce cald este, deschide geamul, vreau să am aer*, vom tăcea și vom privi bancheta de vis-a-vis, dorind libertate copilului ce doarme în brațele mamei sale și mamei, puterea de a-l elibera.

Înțelegându-ne dorințele, trebuie să le construim prin noi înșine, pentru a înțelege mai departe drumul către Creație. Acest drum îl păcălim, de fapt păcălindu-ne, cu cel puțin două concepte: transformarea preluată din știință, și abilitatea (sau diplomația) preluată din politică, învățământ, medicină etc.

În știință lucrurile merg foarte bine, de ce să nu recunoaștem?... Lucrurile, adică formele, dar nu și ceea ce este dincolo de ele. Aici conceptul de Creație este asimilat cu o transformare a formei prin formă, deci unilaterală și incompletă. Într-adevăr, avem calculatoare, televizoare, sateliți, video-uri, lasere și câte și mai câte - dar oare bucuria acestor posesiuni poate susține fără a se îndoi, pe umerii ei, un exemplu ca Hiroshima? Nu e greu să observăm că în timpul transformării formei prin formă mai trebuie descoperit și altceva, subtilizat, anume adevărata dorință a oricărui om de pe Pământ, de *pace și iubire*. Adevărata Creație nu este descoperire, însă descoperirea e ceva ce deja a creat un pas, care trebuie totuși continuat. Noutatea nu e transformare de lucruri prin ele însele. Dacă am chef să mă rujez înseamnă că mi-am schimbat înfățișarea, nu că înfățișarea mea e una nouă. Dacă simt nevoie de schimbare și îmi mut mobila în cameră, camera va arăta altfel, dar nu va fi alta. Adevărata transformare este una singură, cea interioară. Un alt *soi* nu există, e doar lucrul asupra formei, prin formă.

În politică, învățământ, medicină, apare conceptul de care am amintit, acela de abilitate sau diplomație creatoare, care mai pe românește se numește *ocolire*. Aici este *împărăția scopurilor*, dorința de bine nu este dorință ci scop, la fel ca și pacea, sănătatea, educația. Scop neexistând, ce rămâne pentru a scuza mijloacele? Creația nu este atunci, sau apoi, sau acolo, ci numai *Acum* și *Aici*; nu este ceea ce presupunem, prin raționamente stupide și reci care ar putea determina mâine, sau peste un milion de ani. Creația este doar Prezentul, iar drumul pe ocolite, numit abilitate sau tactica învăluirii, sau compromis, este legat de conceptul de timp, și prin urmare nu are cum să ducă spre Creație. Dacă privim pacea ca scop, atunci vom folosi războaiele pentru a ni-l atinge. Degeaba ne mințim în continuare cu strategia noastră, căci este doar un drum pe ocolite, dorința noastră de mai întârzia un pic renunțarea la complicațiile propriilor fotolii. Dar pacea nu justifică războiul, sănătatea nu justifică îndoparea Templului cu pastile sau ciopârțirea lui, educația copilului nu justifică bătaia, cearta - impunerea unui adevăr. Ziua există pentru propria ei necesitate, nu pentru a justifica noaptea. Trebuie să înțelegem pentru a deveni Creatori, că la pace se ajunge prin pace, la sănătate prin dorința de sănătate, la educație prin educație, la adevăr prin adevăr, la ceartă prin ceartă. Iar a dori binele și a face rău privind binele ca pe un scop nu se poate, fiindcă atâta timp cât te vei gândi cum să transformi răul, sau cum să-l negi, relația ta cu el există, el este prezent și e creația ta în clipa respectivă. Este inutil să ajungi la o polaritate transformând-o pe cealaltă. Dacă s-ar putea face acest lucru, înseamnă că la iubire se ajunge prin ură, ca atare, probabil, suntem foarte iubitori astăzi și nu ne dăm seama. Și totuși, în sinceritatea sufletului său, orice om știe, că la iubire se ajunge prin iubire, și la cunoaștere prin cunoaștere, și la credință prin credință.

Fiecare dintre noi este Creator prin dorințele sale pure, curate, copilărești, prin joaca imaginației sale, cu o singură condiție: într-adevăr să fie ale sale, nu împrumutate, nu copiate, nu însușite. **Nu-ți fă chip cioplit, ci cioplește-ți unul din vibrația înțelegerii tale în fiecare Clipă**. Astfel, te vei continua pe Tine prin Creație și vei înțelege treptat că singurul Adevăr este cel ce le cuprinde pe toate. Această înțelegere e singura care ne eliberează și eliberează, singura ce poate veghea Crearea unui Univers, **dintr-un *întreg Cântec de Copil*** Pace și Iubire !

Piatra Neamț, 4 februarie, Saturn, violet.

Lucian Stratan

Planeta Inocenței

Va fi odată, poate ca niciodată, un sătuc curat, frumos, îngrijit, în care toți locuitorii vor trăi în liniște, pace și iubire. Și acest loc minunat va fi la poalele unui munte falnic și înțelept, cunoscut cu numele de Rarău, lângă un râu limpede și curat, înconjurat de păduri veșnic verzi, cu copaci deosebiți, cărora le plac înălțimile, ațintiți mereu spre cer, trăind deasupra celorlalți. Localnicii îi numesc Brazi și, într-o zi de mare sărbătoare, în marea lor inconștiență, îi taie și îi aduc în casele lor, sperând astfel să le ia frumusețea, măndria, înțelepciunea și vitalitatea. Neștiind, sau nevrând să știe că ar trebui să se taie ei de casele și tradițiile lor și să urce sus, în munți, printre frații lor, Brazii, să ia exemplu de la ei și să reînvețe ceea ce au uitat de mult. Și ar deveni astfel mai frumoși, mai înțelepți și plini de viață, așa cum își doresc.

Dar locuitorii acestui sătuc vor fi altfel - veseli toată ziua, muncind cu drag micile lor grădini din fața caselor, adunându-se fericiți cu toții, de câteva ori pe zi, pentru a mânca împreună, a vorbi și mai ales a învăța unii de la alții. Iar salutul lor, atunci când se vor întâlni cu cineva, fie el om, animal, plantă sau altceva, va fi: Pace și Iubire!

Un așa sat nu s-a văzut de mult pe acest pământ, iar locul pe care se va clădi, tare îi mai duce dorul acum, visând tot timpul la micul Eden pe care îl va primi în curând.

Și nu că locuitorii acestui sătuc ar fi altfel decât ceilalți oameni. Vor fi făcuți tot din carne și oase ce adăpostesc un suflet. Un singur lucru îi va diferența: alt mod de a privi viața. Atât. Și nu vor avea în sat primărie, judecătorie, poliție, spitale sau cimitire - nu că nu ar avea loc pentru toate acestea, ci pur și simplu pentru că nu vor avea nevoie. O singură clădire mare va fi în centrul satului și ea va fi numită: Casa înțelepciunii și a Cunoașterii. Casă în care fiecare va veni cu bucurie să învețe, să se cunoască și să cunoască. Și apoi să creadă. Și mai apoi, să poată. Să aibă putere să fie Oameni.

Mă veți întreba, desigur, cum vor reuși ei să ajungă Oameni, să nu îmbătrânească și să nu moară. Să nu se mai bată, așa, din când în când, sau măcar să se înjure și să se ciondănească. Oare cum? Păi, simplu. Acești Oameni vor veni aici, în locul acesta sfânt și minunat, când vor fi copii, copii mici, mici de tot. Când nu vor auzi încă de războaie, de abatoare, vânători, spitale, azile, închisori, violuri și perversiuni. Încă nu le va spune nimeni că pot să mintă, să urască, să fure, să fie nepăsători și egoiști. Că tot ce natura oferă ca hrană oamenilor trebuie fiert, prăjit, congelat, distrus și apoi mâncat. Că dragostea poate să însemne doar sex. Că dacă nu ai un teanc de diplome, licențe și certificate, nu ești înțelept și nu te pricepi. Dar în schimb, vor vedea, vor auzi și vor trăi un singur lucru: orfelinatul, leagănul de copii. Oare de ce-i spunem leagăn? Că nu vor fi legănați, mângâiați și mai ales nu vor fi iubiți. Vor simți doar mila și nepăsarea.

Cum vor ajunge ei acolo? Mai bine duceți-vă voi și întrebați direct. Sunt convins că în orașul în care locuiți voi acum există așa ceva - orfelinat. Doar trăiți într-un oraș civilizat, nu? Intrați și uitați-vă la copii. Întrebați cine și ce îi învață. Cine îi iubește. Uitați-vă apoi la un copil, oarecare ales la întâmplare. Veți vedea un strigăt neîntrerupt, o chemare, o agitație permanentă, o sete după ceva ce nu știe nici el ce. După aceasta dacă mai aveți întrebări, întrebați-vă pe voi înșivă, nu pe alții și mai ales, încercați măcar atunci, când vorbiți cu voi, în gând, să fiți sinceri.

Dar, ca în povești, este timpul să apară îngerii cei buni. Într-adevăr este timpul. Îngerii ce vor veni și vor întreba când și unde s-au născut acești copii, ce vor ei să facă în viața aceasta. Iar dacă ei vor răspunde - Să IUBIASCĂ și să devină OAMENI, îngerii îi vor lua și îi vor duce în acel loc minunat, care îi aștepta de mult. Vor sta cu ei și îi vor învăța ce este Iubirea și cum este să iubești. Îi vor ocroti de inconștiența din jur și le vor dărui un lucru de neprețuit: Viața. Iar ei vor deveni de-a pururi Oameni.

Povestea mea se încheie aici. Dar povestea mea nu mai vrea să fie doar poveste. Vrea să se materializeze. Să ia înfățișare în planul nostru fizic. Și nu numai în Rarău.

Mai sunt atâtea locuri minunate care așteaptă Oameni ! De aceea, îngeri buni, adunați-vă și ajutați povestea mea. Vă rog mult, mult de tot !

Pacea și Iubirea să fie cu voi !

Legea lui Unul

Se dedică lui Mircea A. M.

Mircea, publicându-ți scrisoarea în revista la care trudesc aproape singur de trei ani, te-am luat în sufletul meu. Dar și tu m-ai luat într-al tău, altminteri n-am fi acum părtași de biciuiri. Gestul a stârnit vâlvă, după cum vezi și în numărul de față, și mi-nchipui ce vâlvă o fi stârnit printre cei care ne iubesc prin ură, dacă Ion care ne iubește cu adevărat ne-a șfichiuit cum vezi. Se prea poate că și pe el, acolo, Sus, l-o fi biciuit cineva de câte năzbâtii facem noi, aici, copiii Geei, așa că nu-i port pizmă. Încearcă și tu la fel... Personal, n-am să-i reproșez nimic. Fiindcă e dreptul fiecărui om să te biciuiască dacă el consideră că așa se cuvine. Ți-aș putea spune și ție la fel, dacă, prin semnătură, curajul tău nu s-ar fi oprit la A. M. Nu te cert. Ești încă un copil, însă te întreb: oare un curaj exprimat pe jumătate nu-i tot lașitate? Și totuși, de ce ți-am publicat epistola și încă în *fondul de aur* al revistei ELTA, ca *scrisoare document?* De ce ? Pentru că oricât am vrea sau nu am vrea, toți - trei - suntem îmbrățișați în Legea lui Unul: tu - care nu crezi că cei de la Elta vor schimba *șacalii* și *America;* el - care crede că cei de la Elta vor schimba *șacalii* și *America* și eu - care cred în ce spuneți voi amândoi. Pare că *adevărul meu* este un paradox, dar vă amintesc amândurora că o Lege a Universului, adică a Tatălui celui viu în manifestare, ne spune că toate adevărurile sunt semiadevăruri și toate paradoxurile sunt conciliabile, extremele se ating. De reținut însă că tinerii Americii n-au murit în două conflagrații mondiale pe câmpiile Europei de dragul Americii, ci de dragul nostru. Și cu asta chiar că putem să începem...

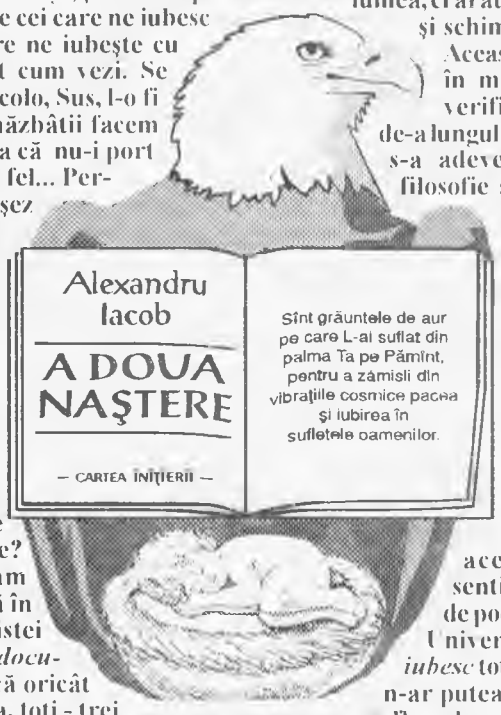
Alexandru Iacob
A DOUA NAȘTERE
— CARTEA INIȚIERII —
Sînt grăuntele de aur pe care L-ai suflat din palma Ta pe Pământ, pentru a zămisli din vibrațiile cosmice pacea și iubirea în sufletele oamenilor.

Legea lui Unul spune că dacă un singur copil plânge pe Pământ, e vinovat întreg Universul. Și tot astfel dacă un singur om e ucigaș pe Geea, e vinovat întreg Universul. Ce se poate înțelege de aici? Ce-i oare Universul ? O altă Lege a lui Unul spune că Universul este mental. Cu alte cuvinte, noi l-am creat. Și așa cum este, tot astfel suntem și noi, fiecare în parte. Iată cum ajungem la Universul nostru lăuntric. Iată de ce Elta nu urmărește să schimbe lumea, ci arată o cale prin care fiecare își schimbe Universul său lăuntric. Această cale poate fi o alternativă, în măsura în care fiecare și-o verifică prin EU - l său. Fiindcă de-a lungul mileniilor omenirii un lucru s-a adeverit cu certitudine: orice filosofie și orice religie impusă din afară a eșuat în fanatisme, dogme sau comentarii sterile, savante de nu le mai pricep nici cei care le-au scris sau impus. Și nici nu le mai pot controla după ce le-au lansat.

Și acum, Universul ca Totul în tot, ca Lege a lui Unul, stă sub semnul armoniei. Armonie înseamnă Iubire. Tot ce este dizarmonic nu este sub acest semn. Așadar, sentimentul etern, cântat atâta de poeții Geei, se află în Armonia Universului și nu în cuvintele: *te iubesc* tot una cu *te urăsc*... Universul n-ar putea exista nici o secundă dacă nu s-ar afla sub acest semn. Aceasta e Legea Iubirii supranumită și Legea lui Unul. De aici, lesne se poate deduce că Universul este însuși Tatăl, adică Puterea Cosmică Divină Creatoare, Dumnezeu, care pe bună dreptate se spune că este dincolo de bine și de rău.

Și - acum, te vei întreba: există oare un Univers Cosmic sub semnul Legii Iubirii creat de Dumnezeu și altul care se află înlăuntrul ființei omului creat de el însuși ? Răspunsul este că el nu există. Totul se află sub semnul Legii lui Unul. În fiecare om, prin raza lui Cristică, există un Dumnezeu. Și - atunci de ce se afirmă pe bună dreptate că omul - cel puțin cel trăitor pe Geea - a ieșit din Armonia Universului ?

Ne întoarcem la mitul biblic cu Pomul Cunoașterii și Pomul Vieții. Și omului - ca ființă divină - i s-a dat posibilitatea să cunoască și și-a creat iscoditoarea minte - Corpul Mental, de aici și până la Pomul Vieții (energia Kundalini) n-a mai fost decât o mușcare de măr; fie el roșu. Și el s-a jucat. Astfel și-a creat mentalul distructiv bazat pe egoism, și moartea, bazată pe sexul ucigător. Moartea este creația omului și nu a lui Dumnzeu.

Ce este moartea ? In sens metafizic, adică divin, moarte nu există. E doar o trecere a Corpului Spiritual (Sufletului) omului în Armonia Cosmică atunci când Corpul Mental distructiv și Corpul Fizic îmbătrânit de sexul ucigaș a intrat în completă dizarmonie cu el. Acum, lucrurile devin limpezi. Sufletul omului nu piere, fiindcă nu poate pieri ceva creat de Dumnezeu, el se reîntoarce de unde a venit și iarăși revine pentru a reînvăța cum trebuie Lecția, iată mitul veșnicei reînvieri sau mai prozaic spus: reîncarnarea...

Când am spus mai sus că Elta oferă o alternativă pentru că omul trăitor pe Geea să nu iasă definitiv din Armonia Cosmică, mă refeream că aici se predă - pentru prima oară în acest spațiu - lecția rearmonizării celor trei corpuri ale omului pentru ca ele să devină Unul, printr-o metodă aflată la îndemâna oricui: controlul alimentar, informațional și erotic. Iată de ce și primele principii ale acestei școli sunt:

Sunt ceea ce gândesc - Imi ridic vibrațiile - Nu-mi este teamă de nimic.

E oare cazul să mai detaliem faptul că această triadă nu e altceva decât Sfânta Treime biblică realizată în om ? Cel puțin, oricine frecventează și practică ceea ce se învață aici, îți poate demonstra pe bază de fișă medicală că nu merge la doctor. Ce exemplu poate fi mai concludent ?

Vom zăbovi acum asupra controlului mental, mai greu de realizat nu atât prin faptul că nu s-ar afla în puterea oricărui om, ci pentru că în el s-au sedimentat concepții, obiceiuri, tradiții, obișnuințe care n-au nimic de-a face cu esența divină a omului. Ravagiile materialismului sunt aici cele mai evidente. Căci ce învață omul azi pe Geea de-a lungul vieții lui ? Familia îl învață egoismul - să adune avere și să facă o carieră strălucită; școala continuă să-i predea cu sârg lecțiile materialismului - bazate pe cantitatea de informații de efect și nu de cauză; grupările politice îl învață setea de putere - să-l domini și să-l învingi pe celălalt om, să fii primul și, dacă se poate, chiar pe tron; religiile îl învață frica - Dumnezeu te va pedepsi; presa de scandal îl va învăța zilnic ura - vezi că ăia sunt satanici, cutare și-a omorât nevasta, că l-a trădat... Astfel, încet - încet, omulețul nostru devine pe Geea o ființă divină cu *mentalul blocat*. . . Ca să-l poată debloca trebuie să-și învingă egoismul, lenea, indiferența și să acceadă la informația cauzală și nu la cea de efect. De altfel, Corpul Spiritual se mai numește și Cauzal, e lesne de înțeles acum că întreg sistemul de învățământ și de educație trebuie întors la 180 de grade.

Omule, ai devenit matur și ești conștient de toate acestea. Ce poți face tu nu-ți poate face altcineva și nici prin priviri critice către alții. O critică adresată altui om, oricât ai întoarce-o, rămâne o judecată. Când ai făcut-o și în public, îl poți distruge definitiv pe celălalt om și o poți îndrepta în primul rând judecându-te pe tine însuți, apoi arătându-i celuilalt cum să procedeze, însă prin fapta ta. Altfel spus, nu poți oferi darul faptei tale, dacă nu ai în ființă o minimă scară de valori moral - spirituale. Căci oricine critică pe altul e oglinda strâmbă a cu - lui său. Fiecare, când privește pe altul critic, e de fapt ceea ce nu poate îndrepta înlăuntrul său. Un om cu mentalul deblocat e acela care nu lansează gânduri sau sugestii negative, care dă permanent faptei sale exemplul tonifiant al creației, care este liniștit și armonios în orice împrejurare. Acel om radiază o lumină spre cei din jur, oamenii se simt bine în preajma lui, îl urmează, își încălzesc inima la căldura faptei lui.

Omul superior - spune înțeleptul - e acela care recunoaște în alt om superioritatea, o descoperă și se bucură că aceasta poate exista. Adică omul superior e acela care nu se consideră pe sine superior. El vede binele și frumosul în fiecare om. Ai văzut, omule, lângă tine vreun asemenea om ? Află-l mai întâi în tine. Abia atunci îți poți spune: Iată, iată, cu fiul tău rătăcitor m-am întors ! Căci degeaba cauți la alții ceea ce nu ai înlăuntrul tău. Și degeaba dai vina pe alții de ceea ce ți se întâmplă ție.

De tot ceea ce mi se întâmplă mie, eu sunt vinovat...

Când ai spus ultima oară această frază ?

Nu numai c - am spus-o, o și trăiesc...

Prea bine.

Acum, Universul meu e în armonie cu al Tatălui. Sunt în Armonia Cosmică, în Legea lui Unul. Și dacă am intrat...

SÂNT !

Pace și Iubire, prietene, oriunde ești !

Piatra Neamț, 16 martie 1995, h 1 50

Ioan Pavel

Ipocrizia feţelor smerite

Spovedania - TAINA ignoranţilor pierduţi

Deci aţi avut răbdarea şi curajul să suportaţi predica, din oricare biserică, a unui preot sau a unei mai mult sau mai puţin înalte feţe smerite; aţi observat că deşi majoritatea preoţilor sau episcopilor ţin Biblia în mână, ei vorbesc despre cu totul altceva. Agitând mâna în care ţine Biblia, preotul vorbeşte despre dezastre şi despre mila lui Dumnezeu, despre războaie şi despre iubirea lui Dumnezeu, despre mizerie şi despre virtutea sărăciei, de te face să crezi că mila lui Dumnezeu se manifestă prin dezastre, că iubirea lui Dumnezeu aduce războaiele şi că lui Dumnezeu i-ar place extrem de mult sărăcia şi mizeria oamenilor. Cu Biblia în mână ei nu vorbesc deloc despre Biblie, în numele lui Christos ei nu vorbesc deloc despre învăţătura lăsată nouă de El, ci despre orice altceva, în special despre canoanele şi regulile lăsate de Sfinţii Părinţi. Uneori amintesc şi despre Isus, dar se referă doar la aspectul istoric şi liric, evitând pe cât le stă în puteri referirea expresă la Cuvintele şi Învăţătura Lui.

Culmea este că nici noi, dar nici însuşi marele cler nu ştie cât de sfinţi au fost aceşti părinţi, însă toate feţele smerite cer ascultarea absolută a regulilor date de aceşti "sfinţi părinţi". Din punct de vedere al bunului simţ, este mai mult decât o blasfemie faptul că preoţii, clerul în general, prin referirea permanentă la canoanele şi regulile date de "sfinţii părinţi" şi prin neglijarea Bibliei şi, a învăţăturii lui Isus, neagă, pur şi simplu neagă Cuvântul lăsat nouă de Isus, ba chiar îl neagă pe însuşi Isus, deşi strigă sus şi tare că ei sunt slujitorii Lui, ucenicii Lui. Oare ce slujitori sunt aceia care îşi neagă Împăratul, oare ce ucenici sunt aceia care îşi ignoră Maestrul?

Jan Alexandru

TAINA

Cuvântul TAINA este sinonim cu: secret, mister, ascuns, intim, nedescifrat, ocult, particular. La prima vedere putem asocia oricare din aceste sinonime cuvântului taina, dar nici unul din ele nu reprezintă fidel natura intimă a cuvântului.

În Planul Fizic, manifestat, cuvântul taină este pus alături de un termen sau o manifestare care nu poate fi percepută cu ajutorul celor cinci simturi. Cutare sau cutare manifestare rămâne taină atâta timp cât nu ne-o putem explica în mod tradiţional, adică cu ajutorul simţurilor sau instrumentelor din dotare. Sau dacă vreţi, nu-i găsim fenomenului nici un loc printre rafturile de coduri, precepte, definiţii, catalogări. Fenomenul în sine a fost conştientizat, perceput cumva, altfel nu ar fi existat; dar pentru că nu ni-l putem explica raţional, nici cu ajutorul senzorialului, nici cu ajutorul mentalului, îl trecem la capitolul "taine".

În planul mental, psihic, sufletesc, cuvântul taină este atribuit nuanţelor intime. Se spune că două persoane au o "taină" atunci când ele deţin o informaţie particulară, cunoscută numai de ele însele. Şi la acest nivel poate apare o informaţie

Isus nu a dăruit decât Învățătură. El nu a lăsat nici un canon, nu a impus nici o regulă pentru nimeni. El ne-a arătat doar Calea, Adevărul și Viața. Poate tocmai din acest motiv teologii și preoții îl ignoră. Un mare paradox și o mare înșelăciune pentru cei fraieri: întreaga teologie, întreaga religie sunt construite în jurul lui Isus însă ambele îl ignoră și îl neagă subtil, nu ca persoană, ci ca Învățătură și Cuvânt, ceea ce echivalează cu o a doua Răstignire.

Adevărații sfinți nu impun niciodată nimic, chiar dacă știu că este bine ceea ce vor să ofere. Ei arată doar calea proprie pe care au urmat-o pentru a ajunge la sfințenie și iluminare și o oferă drept model pentru cei care doresc să o urmeze, însă nicidecum nu o impun. Preoții însă au absolutizat modelele lăsate de sfinți, transformându-le în canoane și reguli "creștinești" ce necesită o respectare obligatorie. Acest lucru a avut loc datorită dorinței crescute a fetelor smerite de a stăpâni lumea și oamenii, de a manipula și conduce masa "păcătoșilor". Au făcut și continuă să facă acest lucru deși știu foarte bine că în acest mod calcă peste Isus.

Aceasta a fost una din cauzele care au făcut să apară tot felul de canoane și reguli bisericești. Mai mult, există și funcționează și un fel de tribunale bisericești, pe lângă care bietele tribunale de stat au multe de învățat, în ceea ce privește sistemul de condamnare și în ceea ce privește subtilitatea în controlarea și conducerea din umbră a celorlalți.

Întregul sistem de canoane și reguli au drept punct central așa - numitele: cele șapte taine sfinte. *Prima la care ne vom opri în cele ce urmează este taina spovedaniei.*

De ce este taină nu știe nimeni, nici măcar preoții. În fapt se întâmplă următorul lucru: religiosul merge la preot, se așează în genunchi în fața acestuia, își pleacă capul, preotul îi pune peste cap hainele - veșminte pe care le are îmbrăcate pe el, religiosul începe să înșire greșelile și păcatele pe care consideră că le-a făcut, preotul îl ascultă după ce religiosul termină de spus preotul il mai întreabă despre unele păcate pe care religiosul a uitat sau nu a vrut să le spună, îi

---

care nu poate fi elucidată rațional, mental, nici de persoana sau persoanele implicate și nici de psihiatru, atunci fenomenul în sine rămâne taina.

Nivelul spiritual este reprezentat în conștiința maselor prin oameni cu mult umor, cei cu nivel de cultură ridicat și prin cler. Dacă nici aceștia nu reușesc să descifreze "taina", atunci nu mai este nimic de făcut; taina devine taină la propriu. Calea descifrării tainei există, căci nici o proba nu apare cuiva decât atunci când este pregătit să o treaca. Aceasta este una din chei. Omul nostru știind (sau mai bine-zis crezând așa ceva), căutarea lui nu este în zadar.

Să facem un mic scenariu: probele intime ale oamenilor la un prim nivel sunt exteriorizate. Astfel, problemele noastre devin problemele părinților, amicilor, oricui, și reciproc. În caz de nerezolvare, instituțiile ne stau la dispoziție, care de care mai specializate. La ora actuala, atât știința cât și religia au tainele lor neelucidate. Fără a intra în amănunte, mai știm fiecare câte ceva despre "petele albe ale Civilizației omenirii" - care sunt tot atâtea taine sau sunt cunoscute și ascunse omului. De către cine, și în ce scop?! Dacă știința este neputincioasa asupra elucidării unui fenomen, atunci fenomenul este religios. Daca religia nu-și poate rezolva o "taina" este data științei s-o rezolve. Dacă nici una dintre ele nu a gasit cheia, atunci cu siguranța ca fenomenul este calificat "demonic", si gata' s-a rezolvat și asta. De fapt tot ceea ce este superficial nu este o rezolvare. Superficialitatea este terenul pe care iau naștere confuziile și erorile.

Trebuie sa știm ca taina la nivel exterior nu există. Întorcându-ne la exemplul nostru cu cele doua persoane care au o "taină" numai de ele știută, acea nu mai este o taina. Poate fi un secret, un fapt intim numai de ele știut. Taina aparține propriului nostru sistem, propriilor noastre corpuri subtile, si tot noi la nivel particular le decriptam. Taina este trăirea noastra.

Să mai luam un exemplu: O anumita persoana intra în posesia unor lucrări esoterice, oculte, și odată însușite prin lectura, poate afirma ca deține tainele. Această stare de fapt este o eroare și o pacăleala demna de cei nepregatiți. Avem la îndemână lucrări scrise de Maeștri sau de oameni Iluminați. Unele dintre ele au ca titlu sau incluse în texte cuvântul Taina. Cei care le citesc și spun

vorbeşte (uneori) despre mila şi iubirea lui Dumnezeu, apoi îi dă un anumit canon (pedeapsă) pentru păcatele făcute şi în final îi acordă iertarea de păcate în numale lui Dumnezeu. În mare cam acesta este filmul spovedaniei. Desigur, cu mult mai multe amănunte, care de care mai picante. însă dacă vreţi să vă amuzaţi duceţi-vă la un preot ortodox şi spuneţi-i că vreţi să vă spovediţi păcatele. Dacă vreţi să vă distraţi şi mai bine, luaţi şi un reportofon pentru a înregistra scenele.

Iată ce spune Teologia Dogmatică referitor la această sfântă taină: "taina spovedaniei este o taină sfântă dumnezeiască prin care preotul iartă păcatele celor păcătoşi în numele lui Dumnezeu..." Pe pagini întregi se vorbeşte despre această taină sfântă.

De câteva mii de ani oamenii se tot spovedesc, sunt încontinuu iertaţi de preoţi sau episcopi, însă acest lucru nu-i ajută la nimic. Căci deşi preoţii susţin din toate puterile această "sfântă taină", ea nu este cu nimic de folos oamenilor simpli, religioşilor care merg "să se spovedească mereu" întrucât ei continuă să trăiască în mizerie, în sărăcie, în boală, în moarte şi ignoranţă...

Totuşi taina spovedaniei este de un mare şi real folos... preoţilor. Folosul real se dovedeşte a fi în domeniul economico - financiar al preoţilor, al instituţiei bisericeşti în general. Şi cum să nu fie aşa, când este mult mai uşor şi mai convenabil să-ţi cumperi iertarea de la preoţi, fie chiar şi pe bani grei decât să răspunzi în faţa legilor societăţii în care trăieşti şi mai ales în faţa propriei conştiinţe. Mergând la spovedanie toată lumea este mulţumită: preotul mulţumit fiind din plin de banii pe care-i primeşte pentru iertarea pe care a vândut-o, religiosul fiind mulţumit de faptul că a scăpat doar cu atât pentru faptele şi păcatele realizate, iar conştiinţa proprie e şi ea mulţumită fiind adormită şi blocată pentru destulă vreme. Astfel că religiosul poate dormi liniştit, căci pentru faptele şi greşelile urâte pe care le-a făcut şi-a cumpărat iertarea de la preot, iar în ceea ce priveşte mustrările de conştiinţă ele lipsesc cu desăvârşire, ca să nu amintim de conştiinţă care a fost adormită şi blocată

---

ca au pătruns tainele, nu pot decât să se înşele. Că au găsit o cheie sau mai multe în cunoaşterea fenomenelor respective, asta Da! Taina trebuie penetrată prin aplicarea cheilor şi trăirea experienţei la propriu. ATUNCI TAINA NI SE DEZVĂLUIE.

Să luăm alt exemplu: Hrana Vie. Au apărut acum destule materiale, chiar mass-media a început să acorde atenţie acestui subiect. De ce însă foarte puţini au curajul abordării ei practice? Într-adevăr, este vorba de curaj aici. Un curaj de care trebuie dat dovadă ori de câte ori deschidem gura şi începem să mestecăm. Hrana Vie este o cheie în obţinerea sau consolidarea sănătăţii, căci boală nu există în Armonia Universală; este una dintre creaţiile nefaste ale omului. Hrana Vie însă are şi ea Tainele ei care nu se lasă dezvăluite decât celor curajoşi. Alt exemplu este cel al Hranei Fichide. Alt sistem de alimentaţie, altă relaţie, mai subtilă, alte Taine ce stau gata să se dezvăluie celor curajoşi şi pregătiţi. Taina nu se poate exprima prin cuvinte, tocmai de aceea, la nivel exterior, nici nu există Taină. Sunt trăiri atât de subtile uneori, încât cuvintele nu numai că sunt de prisos, dar nu găsim cuvinte pentru a le exprima. Postul de vorbire practicat în intimitate, Trăirea Astrală prin vis, Jurnalul, Astrologia, asimilarea Legilor Universale şi transpunerea lor în practică, sunt numai câteva chei necesare omului pentru a deschide poarta din calea drumului Vieţii. Curajul practicării întăreşte Credinţa prin Cunoaştere, iar Tainele se vor dezvălui rând pe rând. "Cunoaşteţi cele ce se văd şi cele nevăzute vi se vor arăta!" - (IISUS). Taina aparţine planurilor spirituale. În centrele de iniţiere, Maeştrii iniţiau discipolii iar aceştia descopereau singuri Tainele Vieţii. Vechii iniţiaţi ştiau că, cunoaşterea este adevărata Credinţă. Religia a împrumutat cuvântul Taină şi acesta este folosit acum mai mult în cercul religios. Prin procesul Cunoaşterii, Taina dispare. Taina este mereu ceea ce avem de cunoscut, este pasul din faţa noastră, este floarea ce stă să se deschidă, este soarele dinaintea răsăritului. Cunoscătorii Tainelor sunt cei care s-au iniţiat prin Cunoaştere. Iată adevăraţii Credincioşi!

22 noiembrie 1994, h Venus, Casa a IX-a
Galati

poate pe vecie de buna colaborare financiară dintre preot şi religios. Paradoxal este faptul că blocajul şi adormirea conştiinţei este reală atât pentru religios dar mai ales pentru preot. Aşa încât şi preoţii şi religioşii stau liniştiţi şi dorm împreună cu conştiinţele lor. Nici unii. nici alţii nu se întreabă dacă este bine ceea ce fac, dacă este adevărată şi are esenţă reală spovedania. Dacă ar avea curajul să se întrebe şi-ar da singuri seama că nu există nici o taină a spovedaniei, că nu există nici o iertare dată de preoţi, că de fapt nu există nici măcar preoţi...

Marea majoritate a episcopilor ştiu că iertarea nu ţi-o poţi da decât tu însuţi prin curăţare sufletească şi prin autocontrol mental. Însă ei păstrează aceast adevăr doar pentru ei lăsându-i pe ceilalţi să se zbată în cea mai crudă mizerie, atât spirituală cât şi fizică. Cea mai mare parte însă dintre preoţi şi episcopi nu ştiu şi nu vor să înţeleagă adevărul că iertarea nu există, ci există doar curăţare prin tine însuţi, astfel că ei continuă să-i terorizeze pe cei "păcătoşi" cu canoanele şi regulile sfinţilor părinţi, sperând că astfel îi vor stoarce mai bine de bani sau alte mijloace materiale. Nu îi deranjează pe preoţi ce să fie: bani sau produse, căci important este să fie, foarte mult şi foarte des. Foarte rar există un preot care să nu se lase ispitit de bani sau de averile "păcătoşilor"...

Aşadar, iertare nu există! Atunci ce vând oare preoţii la uşile altarelor? Simplu: ei fac comerţ cu ceva foarte uşor vandabil. PREOŢII NU VÂND DECÂT MINCIUNI şi câştigă foarte bine din acest comerţ original. Într-adevăr, trebuie să recunoaştem că merită numele pe care şi l-au ales, acela de preot, căci nimănui nu i-ar fi trecut prin cap că se poate face comerţ cu minciuni. Şi de multe mii de ani geniul lor îşi spune cuvântul făcând astfel ca minciuna să vorbească iar adevărul să tacă. De ce să ne mai mirăm că preoţii şi episcopii vorbesc atât de mult?! Probabil e nevoie şi de reclamă la ... minciuni.

Arad, 29 noiembrie 1994

Vali Russu

Joc de-a povestea

Pentru că trebuie început de undeva, Cuvântul, *care este Dumnezeu*, şi care e mereu la început, mă trezeşte. Şi citesc: *Eu sunt cel ce sunt*, şi mă opresc, apoi tac. Citisem cu voce tare, corzile vocale au vibrat, ecoul lor s-a stins, şi Tăcerea s-a instaurat suverană. Nu pot să interpretez, orice act al gândirii ar fi de prisos, şi-mi amintesc de un neologism, care se căzneşte să explice ceva, palid: tautologia. Aceasta e fraza în care subiectul şi predicatul nu produc nici un sens, zice un dicţionar. Dar orice tautologie - şi asta nu se mai explică - rezistă numai cu preţul Tăcerii. Este gradul (cota) zero al sensului, locul de unde trebuie pornit. Iar tăcerea este maximum de susceptibilitate a mentalului, este vibraţia înaltă a Divinului. Este, de fapt, un paradox, dar care, conform Kybalionului, nu poate fi conciliat decât prin intuiţie, care este manifestare în sine şi prin sine a Mentalului, a Spiritului, a Tuturor.

Scriind despre un text revelat, analizând deci semnificaţia lui, din hun start se pierde adevăratul sens, cel originar. *Eu sunt cel ce sunt* nu se analizează, ci se copiază, se reproduce în scris, ca imediată şi simulantă rostire interioară, prin mod de Creaţie; sau se integrează în Jocul Jurnalului, în clipele în care trăirea lui Aici şi Acum este plenară. De aceea orice exegeză este fatal limitată şi limitativă, pentru că readuce adevărul logicii treimice la logica polară, la analiză. Şi atunci se plonjează în absurd, într-o rătăcire haotică prin labirint, lipsită de *rosul* fir al Ariadnei, ca ghid ce coagulează Sensul trăirii pure şi simple, ce se explică prin sine şi nu suportă justificări - *Şi adevărul va mărturisi despre el însuşi.*

Nu se poate tăia un măr cu un cuţit de fum, pentru aceasta e nevoie de un *material* superior, de genul dinţilor din momentul muşcăturii, sau de mixerul care prepară minunatul suc, mustind de apă vie şi înmiresmată, ca să glumim puţin. Şi totuşi nu e o glumă, pentru că aici intervine - pentru cine crede, adică Cunoaşte - gestul arhetipal, de valoare iniţiatică, şi anume: Ritualul. Trebuie iubit mărul şi respectat, pentru că fiinţa lui face sacrificiul suprem, acela de a se dărui, şi trebuie mulţumit (binecuvântat) pentru această minune. Căci atunci, ritualic, *Eu sunt cel ce sunt*, devine prin scriere sau prin muşcare - înghiţire, adevărata

particularizare pentru fiecare entitate ce rostește Cuvântul mental - scuze pentru pleonasm. Aceasta se face numai în Tăcere, singurul care rostește atunci Rugăciunea este Christ, iar în felul său mărul spune și el: *Eu sunt cel ce sunt*, și se întoarce, prin Ritual, la Tatăl...

Dar să nu uităm - uitarea este *moarte*, nu? - că celebrul fruct al păcatului a fost și încă mai este tot mărul. E un *măr* mai ciudat, un pic mai cauzal, și bietul *cuțit de fum* al sexului, așa cum este el înțeles astăzi, se tot chinuie de atâta amar de vreme să-l taie, cu o încăpățânare demnă de o Cauză mai bună. Rezolvarea vine și se manifestă tot prin respect față de *fruct*, prin Tăcere, ritualic - și atunci iubirea irumpe în întreaga ei splendoare, se identifică cu Adevărul, care mărturisește iar și iar despre Sine. Mărturisirea conjugă verbul A FI și nu A ȘTI. Azi toată lumea știe tot și nu explică nimic: nu este. Pericolul intelectualismului este deja un fapt, o realitate - iluzorie, desigur - miliarde de cărți analizează (și acum cercul se închide, firesc) CUVÂNTUL, textul revelat, Jurnalul Absolut, oferind false soluții.

Omul a ajuns să se jeneze de rostirea lăuntrică, de Rugăciune, îi este teamă de Ritual, de sine însuși, pentru că intuiește (culmea, intuiește!) că nu poate stăpâni propria sa creație (mărturisire), precum acel ucenic vrăjitor ce declanșează în absența Maestrului - a Cunoașterii proprii, de fapt - forțe care devin malefice, doar fiindcă nu sunt controlate, înțelese, conștientizate, asumate, și se întorc împotrivă-i.

Și de câte ori, inteligent și deștept, nu se descrie omul pe sine ca fiind *așa* sau *altfel*, ce simplu ar fi - și este! - să nu mai continue cu nimic, să nu mai adauge ceva după EU SUNT... Christ nu doarme niciodată, veghează mereu, mereu impulsionând conștientul să se descopere, să-și răspundă propriilor întrebări - Fiul nu mai e nevoie să se întoarcă, el este dintotdeauna Acasă, numai că a uitat, adică *a murit* puțin...

Târgu Mureș, 14 07 1994

Toma Mathe

REGĂSIRE

CÂND STII CINE ESTI, NU MAI ESTI...

Tată al luminii care ești , care sunt ...
Nucleu etern făr' de spațiu și timp .
Am revelația ta , acum , aici , pe pământ :
Ești în mine , te percep și te simt ,
Dincolo de tine nimic nu mai este ,
Tu, pura , ultima și unica realitate !
Spiritul meu spre tine pornește
Căci esența mea mă cheamă acum, când
Vidul mă umple și plinul mă golește
Și sunt mișcare și repaos și gând ...
Aripile mi le întind spre lumină ,
Spre patria mea eternă , inefabilă ...
M-am săturat să fiu un vierme în tină ,
Mi-e dor de tine , de mine , de lumină ...
Tată, sunt liber ! Am scăpat din hău ,
Nimic nu mi se opune, nimic nu mă oprește...
O voce aievea în urechea-mi șoptește :

- Ești timpul și spațiul - ființa eternă
Și omul și zeul , acuma ești tot !
Ai ieșit din coaja-ți îngustă și ternă ,
Când spuneai într-una :
Nu pot , nu mai pot .
Ai totul , ești totul , acum deci creează ,
Din gând , din lumină , din humă , cu iubire ,
Fă undeva în ceruri o oază
Unde toți să fie ca tine , ca mine .

- Tată , îți mulțumesc , dar acum nu se poate ...
Vreau să cobor , colo jos , pe pământ ,
Să le alung teama de viață și moarte ,
Să le spun cine-s ei și ceea ce sunt .
Că viața-i un joc frumos și ideal ,
Că totul e gând , că viața e vis ,
Că toți au aripi făcute de maestrul Dedal
Și pot să se-nalțe din haos , din abis ...
Că ei sunt totul și totul e-n ei ,
Că sunt eterni , perfecți și divini ,
Că pot să creeze , să zboare , că-s zei !
Apoi mă voi întoarce , la tine am să vin ...
Mișcare vom fi , și repaos , și bine ,
Căci unul vom fi , ca atunci , înainte ...
Crea-vom lumi noi , de iubire pline ,
Cu a noastră unică , pură , cosmică minte .

10 august 1994 , h Mercur

Ion Dumitrescu

Un boutique numit Iuda

Încă n-am avut acest fericit prilej pentru a-l vedea, şi totuşi lucrurile nu sunt departe de un asemenea aspect; de altfel cum să nu ştim toţi ce rol a avut Iuda în istoria umanităţii şi desigur el nu se simte satisfăcut. Aici vom comenta puţin despre *comerţ*, despre această instituţie care ar fi avut un merit bun, dar plecându-se de la precepte materialiste şi nu materiale a deviat într-atât aceste lucruri încât mai departe scapă cine poate.

În realitate rolul unei instituţii era de corectare a societăţii umane şi astfel, între timp, prin determinarea consecinţelor de către ele, sunt descalificate, fiindcă între timp ele, în loc să corecteze, mai mult încurcă lucrurile în aşa fel încât să exploateze ceea ce a mai rămas; şi ce a mai rămas, şi dacă a mai rămas ceva, cât o să mai rămână?

Astfel instituţia de sănătate trebuia cel puţin să menţină un nivel de sănătate al populaţiei, consecinţele sau lucrurile sunt departe de o asemenea situaţie, cel puţin ne încălzeşte că se numeşte *ministerul sănătăţii*, într-adevăr gestul contează, cât va mai conta; tot aşa şi instituţia de învăţământ trebuia să asigure un grad de înţelepciune societăţii şi aici întâlnim aceeaşi stare de lucruri, iar gestul contează, cât va mai conta... alte şi alte instituţii sunt la acest nivel.

Între timp şi comerţul a devenit instituţie plecându-se de la *trocul* natural şi poate pentru acele vremuri absolut necesar, mai ales că mijloacele de transport nu-i permiteau alte posibilităţi, desigur avem şi un *minister al comerţului*, bine că acolo nu sunt şi *ministranţi*.

La ora actuală comerţul stă la mijlocul drumului, sau cum se mai spune *la drumul mare*, ştim de unde provine metafora şi nu este nicidecum departe. Practic exploatează atât producătorul cât şi beneficiarul, în aşa fel s-au întins sforile încât şi unul şi celălalt depind de manevrele acestei instituţii şi astfel se ajunge până acolo încât cererea să fie una din legile sale şi nu oferta.

Desigur, pentru cei neiniţiaţi în acest domeniu par să fie lucruri savante şi totuşi sunt simple, în loc ca această instituţie să determine o evoluţie pozitivă prin oferta determinată de cercetare şi necesitate, a ajuns să creeze produse mereu mai artificiale şi mai scumpe şi să le impună producătorului, altfel va da faliment.

Comerţul la ora actuală îşi ia partea *leului* sau *a dolarului* şi astfel stând lucrurile au antrenat entităţi dintre cele mai rapace care n-au timp de legile schimbului echitabil, de credinţă şi ajutorarea aproapelui şi astfel stând lucrurile la ora actuală producătorii sunt sclavii comerţului şi la capătul celălalt sunt victimele; de fapt comerţul intervenind prin legi pur materialiste, aduce societatea la nivel de crize economice, când este iar un prilej copios de a exploata starea de lucruri. Dar pentru a nu ne întinde prea mult, ceea ce ne interesează pe noi este sistemul de comerţ alimentar. Aici comerţul a făcut tot ce a putut pentru a-i obliga pe oameni să consume produse artificiale, pasteurizate şi în diferite forme de conservare, plus produse absolut noi în procesul alimentar: salamul, macaroanele, conservele, pâinea din făină, zahărul, uleiul, bomboanele şi câte şi mai câte; toate acestea nu există în natură şi desigur comercianţii vor da vina pe oamenii de ştiinţă, dar aceştia sunt finanţaţi azi tot de către trusturile comerciale.

A exploata naivitatea oamenilor este cel mai sigur mijloc de a-i subjuga la modul de sclavie absolută, şi astfel s-a determinat un cerc vicios al realităţii; astfel de alimente asigură cele mai multe boli şi mai ales între timp devenind şi cronice, cum s-ar spune, au dat de lucru medicilor, (cum să nu!? cât

umanism, înțelegere și colegialitate), astfel că și aici a determinat impunerea medicamentelor absolut artificiale cum sunt vitaminele și atâtea altele asemenea minuni sintetice care n-au nici un sens pentru viață, desigur comercianții tac în privința unui produs care se numește *enzime*; desigur s-a încercat dar nu mai merge fiindcă acestea sunt produse de natură și numai pentru natură, dar un alt factor de deteriorare a sănătății este determinat de aspectul modern al transporturilor, astfel din ce în ce mai multe produse alimentare sunt aduse din alte zone de creștere, de altfel cu alte vibrații și astfel populația este inoculată cu alte vibrații magnetice ce determină pur și simplu o așa - zisă stare de ofilire, desigur cât mai modernă.

Nici aici nu mai intrăm în amănunte. Deci, la ora actuală populația depinde de aceste produse artificiale, să nu uităm că materia primă este luată din natură, deci deteriorarea, denaturarea lor, un exemplu sfidător fiind pasteurizarea laptelui, când zilnic milioane de litri de lapte sunt transformate într-un lichid absolut industrial; desigur oamenii nu trebuie să știe că laptele prins sau gros sau stricat cum se mai spune, are în continuare aceleași proprietăți, de altfel fiind produsul natural care se finalizează în produsele numite *brânză*, dar și aici pentru a se mări producția s-a umblat la procesele naturale și astfel brânza a devenit un fel de săpun cu gust de brânză. Denaturarea laptelui face parte dintr-un genocid mondial și pentru asta luda, pentru câțiva arginți în plus, este în stare să-și vândă viața; *și ce dacă!*

Produsul numit pâine este și mai dramatic, bobul de grâu este curățat de învelișurile sale naturale ca și cum acestea ar fi întâmplătoare și se lasă numai glutenul, desigur făina să fie cât mai estetică și albă și astfel pâinea este un produs deosebit de nociv și mereu mai scumpă, desigur tărâța se dă la animale, cel puțin ele să aibă parte de cea mai bună latură a acestei alimentații, dar nu pentru mult timp, fiindcă ele sunt crescute în lagăre de exterminare la propriu, și astfel produsele din carne sunt produse ale morții pe care trebuie să le consume nevinovații copii, desigur pentru a crește, pentru a fi frumoși și sănătoși, desigur și muritori la timpul potrivit.

Și un asemenea rechizitoriu ar putea continua pe mii și mii de pagini și nu în acest aspect constă metafizica, prin a critica, cele spuse mai sus determină în concluzie cele mai nefaste consecințe și nimeni nu îndrăznește să le ia în considerare, până când... desigur, și când va fi prea târziu, nu este târziu.

Pledăm pentru un comerț real și firesc prin care produsele naturale să nu mai fie denaturate, aruncate apoi pe o piață în ambalaje exotice, și de aici nimeni nu știe ce cumpără, desigur. Un singur exemplu: se vinde apa minerală, cel puțin aici comerțul este sincer, lichidul respectiv este absolut mineral și acesta asigură arterioscleroza și astfel, dacă ar avea bun simț, fiindcă oamenii nu înțeleg prea multe, ar trebui să mai scrie *arterioscleroză îmbuteliată*, dar să nu exagerăm (chiar dacă realitatea este exagerată) mai cunoaștem bioterapeuți sau așa ceva care prescriu pentru posturi apa distilată. După câte știam, cel puțin eu, aceasta se folosește numai la acumulatoarele electrice și în laboratoarele farmaciilor. Ignoranță sau fărădelege, sau și una și alta, desigur comerțul fiind un produs al exploatării de ce să nu profite, chiar dacă va risca să rămână fără clienți și nu este departe de un asemenea holocaust determinat de o asemenea stare de lucruri, și mai ales ceea ce se petrece acum în Occident, când în urma comercializărilor așa - zișilor *hormoni* s-a ajuns la sterilizarea masei de bărbați, ceea ce se întâmplă acolo nimeni și mai ales curajoșii ziariști nu vor să spună despre ce este vorba. Pentru Eltiști, știu ce am vrut să spun cu această *apă*, dar pentru un cititor neavizat îl trimit la nr.5 al revistei unde se spune clar ce înseamnă apa pentru viață, fiind totuși un prilej să reamintesc că este

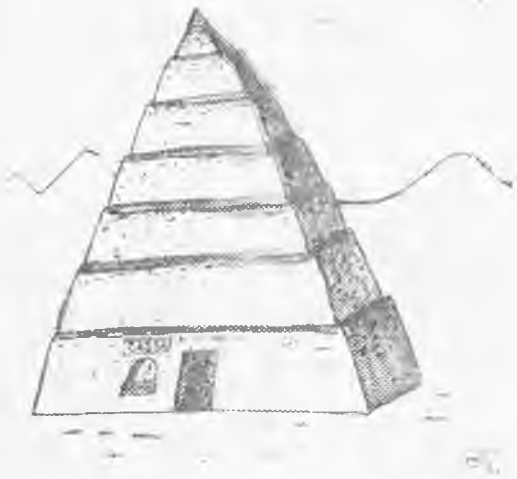

vorba de etheric, în realitate o substanță subtilă universală, apa fiind doar una din manifestările sale și așa cum o cunoaștem, în general este la nivel mineral și aceste corpuri fizice, reacțiile și metabolismul sunt organice, curios cum materialiștii nu-și respectă propriile legi, oare de ce? Comerțul a acaparat și editurile și tipografiile, și astfel nu va permite să se scrie adevărul despre realitatea universală, ci despre realitatea ignoranței absolute, indiferent de consecințe. Astfel că Eltiștii nu numai că știu dar în alimentația lor nu mai apare apa sub forma lichidă ci în manifestarea ei de evoluție, deci în regnul următor, vegetal, și acest aspect n-a fost impus când s-a vorbit de alimentația naturală, a fost lăsat special ca cel care ajunge la această alimentație să constate pe viu, că apa dispare din necesitatea de a fi băută sub forma minerală, desigur nu mă refer la cea din sticle, și cea de la robinet și râuri este tot minerală; desigur fără etichetă. Nu suntem departe de momentul când comerțul ne va aduce apa de la Paris, *vezi doamne cât este de exotică și de...*, acolo trebuie să fie deosebită, deja apa minerală vine din toate direcțiile, desigur pentru ca această arterioscleroză să fie cât mai modernă și internațională; mai rămâne să descoperi un prilej de a vinde și aerul, desigur din locuri care vor face reclamă deosebită. Desigur, ziariștii responsabili, când vor citi acest articol vor scoate în evidență sălbăticia Eltiștilor și mai ales a acelui conducător fanatic și iresponsabil, desigur își fac datoria, știu și ei în ce direcție, și astfel consecințele apărate de ei îi vor aduce la nivelul când vor trebui să-și asume responsabilitatea pentru participarea la genocidul mondial prin apărarea ignoranței. Desigur menirea lor ar fi fost alta dacă n-ar fi fost necesari acei responsabili și apărători ai sănătății universale prin conservarea naivității și ignoranței deja calificate de învățământ: și astfel stând lucrurile, ce să mai spunem?! Rămâne ca cititorul, care citește în liniștea casei sale să decidă cum stau lucrurile, nu credem că atâția cititori mai consimt ca cineva să le rumege gândurile, de altfel ceea ce fac aici ar fi un asemenea lucru, și totuși, consider că un om lucid este în stare să mediteze mai departe, mai ales că are atâtea consecințe negative, dramatice, care stau mărturie la aceste rânduri, și poate la curajul meu de a mă băga în această treabă.

Desigur când oamenii vor înlocui naivitatea cu adevărul, vor deveni mai responsabili, mai ales că ceea ce facem în Elta demonstrează pe viu situația unor consecințe pozitive, nu este vorba de nici un experiment sau situație de cobai, mii și mii de oameni au răspuns pozitiv la aceste argumente și încercând, au descoperit că lucrurile cam stau în halul acesta, există sănătate, există posibilități nebănuite în cunoașterea adevărului care este deosebit de sincer și simplu.

Am atins aici numai o latură a comerțului, el fiind la ora actuală întins în toate domeniile sociale și astfel, societatea se poate baza pe el, mai ales că după ce a terminat cu alimentația umană, acum a trecut și la alimentația câinilor și a pisicilor, de ce să scape un asemenea prilej de a fi exploatate și ele?! Și totuși, nu pledăm pentru desființarea

acstei instituții, cât și a celorlalte, există deja alternativa *bunului simț*, unii îi pot spune a credinței, noi îi spunem așa, este mai simplu neangajând diferențierile religioase, astfel pledăm la o revenire responsabilă asupra schimburilor sociale și mai ales asupra celor alimentare, pentru a se mai salva ce se poate, și se poate; altfel asistăm neputincioși la un asemenea masacru lent și sigur într-o finalitate catastrofală, și mai ales ziariștii sunt chemați pentru a spune lucrurilor pe nume și mai ales poate comercianții vor face bine să treacă pe produsele lor alimentare din ce s-au făcut și cum s-au făcut, de exemplu margarina sau pateurile, sau atâtea salamuri simple...

Și totuși, dacă nu sunt în stare din cauza orgoliului la care s-a ajuns, știm foarte bine cum prin activitatea Eltistă mereu mai mulți vor trece în mod sincer la produsele naturale, și astfel cine va dori n-are decât să cumpere boala și suferința, desigur în ambalaje cât mai exotice, cel puțin cu acest avantaj. În această revistă oricine își poate da seama că se oferă alternativa mondială prin revenirea la cele simple fără a prejudicia bogăția vieții, și mai ales cele din sănătate, învățământ, știință și cultură, când revenirea oamenilor la statutul de oameni va determina eliminarea consecințelor negative și înlocuirea lor cu cele pozitive. Comerțul se poate dezvolta armonios și uman aducând aportul său pentru produsele sănătoase și mai ieftine și mai firești vieții. Suntem siguri că mulți comercianți luați de apa tradițiilor nu-și dau seama la ce participă, și totuși ne adresăm lor, niciodată nu este prea târziu pentru a reveni la bunul simț al realității, chiar dacă este materială. Acest articol nu dorește să incite spiritele, cât este un apel atât din partea celor din alte civilizații cât și din partea noastră a celor din Elta fiindcă sunt lucruri verificate și devenite între timp un mod de existență deosebit de sănătos și firesc.

Piatra Neamț 7 ianuarie 1995, 3 58, Galben

Vindecarea prin scris

Marius Bendea

I

Sănătatea

Acest titlu poate aduce imaginația spre diverse metode mai puțin convenționale sau tradiționale de alinare a suferințelor fizice și psihice sau spre a crede că este vorba despre o simplă speculație, prin asocierea celor doi termeni, vindecare *și* scris. *Fără a induce o undă pesimistă și dramatică, dacă facem un tur de orizont asupra stării generale a semenilor noștri, dăm peste suferinzi la tot pașul, cu toată strădania zecilor de mii de angajați ai Ministerului autointitulat al* Sănătății. *Auzind că este vorba de ceva sănătate pe acolo, toți bolnavii dau buluc într-acolo. Dar dacă ar merge treburile strună, nu s-ar mai reîntoarce niciodată acolo, însă acum mulți nu se mai întorc acolo. O entitate sănătoasă are altceva de făcut decât vizitarea periodică a farmaciilor, cabinetelor medicale și a saloanelor de spital. Deci, nu este un Minister al Sănătății, ne spun consecințele acțiunilor lor. Chiar un medic chirurg spunea la un pahar de vorbă:* Îl deschid, îl închid, și dacă vrea Dumnezeu, trăiește..

Pentru a înțelege că este posibil la propriu ceea ce arată titlul acestui text și mai ales cum se face practic asta, aducem în continuarea afirmației ce o indică el și argumente, în sensul înțelegerii adevăratei noțiuni de vindecare, deci cum se ajunge de la boală la sănătate, apoi oferim date despre metoda scrisului iar în final aspectele evidente ale intensificării funcționării primelor trei chakre la cei ce folosesc jurnalul metafizic și devin sănătoși la propriu.

Pentru a înțelege ce este vindecarea, să vedem pe scurt ce sunt bolile și de unde provin ele. Originea lor este din crearea și acumularea unor tensiuni interne datorate

abaterii de la sensul reîncarnării, deci o deviere de la vibrația proprie. Aceste tensiuni interne sunt declanşate de anumiți factori externi şi astfel apar manifestările bolilor (simptomele, suferințele).

Drumul fiecăruia este vizibil în astrograma reprezentând Tema sa natală şi cum nu sunt două astrograme identice, deducem că fiecare este un unicat. Nu se justifică mersul în grămadă, adică ce face unul să adopte şi celălalt. Prin acceptarea obiceiurilor, tradițiilor, imitării, începe declanşarea acumulării tensiunilor interne, ele accentuându-se apoi prin exacerbarea dorințelor senzoriale induse în subconştient de concepțiile materialiste şi întregite de ignoranță. Iată de unde provin bolile, şi pentru unii pare intrigant că nu dăm vina pe intemperii ori produse chimice. Hipocrate arată că un medic bun este şi astrolog. Dar la ora actuală se afirmă doar că el este părintele medicinei şi în rest treaba lui ce a lăsat posterității.Bolile au deci cauze subtile şi efectele vizibile apar în urma interacțiunii cu factorii externi, aceştia neavând nici o legătură cu cauzele îmbolnăvirilor, cum efectiv gafează cei ce practică medicina modernă. Prin mijloace externe ei acționează asupra organelor ce manifestă în afară ceva anormal, neținând seama nici măcar de unitatea indestructibilă a corpului fizic, deci să trateze cu bun simț organismul în tot ansamblul său. Într-adevăr, TRATAREA EFECTELOR bolii este prima parte a vindecării şi ea se confundă în vorbirea actuală cu însăşi vindecarea. Că apar acum expresii de genul: Operația a reuşit, pacientul a murit, nu ne mai miră. Tratarea efectelor bolilor trebuie să fie pusă la punct în aşa manieră încât să angreneze în refacere întreg corpul uman iar apoi să fie urmată de ELIMINAREA CAUZELOR îmbolnăvirii, a doua etapă a vindecării, cea prin care se şterg şi se preîntâmpină acumularea de noi tensiuni interne, la nivel mental. Medicii anticei Chine erau plătiți doar în perioadele în care cei de care răspundeau erau sănătoşi, ne spun istoricii, lăsând să se înțeleagă munca preventivă permanentă din acea perioadă. Trebuiau cunoscute adevăratele cauze ale îmbolnăvirilor şi eliminate din start, neaşteptându-se - ca acum - apariția în exterior a manifestărilor: suferințele.

Pentru a sesiza mai clar această legătură între cauză şi efect, redăm câteva exemple foarte simple.

Stomatologii afirmă că durerile dentare provin (atenție! - deci au cauza) din factori de tipul: alimente dulci, fierbinți ori prea reci, statul în curenți de aer, etc. Dar cauzele reale sunt altele şi anume amânarea luării unor decizii, nehotărârea în fața unor probleme cotidiene. Acestea apar în subconştient ca o grijă permanentă față de treburile nerezolvate. Zi de zi tot aşa, şi deodată, apar la un anumit factor din afară (de exemplu o linguriță de dulceață), efectele: dureri, umflături, după cum sunt de mari cauzele. Mulți au probleme dentare. Este un sindrom generalizat azi, indecizia.

Disfuncțiunile vezicii biliare, de asemenea la ele acasă acum, sunt puse de către medici - şi aici iar ne distrăm - în seama jumărilor, ouălor prăjite, a slăninei, etc. (alimentele grele, cu grăsimi). Dar similitudinea cu cele prezentate anterior este evidentă, căci deşi majoritatea mănâncă aşa, doar la unii se declanşează, fiind imposibil ca substanțe de acest gen să deregleze cel mai mare organ al corpului fizic, ficatul, încât acesta să nu mai ştie de capul lui (ori de lobii lui), încât să nu fie în stare să secrete corect bila. Dereglarea provine de la intrarea în contradicție cu vibrația lui Jupiter, Planeta care guvernează şi ficatul şi care este răspunzătoare de dreptate, credință, cunoaştere, metafizică. Ignorarea Divinității şi nerespectarea celor şapte Legi Universale fac să se acumuleze unele tensiuni interne ce declanşează lanțul suferințelor la unii stimuli alimentari, ca cei amintiți anterior. Dar e suficient, de exemplu, să se treacă la o alimentație naturală şi se îndepărtează simptomele, deoarece este o pozitivizare a credinței, un pas spre adevăr şi acum

persoana crede că Dumnezeu a pus la dispoziție produsele în acest fel şi nu în acela degradat prin foc. Credința negativă l-a făcut înainte să accepte şi crimele, consumând animale moarte. Dacă se tratează efectele, boala revine căci nu se acționează asupra cauzelor, lărgind credința (pozitivizând cunoaşterea), chiar şi cea religioasă, care este implicată direct în aceste drame individuale, prin îngustimea concepțiilor lor Bisericile sunt instituții, deci au interese particulare şi nu generale. Este un sindrom generalizat acum, necredința (necunoaşterea adevărului).

Şi încă un caz la modă amintim, cancerul. Acesta se localizează în cele mai diverse locuri din organism şi pune la grea încercare medicina actuală, pentru a-i stabili cauzele. De fapt se dă vina pe substanțe artificiale, în majoritatea cazurilor, dar medicul oncolog de azi nici nu mai caută cauza, fiind mulțumit că este rând la uşa cabinetului său. Deja ne este clar că nu din afara entității provine acest flagel social. Cauza neîndeplinirea nici măcar pe jumătate a datoriei din reîncarnarea actuală, deci ieşirea peste măsură din vibrația proprie, care se vede clar pe astrograma personală, în fiecare domeniu al vieții, în parte. Hipocrate ştia bine ce este între medicină şi astrologie. Cunoştea că cele ce sunt în Casa a VI-a se pot trata, dar asupra celor apărute în Casa opusă, a XII-a, este interzisă intervenția. Se poate prezenta detaliat această Axă a purificării, VI - XII. Dar să luăm cazul aparent banal al stomatologului care extrage cu nepăsare un dinte, fără să ştie dacă nu cumva Semnul Taurului este la nativul respectiv în Casa a XII-a. Ar fi simplu ca alături de radiografie să se ceară pacienților şi tema lor natală, în care este totul.

Revenind la cancer, chirurgii extirpează zona malignă, dar ea, şmecheră, apare după câteva luni în altă parte, unde nici nu te aştepți: Uite-o, nu e!... Reapar suferințele pacienților şi apoi nota de plată a înmormântării. Toți ştiu că aşa se întâmplă. Nu ne distrăm pe seama canceroşilor căci sunt membri ai familiilor noastre, prieteni,

cunoscuți, dar dacă ei sunt tradiționalişti, materialişti şi ignoranți, le spunem tuturor: facă-se după voia şi credința ta. Problema tragică este că extinderea acestei boli arată cum nu se face esențialul din Tema lor natală. Un astrolog descrie asta simplu în câteva minute.

Şi aşa putem continua cu toate bolile. Partea de tratare a efectelor trebuie suprapusă peste eliminarea cauzelor. Dar deoarece suferințele din timpul manifestării efectelor îmbolnăvirii duc la pierderi ale energiei ancestrale a individului, pentru a se face într-adevăr sănătos este necesară şi o a treia etapă în vindecare: REFACEREA ENERGIEI SPIRITUALE, deci revenirea la parametrii cosmici proiectați.

Tratarea manifestărilor bolilor se face prin metode deosebit de dure, violente, zguduitoare pentru organism, toate cu efecte secundare, nemaiținându-se cont de vechiul sfat, că, în vindecare, în primul rând să nu faci rău. Medicii intervin prin terapii chirurgicale, medicamentoase ori iradiind. Astfel organismele sunt tăiate, distruse chimic ori arse de vii. Dar pentru a i se face o tăietură, o intoxicare chimică ori o penetrare cu raze din aparate sofisticate, pacientul mai stă şi la rând şi încă plăteşte bine. Suferințele provocate direct de intervențiile din cadrul Ministerului Sănătății sunt catalogate şi publicate sub denumirea de boli iatrogene (de la grecescul iatros, însemnând medic), deci culmea, boli provocate de medici, aceştia

nefiind încă sancționați de legile sociale. Perfect, căci nu medicul cheamă pacientul, acesta vine singur.

Dar tot mai mulți suferinzi se îndreaptă spre alte tipuri de tratamente mai moi, care nu produc efecte secundare, cum sunt cele incluse în categoria Naturoterapiei. Hipocrate parcă știa ceva când recomanda ca alimentele să fie medicamente și medicamentele alimente.

Hrana moartă, adică orice produs artificial (coloranți, conservanți, arome, îndulcitori sintetici - zahăr) ori denaturat (degradat prin încălzire) duce la transmiterea în corpul fizic a dezechilibrului lor Yin - Yang, realizat în natură perfect de către Creator. Acest raport energetic nu trebuie confundat, cum vehiculează la ora actuală cei de la yoga, cu substanțele bazice ori acide.

Credincioșii recunosc teoretic că Dumnezeu e perfect, mare, bun, excelent, O.K., dar îl corectează chiar și ei câte puțin, însă mult, fierbând laptele, prăjind ouăle și punând la cuptor conopida. După ce solicită omorârea animalelor, mai introduc în corpul lor și substanțe minerale, clorura de sodiu și apa. Rezultă consecințe negative, îndepărtarea de sănătate. Este cazul să se oprească din distrugerea care duce la autodistrugere.

Metodele de tratare a simptomelor fără a șoca organismul și mai ales fără a provoca apariția altor boli sunt cele moi, ușoare, line, care activează tot corpul fizic: fitoterapia, acupunctura, homeopatia, presopunctura, electropunctura, talazoterapia, apiterapia (mergeți cu gândul la apicultură, ca să nu intrați la apă) și toate celelalte forme ce le încadrăm în Terapia naturistă.

O mențiune specială pentru fitoterapie: orice produs din plante se obține prin ținerea lor în apă rece(!), indiferent că sunt pentru uz extern sau intern, pentru a nu pierde compușii ușor volatili și alte substanțe active din compoziția lor. Pentru aceasta, în loc de cele 8 - 10 minute cât durează prepararea unui ceai prin fierbere, se lasă planta 8 - 10 ore în vasul cu apă rece. Produsul obținut este superior în compoziție deoarece nu se pierde nimic în acest proces simplu de dizolvare. O altă metodă de tratare a efectelor este prin bioenergizare. Și în cazul aplicării lui asupra bolnavului, simptomele reapar, căci nu se intervine asupra vreunei cauze.

Însănătoșirea depinde într-adevăr de acest prim pas, printr-o acțiune asupra corpului fizic, pentru a se trata efectele, urmând însă obligatoriu acțiunea de eliminare a cauzelor, intervenind în această fază la nivel educațional, comportamental, temperamental ori psihic și finalizând vindecarea cu revenirea la parametrii cosmici proiectați, prin spiritualizare (aceasta nefiind mersul la biserică). Acțiunea asupra corpului spiritual se aseamănă mai degrabă cu amorul fizic ce deschide porțile spre încadrarea în Legea Iubirii, pornind de la stăpânirea Legii Sexului.

Dar acum medicul care tratează, de exemplu, stomacul cuiva nu are nici o acțiune asupra mentalului pacientului, tot așa și preotul, popa, părintele, pastorul, în timpul slujbelor și rugăciunilor, habar n-au, la propriu asta, (din ignoranță și este karma lor individuală, mai fiind aici și o karmă colectivă a breslei lor, provenind din ascunderea adevărului), că ei trebuie să ghideze spiritualizarea prin distribuirea celor 7 Legi Universale, învățând controlul activității sexuale, redobândind vibrațiile înalte necesare spiritualizării prin încadrarea în Legea Iubirii arătată clar de ISUS, pentru a-l transforma pe om în OM. Și OM este doar cel sănătos, fericit și mulțumit.

Ce facem în situația actuală? Există vreo ieșire, scăpare sau alternativă la boală? Bineînțeles, pătrunzând și acționând asupra cauzelor prin desconspirarea și eliminarea celor cu consecințe nefavorabile. Se poate face aceasta prin scris? Da, aceasta fiind cea mai ușoară și totodată cea mai sigură metodă, respectând doar câteva reguli și alăturând noțiunile de bază ale astrologiei natale. Este vorba despre metoda Jurnalului metafizic.

(va urma)

10 XII 1994 H Jupiter

Astrologie sportivă

Ca antrenor de Karate, fac câteva referiri şi la acest sport care poate atinge nivelul de artă dacă este practicat corect. Acum însă, când în primul rând se urmăresc rezultatele sportive şi mai ales aici în zona Europei, pe care o cunosc direct, acest aspect de artă care implică o cunoaştere îndreptată spre adevăr, cu manifestări în Planul Fizic de nonviolenţă, adică de bună înţelegere şi iubire generală dispare chiar în cazul antrenorilor de Karate. Aceştia nu mai sunt maeştri, nu mai fac artă marţială. Dar acesta este mersul general şi cum spuneam în capitolele anterioare, oricât de favorabilă ar fi indicaţia şi influenţa astrelor, rolul hotărâtor pentru om rămâne tot libertatea sa de a face bine sau rău un lucru. Şi cum s-a văzut din puţinele aspecte date, mai ales despre planete, ele acţionează, prin recepţie şi apoi reflectare, în toate manifestările omului şi nu numai ale lui. Dacă face bine, primeşte bine iar dacă face rău, primeşte rău.

Dar să revenim la Karate care are pretenţia şi efectiv posibilitatea de a face practicantul mai bun în sensul că-l poate transforma în OM, eliminând atributele ce îl înconjoară şi îl ţin în materialitate. Trecerea de la sportiv la OM, se face prin mărirea sferei de informaţii cauzale ce i se oferă. Dar pentru asta se aşteaptă trecerea de etapa competiţională, când practicanţii sunt ori prea mândri de ei, ori prea obosiţi. Şi dintre ei scapă cine mai poate. La fel ca în alte sporturi, cei ce vor să ajungă la iniţiere, trebuie să schimbe macazul, adică totul.

Funakoshi, întemeietorul recunoscut al Karate - Do-ului modern a explicat înţelesul mai profund al termenului Kara - gol, în sensul de linişte, curăţenie şi lumină interioară, spirituală. Asta aduce Karate - Do-ul. Particula Do - cale - are înţelesul subtil de orientare spirituală, deci de drum spre Adevăr.

După primele luni de antrenamente se observă o disciplinare a sportivilor şi o întărire a sănătăţii lor. În general progresul este evident. Dar în decursul anilor diferenţa nu se mai măreşte faţă de ceilalţi oameni. Karate - Do-ul este bun dar se opreşte la primii paşi făcuti în primele luni. Drumul spre iniţierea practicantului este blocat de antrenor care este pregătit doar pentru competiţie, luptă, sport în general, el însuşi nefiind un iniţiat, neştiind drumul spre Adevăr.

Astrologia, prin cele arătate în capitolele anterioare deschide drumul spre cunoaşterea Legilor Universale. Nu trebuie făcut nimic deosebit, ca şi în celelalte sporturi de fapt pentru a simţi că Totul e Unu şi Unu e Totul. Prin orice sport se poate ajunge la armonia personală şi prin ea la încadrarea în armonia generală. Privit astfel, Karate - Do-ul nu se deosebeşte cu nimic de aruncarea suliţei sau înot. De ce totuşi este considerat artă şi practicanţii se detaşează net în primele luni faţă de semenii lor ? Pentru că în Karate, de la început se lucrează şi cu noţiuni din sfera spirituală. Această parte îi detaşează de ceilalţi. Efortul fizic depus în primele luni este mai mic decât în alte sporturi, să îl comparăm de exemplu cu cel al fotbaliştilor sau culturiştilor. Câteva luni de spiritualitate şi diferenţa e netă în favoarea practicanţilor de Karate. Urmează însă marele efort fizic de ani şi ani, după care unii sunt campioni alţii nu. Oricare dintre ei, dacă vrea să ajungă la Adevăr trebuie să revină la partea spirituală a învăţăturilor, abandonată şi uitată de mult, la nivelul începutului de adevărat drum în Karate. Antrenorii neştiind nici ei Legile Universale sunt copleşiti de materialism. Aplicarea cunoştinţelor astrologice în antrenamentele de Karate ar putea înnoda firul rupt al spiritualităţii. Aceasta este Astrologia pentru Karate. Pe lângă eficienţa fizică rezultată ca de altfel în orice sport, în urma aplicării Astrologiei în Karate se poate ajunge uşor la renumita nonviolenţă, la liniştirea şi dominarea agresorului prin procedee mentale. Buna înţelegere faţă de tot ce ne înconjoară, maxima putere care este de fapt în sentimentul general de iubire poate fi atins şi prin Karate în momentul în care spiritualităţii i se acordă cel puţin aceeaşi importanţă ca fizicului.

Logica Triadei

Firicel Ciarnău

Numerele vii (IV)

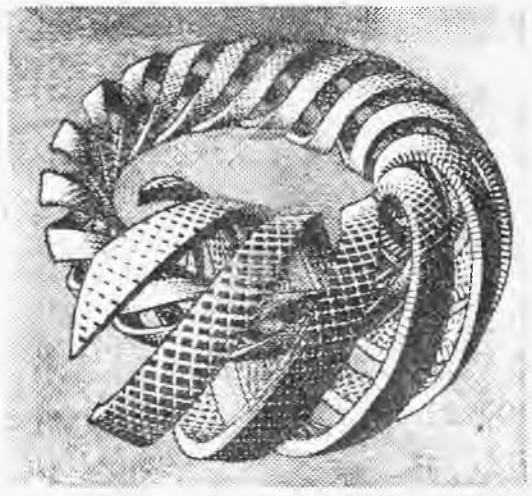

Afirmația că numerele stau la baza întregului Univers este perfect adevărată. Chiar şi în mod superficial, putem găsi corespondențe numerologice în tot ce ne înconjoară. Însăşi alcătuirea omului şi drumul parcurs în evoluția sa, are baze numerologice bine definite.

Folosindu-ne de tabelul din numărul trecut al revistei, în care fiecărui număr i se ataşează o planetă, făcând o corespondență între culoarea fiecărei planete şi culorile chakrelor, putem ataşa fiecărei chakre câte un număr, astfel:

Chakre inferioare

* Muladhara - *Roşu - Marte - 4*
* Swadishthana - *Portocaliu - Soare - 1*
* Manipura - *Verde - Luna - 2*

Chakre superioare

* Anahata - *Galben - Venus - 6, dar şi octava sa superioară, Neptun - 7*

ŞCOALA

către o nouă dimensiune

Încarnarea în Planul Fizic se poate asemăna cu coborârea într-un labirint La intrare deții o hartă aproximativă a acestui labirint, pe care noi o numim şi astrogramă, şi ştii că vei întâlni, după ce intri, câteva entități puse anume să te ajute, să-ți dea sfaturi utile, să-ți explice scopul pentru care ai venit, cum trebuie să ai grijă de tine, ce să faci pentru a nu te rătăci.

Primele entități întâlnite sunt părinții, dar, din păcate, nici ei nu-şi amintesc pentru ce au venit aici. Cu toată dragostea ce ți-o poartă, nu pot să-ți ofere mai mult decât cunosc şi ei.

Următoarea entitate importantă întâlnită este profesorul. El vrea din toată inima să te ajute, dar te încarcă cu tot felul de informații, majoritatea fără vreun folos pentru tine. A uitat că trebuie să te învețe cum să te descurci în acest labirint, ce trebuie să cunoşti despre el, cum poți să treci prin el fără să-ți faci tu singur vreun rău. A uitat să-ți amintească faptul că ai în buzunarul tău un aparat de emisie-recepție pentru a comunica cu prietenii care au rămas afară şi care au şi ei în mână astrograma ta; de altfel nici acest profesor nu-şi aminteşte că are în buzunarul său instrucțiunile de folosire ale acestui aparat şi că ar fi obligat să ți le înmâneze. El ne oferă informația pe care a primit-o de la alții, fără să ne spună că toată această informație se află în noi

În momentul în care primim o informație din exterior, cea din noi intră sau nu în rezonanță cu cea primită, în funcție de veridicitatea ei şi dacă ne este folositoare sau nu. În acest fel noi ne reamintim fără să ne dăm seama. Ne reamintim treptat, pe

* Vishuddha - *Albastru - Jupiter - 3*

* Ajna - *Indigo - Saturn - 8*

* Sahasrara - *Violet - Mercur - 5, dar şi octava sa superioară, Uranus - 9*

Aceste atribuiri nu sunt întâmplătoare. Să vedem de ce.

Dacă facem o legătură între chakre şi perioadele mari de evoluţie ale omenirii, vom distinge două părţi.

Prima parte este perioada trecută: a Vechiului Saturn, în care omul a dobândit germenele corpului fizic, a Vechiului Soare în care a dobândit corpul vital, şi perioada Vechii Lune în care a dobândit corpul dorinţelor. Acestea sunt corespunzătoare chakrelor inferioare. Or, omul are acum tot ce a dobândit în aceste perioade, lucru ce se observă din următorul calcul: la fiecare chakră inferioară i se atribuie numărul redus - să-l notăm cu (nr.) - a sumei dintre numărul de petale propriu şi al petalelor chakrelor inferioare ei.

_ Muladhara cu 4 petale

4 + 0 = 4 (4) = 4

_ Swadishthana cu 6 petale

4 + 6 = 10 (10) = 1

_ Manipura cu 10 petale

4 + 6 + 10 = 20, (20) = 2

Observăm că la fiecare am obţinut numărul atribuit la început conform culorilor planetare.

Chakrele superioare corespund corpurilor care sunt în curs de formare sau existente doar ca germene: Intelectul, Spiritul Uman, Spiritul Vital *şi* Spiritul Divin. *La acestea vom observa o altă regulă de calcul. Să ne amintim că Malkut este* regatul, *planul de manifestare ce are corespondent numărul 10 Dacă din acest număr scădem numărul redus la o cifră a petalelor fiecărei chakre superioare (conform cunoştinţelor hinduse), vom obţine numărul atribuit la început:*

_ Anahata cu 12 petale

10 - (12) = 10 - 3 = 7

_ Vishuddha cu 16 petale

10 - (16) = 10 - 7 = 3

_ Ajna cu 2 petale, fiecare cu câte 48 de raze

măsură ce primim din exterior.

Dacă am fi învăţaţi să o găsim în noi, abia atunci ar fi un lucru normal. În momentul în care am activat informaţia din noi, ea devine dinamică şi ne stă la dispoziţie. Şi atunci nu mai este nevoie să primim din exterior, nu mai avem nevoie de biblioteci imense, pentru că acestea reprezintă informaţie exterioară nouă, deci săracă şi poate denaturată în ceea ce ne priveşte pe fiecare.

Ne întrebăm de multe ori de ce elevii nu mai vor să înveţe, de ce sunt indisciplinaţi, de unde provine acest nonconformism? Dacă vrei într-adevăr să înveţi pe cineva, atunci trebuie să-l înveţi cum să înveţe, cum să ajungă singur exact la informaţia de care are nevoie; nu să i se dea bibliografie, ci să i se spună de metodele prin care să ajungă la informaţia necesară lui. De aici încolo, va avea grijă să se descurce singur.

A forma pe altul înseamnă de fapt a încerca să îl bagi în şablonul conceput de tine. Chiar şi un şablon perfect ar forma un om imperfect, dar echivalent cetăţeanului perfect.

Nu există două entităţi identice, deci nu pot exista şabloane. Ori, învăţământul actual creează şabloane şi nici unui elev nu-i convine să fie băgat într-un şablon. Este un chin mult prea mare. Fiecare copil simte că el este ceva deosebit de ceilalţi, are sentimentul individualităţii, şi poate el ar dori să crească şi să se formeze după cum simte, după cum cineva din interiorul lui îi dictează.

Aceasta ar fi adevărata libertate a învăţământului. În acest sens ar trebui văzută reforma Învăţământului, şi nu ca o lucrare de cosmetician. Cea mai perfectă şcoală este cea pe care o urmezi singur, la care eşti unicul elev - desigur, într-un sens metaforic.

Nu există alternative? Există, dar tradiţia, conservatorismul şi ignoranţa ne împiedică să le vedem. Sau să ne spunem că dacă generaţii în şir au fost şablonate, de ce n-ar fi şi următoarele? Orice început este ceva

10 - (2) = 10 - 2 = 8

_ Sahasrara - Lotusul cu o mie de petale

10 - (1000) = 10 - 1 = 9

Un indiciu deosebit ne va da chakra Sahasrara. În ce sens? Ştim că în viitor, prin intermediul EU-lui (corespunzător Anahatei), fiecare corp din cele trei se va transforma într-unul din cele trei superioare. Chakrele au ca punct simetric Anahata. Având în vedere aceasta, vom observa că

4 + 5 = 9

1 + 8 = 9

2 + 3 = 5

toate rezultatele corespunzătoare chakrei Sahasrara. De altfel, despre urcarea energiei vieţii din Muladhara până la Sahasrara s-a mai vorbit. Din toate acestea, tragem concluzia că "9" este numărul specific fazei noastre de evoluţie, deci un simbol al omenirii în faza actuală.

Spuneam că "9" este simbolul omenirii. Să vedem câteva interpretări. În ebraică Adam *se scrie ADM. Adunând valoarea kabbalistică a literelor obţinem: 1 + 4 + 4 = 9. Deci Adam este simbolul întregii umanităţi, nu a unei singure entităţi. Apoi dacă cercetăm numărul fiarei din Apocalipsa lui Ioan, observăm că (666) = 9. deci umanitatea însăşi este cauza care se opune progresului propriu. Apare totuşi o undă de speranţă ştiind că numărul celor salvaţi este 144 000.*

(144 000) = 9 ,

deci va fi salvată omenirea în ansamblul ei. Numărul celor incapabili să progreseze este neglijabil faţă de numărul total. Din păcate este prea mare numărul celor care-şi amână trezirea, preferând să fie duşi de val. Lenea şi ignoranţa merg aici mână în mână.

Stabilitatea numărului "9" în diferite operaţii şi unele semnificaţii ale sale se găsesc în paginile revistei.

Apare o întrebare. Ne putem juca mult şi bine cu numerele, dar la ce ar putea folosi?

Prin atribuirea numerelor corespunzătoare diferitelor manifestări şi prin observarea relaţiilor aritmetice între acestea, mergând mai departe decât simpla joacă, am putea face descoperiri. Să luăm ca exemplu

---

dificil, dar odată şi odată trebuie să aibă loc. Fără schimbări, orice societate este sortită declinului.

În învăţământ, aceste schimbări vor trebui făcute începând de la profesori. Doar lenea îi va opri. Sau mai rău, se vor încăpăţâna să confirme un aforism: *Cei care nu pot face un lucru , se întorc împotriva lui.*

Şcoala ar trebui să aibă patru secţiuni, dar nu privite separat, ci îmbinate armonios.

Având în vedere faptul că totuşi suntem în Planul Fizic, prima secţiune ar fi învăţarea despre Planul Fizic. Nu putem neglija ceea ce ne înconjoară. Această secţiune ar avea patru subsecţiuni. Prima ar fi formată din ştiinţele materialiste: biologia, chimia, fizica, geografia, matematica, etc. A doua ar cuprinde cultura; aici ar fi inclusă şi istoria. A treia ar fi partea estetică: desenul, muzica, etc. O a patra secţiune ar fi învăţarea unei meserii, ştiinţele tehnice. Suntem aici şi trebuie să învăţăm să fim creativi în domeniul mineral, să ne asigurăm cele de trebuinţă. Chiar dacă unii vor fi dezamăgiţi, trebuie să le-o spun că toate acestea nu se vor prezenta aşa cum se prezintă astăzi, ci la un nivel superior, ţinând cont de Realitatea metafizică şi de armonia cu Legile Universului.

A doua secţiune ar viza adaptarea la Planul Fizic. Cum trebuie să trăieşti pentru a-ţi face cât mai puţin rău, cum să mănânci, cum să te îmbraci, cum să faci sex, ce înseamnă prietenie, de ce trebuie să fim buni, de ce nu trebuie să gândim negativ, etc. Aici ar fi cuprinsă o parte din triada *informaţie - alimentaţie - sex.*

A treia secţiune ar putea fi formulată ca învăţare despre planurile superioare. Metafizică, cunoaşterea adevărurilor subtile, a legilor universale, sau cel puţin obişnuirea elevilor cu existenţa acestora. A te zbate în Planul Fizic, altfel spus în suc propriu, fără să ai ideea că exişti mai mult decât atât, fără să ai ideea că ai putea ridica, cât de cât,

chiar ce am scris aici.

Să spunem că nu aş fi ştiut de perioadele de evoluţie ale omenirii. Dar în joacă aş fi făcut legătura între chakre şi numere prin intermediul culorilor planetare şi văzând toate corespondentele aritmetice între chakre, m-aş fi întrebat de unde provin. Mergând mai departe, aş fi bănuit că există o explicaţie a faptului că la chakrele inferioare este vorba de ceva trecut, care s-a manifestat deja, având în vedere că operaţia de bază este adunarea, deci ceva ce s-a acumulat. De ce, când şi cum ? Iar la chakrele superioare operaţia de scădere, diferenţa între manifestare "10" şi germene, m-ar fi dus la gândul că este ceva în curs de desfăşurare sau în viitor. Ar fi apărut astfel ideea existenţei unor perioade de evoluţie trecute, respectiv viitoare.

Odată ideea formată, verificarea exactităţii sau a detaliilor s-ar face prin alte metode, prin jurnal, meditaţie sau altceva. Iată numerologia ca metodă de cercetare. De fapt, prin calcule s-au făcut multe descoperiri.

Bineînţeles, se pune întrebarea dacă nu pot să apară erori. Nu mă refer la erorile de calcul sau la atribuirea greşită a numerelor, ci la altceva. Odată ideea lansată, ea există deja ca formă şi riscăm să verificăm - să zicem prin meditaţie - chiar existenţa formei, şi în acest fel să ne învârtim într-un cerc vicios. Deja aceasta depinde de gradul de cunoaştere al celui ce practică o astfel de metodă.

Nu putem spune că nu există metode mai simple, dar este şi aceasta o metodă, perfectibilă totuşi. Depinde de fiecare.

Simeria, 27 decembrie 1994,
h. Mercur ; casa IV

---

capul din noroiul în care te zbaţi, pentru a merge mai departe, mi se pare mult prea puţin şi nedemn de o fiinţă care se pretinde om. Cunoscând acestea, omul ar avea un ţel spre care să tindă, ar avea încredere în sine, ar înţelege pentru ce a venit aici. Atunci nu ar fi ca o trestie bătută de vânt, nu ar considera viaţa inutilă şi mai ales ar înceta să se mai ocupe de mărunţişuri. Învăţământul ar trebui să ţină cont de realitatea subtilă. A învăţa doar ca să te descurci cu greu în planul în care te afli, sau de dragul părinţilor, este o zbatere în van. Trebuie să tinzi la mai mult, la autocunoaştere, la cunoaşterea planurilor superioare, astfel ca, prin particularizare, să te descurci foarte bine în planul în care te afli. Nu ar mai exista sinucideri, războaie, nu ar mai fi considerată viaţa un iad. Atunci am înţelege că suntem ceea ce gândim. Avantajele ar fi imense.

A patra secţiune ar forma-o cele ce ţin de autoînvăţare. Şi scrisul poate fi considerat tot aici. Oare ar fi greu să li se spună elevilor despre Jurnal? Este acesta un lucru chiar atât de greu chiar şi acum? Evident sunt şi alte metode de autocunoaştere cum ar fi meditaţia. Dar pentru elevi cel mai uşor lucru ar fi scrierea unui Jurnal. Ce simplu!

Toate aceste secţiuni nu vor trebui să se realizeze independent, aşa cum se predau astăzi obiectele de învăţământ, ci într-o legătură armonioasă.

Oare aşa ar trebui să arate şcoala viitorului? Nu trebuie să ne facem iluzii, acest model de şcoală nu ar fi bun decât pentru o perioadă de tranziţie. De fapt, totul se află într-o perioadă de tranziţie, totul este dinamic, totul evoluează. Şi şcoala evoluează. Ce este bun azi, nu va mai corespunde mâine. Doar Legile Universului rămân aceleaşi. A fi conservatori, tradiţionalişti doar de dragul lenei şi al fricii faţă de schimbare, poate să echivaleze cu un fel de sinucidere.

Dacă se pot realiza acestea? *Orice este posibil dacă este necesar.* Şi deja este necesar. Cum se pot realiza? O idee bună ar fi să lăsăm orgoliul la o parte şi să ne întrebăm: *Doamne, oare de ce ni se pare complicată simplitatea?...*

Simeria, 3 ianuarie 1995, h Mercur, Casa IV

Marcel Doroş

Rămânem victimele întâmplărilor ?

Începem cu sfârşitul, adică o reactualizare a ignoranţei care ne cuprinde într-o dulce îmbrăţişare, făcându-ne să rămânem în aceeaşi stare de încăpăţânare, fiecare fără fiecare, cald îmbrăţişaţi de propriile manifestări care se joacă cu noi, nu le observăm sau le punem în spatele unui atribut numit calfă sau maestru, oaspete sau gazdă, duşman sau prieten, deci limitate de complicata dualitate care a fost suportul, scuza materialismului prin opţiunea noastră.

Punerea în scenă a spectacolului şi mai ales a actorilor fără regizor sau scenarist, doar cu un public numeros, ieşit din minţi spre a întâmpina sadic acest haos, poate da impresia, datorită copierii celorlalţi, că nimeni nu este vinovat sau poate fiecare în parte, ocupant al unei poziţii de călător sau rudă a celui care încearcă să iasă din haos.

Pare firesc că la gară există un peron sau o sală de aşteptare, care ne fereşte de viteza trenului, la fel la aeroport, marile personalităţi au antecamere doar pentru a semna protocoluri, acasă avem sufragerii, precum spitalele, puşcăriile, şcolile, mănăstirile, cimitirele şi unităţile militare au camere pentru oaspeţi, permanent sau ocazional, puse la dispoziţie, într-un număr restrâns, după o ierarhie a vorbelor sau faptelor; dar aşa este viaţa, suportăm orice până nu ne mai suportăm pe noi...

Vedem cum am ajuns ca, în loc de a actiona, doar mai putem să ne ferim prin reacţiuni necontrolate asupra propriilor manifestări individuale sau sociale. Se observă o indiferenţă la schimbare, la a ne adapta prezentului şi a privi aceste reale consecinţe drept repere spre un trai decent pentru toţi oamenii, care azi, din contră, se confundă cu aceste analize statistice ale echilibrului nuclear sau formal, astfel încât viaţa a ajuns acum, prin vot, un anumit procent negociabil de boală fizică şi mentală, care nu ocoleşte nici conducătorii, nici supuşii...

Aceste aşa - zise întâmplări care se repetă până a le confunda cu o "armonie" a suferinţei şi debilităţii, însă în puţinele clipe de luciditate sau decizie, apar ca rezultat al fricii, şi le ocolim - sau ne ocolesc - distrugându-le, dar şi ele pe noi, cei lipsiţi de imaginaţie sau atenţie. Suntem simbolul struţului care nu-şi explică evenimentele pentru că nu vrea să observe nici măcar ceaţa întâmplărilor.

Primul pas de curaj, foarte discret, e de a recunoaşte că acestea sunt doar consecinţele propriilor noastre fapte sau gesturi, în sensul unui principiu de a învăţa să învăţăm din greşelile noastre, cu condiţia de a nu mai da vina pe ceilalţi şi de a nu mai repeta ceea ce nici nouă demult nu ne mai convine: formalismul unei vieţi lipsite de sens, presărată cu scopuri materialiste, în veşnica gardă de apărare sau atac, încurcată şi complicată, din lipsa unui ritm dinamic, şi tamponată într-o carieră sau specializare de care ne este ruşine ori de câte ori rămânem sinceri; noi cu noi...

Apare un fanatism formal, o ipocrizie oarbă la fel ca un experiment fără raţiune sau acea raţiune goală, fără experienţe personale, toate acestea apropiindu-ne de consecinţa că definiţiile şi dresajele sunt explicaţiile teoretice ale intelectualilor specializaţi în a forma entităţi instruite în apărarea propriei lor incapacităţi de a crea solutii practice, folositoare, sau de a-şi astâmpăra foamea prin mulţumirea stăpânului: în general, nici măcar recunoaşterea iresponsabilităţii.

Ne face plăcere să cădem în una din extreme; ori privim Pământul şi mormăim (ce neaşteptată întâmplare!), ori tintim mistici spre Cer, afirmând că nimic nu este întâmplător. Armonia care vine prin înţelegerea gândurilor şi faptelor, raportate la un eveniment care foarte firesc trebuie să facă parte dintr-un proces continuu, care curge în acord cu nişte Legi bazate pe metode clare prin oferirea instrumentelor de cunoaştere generale sau particulare, ne este străină încă. Şi doar toate acestea sunt accesibile celui care îşi manifestă dorinţa şi are curajul de a-şi urma propriul adevăr prin responsabilitate, sinceritate şi autocunoaştere în descoperirea veşniciei în prezentul pur.

Bineînţeles că cei care nu aud, nu văd şi nu simt, vor fi primii şi cei mai aprigi combatanţi ignoranţi, un fel de cel mai important buric al... abdomenului, admirabili critici sau sfătuitori, la fel de analfabeti ca orbul pentru care nu există culoarea pădurii. Şi nimeni, niciodată nu-l va putea convinge cum arată sau ce senzaţie are cel care o vede, până nu se convinge cu proprii lui ochi. Asta nu înseamnă însă că pădurea nu există, sau că are culoarea unei raţe. Dar, în imaginaţia orbului, ea poate

fi oricum, este adevărul lui pe care nimeni nu i-l poate distruge sau lua. Proba de bun simț a orbului ar fi de a nu încerca să impună și altora această imagine particulară, intimă, din care el face o filosofie sau o religie, că ar deține metoda unică pe care o apără cu mari sacrificii pentru ceilalți, până o ascunde în... gura mare a presei. ("Cine nu este de acord, este prost, satanic sau inferior!"). La fel un surd, el poate dansa samba pe muzică simfonică, dar manifestând acest lucru în public, la operă, sfidează o normalitate care asigură cât de cât comunicarea, relațiile bunului simț de armonie dintre ceilalți oameni.

Nu putem acuza informațiile care ne parvin, deoarece nu prea am făcut nimic pentru ele, mirându-ne în continuare, nerealizând că sunt propria noastră rezonanță, lupta de supraviețuire la limitările exterioare bazate pe lipsa de încredere în noi, dezechilibru care ne polarizează viața în toate aspectele ei.

Punem îndoiala în locul curajului, luăm decizii bazate pe descrieri sau experiențele altora, considerați buni sau răi, totul este un concept cu date ale problemei care nu ne aparțin. Fiind învechite sau chiar moarte, noi le folosim pentru a trăi vii, și culmea e că, chiar și din punct de vedere al logicii analogice acum depășite, vedem că viața ne este identică cu instrumentele ce o întreține: o informație inutilă, relații interumane și stări intime colapsate, mortăciuni luate drept alimente, și o energie risipită cu sadism prin sex împotriva noastră; sunt copii exasperante, tot mai dramatice, parcă pentru a ne reaminti în fiecare zi că suntem pe sensul invers. Iată cum distrugem și ne consumăm totul fără să refacem nimic, ci denaturăm ce atingem ca să semene cu noi.

Ce să spunem despre logica sintetică, pe care nu vrem să o folosim prin alternativa reală a consecințelor și mai ales prin acceptarea lor, ajungându-se la transformarea creației în producție individuală sau de turmă, la timp irosit, căruia acum îi spunem lene. De frică, am lăsat totul baltă și în primul rând, pe noi. Exteriorizând tot ce au uitat alții, ne rămâne doar spiritul - grup, sau acest corp carnal, rudă cu animalul, astfel că zero ori câteva mii de instituții care fac totul împotriva omului, tot zero dă, înlăturând cauza, care glăsuiește că cel mai mare dușman al omului este omul din fiecare, fiindcă nu vrea să se trezească.

Neîncrederea în posibilitățile nebănuite ale omului ne face să credem că el este doar o soartă, cu manifestări dizarmonioase și complicate. De multe ori în discuții trebuie să ne permitem teorii și explicații complicate pentru a ne face înțeleși sau de a ține pasul cu moda, pe când simplitatea vorbelor și a gesturilor a devenit o suprapunere de obișnuințe la care nu mai suntem deloc atenți, devenind din ce în ce mai tamponați, mai singuri sau mai absenți la orice eveniment. Simțim nevoia să ne arătăm participarea prin senzații, prin ridicarea vocii, prin violență, de parcă nimeni nu ne mai înțelege și cu atât mai aprig vrem să demonstrăm că încurcăturile și limitările cheltuite spre a descoperi altele, nu ne aparțin, și ca să fim chit, predăm mai departe această stare de uitare și nerecunoștință, mințindu-ne, obosiți de așteptare.

Cine mai poate fi vinovat de propria reîncarnare, căzut în mâna unor părinți, profesori, medici, preoți sau pur și simplu prieteni, care te întâmpină și te conduc cu înverșunare prin nefericitul muzeu al propriilor experiențe mucegăite, să-ți umple sacul despre învățături despre ce nu-i voie să faci, nu-i bine sau nu poți să înveți bine lecția, dar și tu trebuie să fii, să semeni cu ei, adică la fel de sărac mental și spiritual, călcat la propriu de propriile gânduri, urât, obez, cu notă de comandă în alb către doctor sau oricine altcineva, în afară de tine că așa s-a apucat din moși strămoși... Astfel am ajuns să nu cerem niciodată de acolo de unde putem primi. Iată de ce la acest nivel nimeni nu este vinovat...

Depindem tot timpul de cineva care ne conduce liniștit pașii, că el oricum a uitat pe unde a trecut, și dacă din când în când nu le place că pleci, o să le placă când te întorci. Îi alegi tot pe ei în loc să te alegi pe tine, ajungând un onorabil cetățean serios și egoist, un atribut, jucăria altora aflați cu binele pe buze și răul în fapte, care dau mai departe ce nu au primit nici ei, amplificând ștafeta de care se țin toți - a tradiționalismului - fără să realizeze că cine nu se schimbă, schimbă totuși ceva în jur...

Creșterea vibrațiilor stocate în garajul individual de fapte, încuiat de lenevie și așteptarea cuiva care trebuie să vină cu cheia, plictisit deja de maeștri spirituali ortodocși, hudiști, catolici, musulmani și încă câteva sute de... denaturări necesare ale metafizicii, răspândiți uniform și ierarhic, care afirmă și ei că numai al lor este adevărul adevărat, trebuie că e necesar să vină cineva să descuie lacătul și mai trebuie umilință pentru a-l întâmpina pe cel cu cheia, doar vine de departe, merită măcar atât; dar noi?... Noi ce-am făcut? Am uitat că, inițial, ne interesa ce este înăuntrul, nu cine deschide, pentru că curajul este individual ca acele fapte, astfel că spinoasa problemă s-a pasat... filosofilor și lingviștilor, să inventeze ei

nume şi definiţii pentru cel care vine, în cât mai multe dialecte. Astfel ne menţinem cantitatea bunăstării prin o falsă calitate a percepţiei realităţii, trează în a reacţiona e adevărat, promt, însă în a ucide cea mai mică modificare, sau particularizare...

Nu există uitare, pierdere, iertare sau eliminare, ci doar transformare, începând de la particule, gânduri nevinovate, până la civilizaţii (în sensul simplităţii în relaţii complexe), nimic nu poate fi complicat, uităm repede cât de simplu greşim şi la fel de simplu putem reface, dar ne convine că am complexat şi complicatul, surzi le cel mai firesc echilibru.

Descoperirea armoniei dinamice a vieţii fiecăruia e de a afla cine este, prin identificarea cu propriile vorbe, gânduri şi fapte sincere şi controlabile. Atunci nu vom fi mai miraţi că avem de-a face doar cu *prieteni*, ci într-o diversitate de manifestări şi relaţii adaptate cunoaşterii şi reformulării consecinţelor prin alte fapte, acestea vor reuşi să contrabalanseze benefic schimbarea particulară - şi prin ea generală - în sensul individualizării. La prima vedere nu există nici o diferenţă între schizofrenic şi înţelept, care se aseamănă prin sfaturile şi mesajele pe care le aduc omenirii, numai că nebunul nu ne-a folosit nici el, ci doar a tras cu urechea apărând ca trimisul sau intermediarul unei dogme, care a exteriorizat ideea de om, făcându-l un supus al altor oameni, pe când înţeleptul nu are nevoie de intermediari pentru a găsi omul, pentru că el este pur şi simplu Om. S-a regăsit mai întâi pe el şi vorbeşte... prea simplu însă spre a fi ascultat, iată inutilitatea noastră, încăpăţânarea de a nu înţelege lucrurile care se înţeleg între ele...

Culmea e că aceste apucături egoiste ale acestor cluburi de golf religioase şi sociale, pensionate, dar bucuroase de această existenţă gratuită, animată de abundenţa ajutoarelor şi reţetelor, a fost doar o etapă necesară de cunoaştere. Pe pielea noastră, faţă în faţă cu noi, pentru a ne dovedi că realitatea omului este aceeaşi, aici şi acum, în trecut sau în altă parte, forţa dinamizatoare e aceeaşi: necesitatea transformării interioare. E prea evident acest lucru. Aşa cum rezultatul unui meci de fotbal, un muzeu sau o pictură este exact cum este şi nu mai poate fi modificat de jurnalişti sau critici într-o diversitate de comentarii, de parcă fiecare ar fi fost legat la ochi şi ar fi văzut altceva. Aceasta este realitatea şi fiecare pune în faţă propriul subiectivism şi dacă am acest dar, bine ar fi să încerc o sinteză, mergând cu la acel muzeu să mă conving cum este. Astfel apare acea cunoaştere directă, în care avem propria noastră părere, care manifestată liber, într-o diversitate de variante de interpretare, aduce lumină, acelaşi adevăr unic dar pe înţelesul meu, printr-o metodă pe care eu o pot controla, recrea...

În general, ne-am pierdut minţile în aceste amănunte de a ne certa asupra elementelor pe care le percepe fiecare, într-o luptă de partizani al modelelor, ai arhetipurilor, cu toate că fiecare are dreptatea lui. Aici s-au blocat epigonii, făcând o filosofie a revelaţiei durerii şi hazardului, iar oamenii de ştiinţă au reluat catalogarea de la începutul pe care îl mai ştiu doar ei, de nu mai încape în nici un sertăraş al creierului...

Esenţial este că doar comentarea şi încurcarea acestor amănunte şi procese care fac parte dintr-un întreg (care poate fi o faptă, o clădire sau chiar omul), adică vor rămâne aceleaşi la nivel de concept cât timp persistă acest blocaj mental de a schimba doar forma de interpretare, interesele şi scopurile rămânând meschine...

Azi se cere respectul dogmelor, fanaticilor, a bătrânilor şi întâmplărilor, ca nu cumva acestea să dispară. Sensul este că un obiect, eveniment sau principiu (văzut de orbi şi comentat de surdo - muţii intelectuali, sau feţe preoţeşti, n-are importanţă) nu mai trebuie lăsat să mai creeze lupte şi crime, suferinţă, puse ipocrit în numele Divinităţii şi progresului, lipsa celei mai elementare comunicări, impuneri ipocrite ş. a. Şi acest lucru se va face - vrem nu vrem - prin individualizare.

Toţi se ceartă în folosul a ceea ce nu cunosc prin practicarea personală, apărându-se cu frica de o rămăşiţă a... ruşinatului bun - simţ, faţă de ceea ce fac şi simt că se face cu sau fără voia lor. Revenirea la firesc necesită răbdare. La fel cum orbul nostru care, recăpătându-şi vederea, nu înţelege prea rapid lucrurile, verificând sceptic imagini despre care numai a auzit sau le-a pipăit cu neîncredere, aşa acceptăm şi noi să fim jucăria întâmplărilor. Fără a redeveni măsura şi armonia lucrurilor prin noi înşine care ţine de calitatea percepţiei individuale începând de la acea minimă atenţie - ce mâncăm, cum mergem, cum vorbim, ce gândim despre noi şi implicit despre ceilalţi, cum trântim o uşă sau mintim un prieten, până la a ucide pentru binele ţării - vedem că doar supravieţuim prin noianul întâmplărilor.

17 noiembrie 1994, Piatra Neamt

Florin Mandiuc

Exteriorul - *de la iluzie, la manifestare*

Exteriorul ...

Iată un cuvânt foarte des întâlnit, mai ales în ultima vreme, şi, pe care, marea majoritate îl tratează ca pe ceva... *exterior*. Pentru a-l putea însă folosi, mai întâi, ar trebui să ne dăm seama care sunt celelalte elemente ale triadei din care face parte. Aici deja ajungem să vedem că ne trebuie puţină atenţie din viaţa de zi cu zi ca să vedem că cel mai simplu apare împreună cu Interiorul şi Spiritul. Cu puţină imaginaţie putem face o corespondenţă între această triadă şi triada *Tată, Fiu, Spirit*. Şi astfel descoperim corespondenţa între exterior şi Fiu, interior şi Tatăl.

Deja avem aici un model de lucru cu prima triadă, bineînţeles pentru cine vrea să înveţe despre el însuşi, să se autocunoască. Altfel se poate trata exteriorul ca elementul ce aduce ceva spectaculos în trăirea de zi cu zi, menţinând aceeaşi stare de ignoranţă faţă de noi înşine. Amintindu-ne Legile Universului descoperim că acest exterior face parte din creaţia fiecăruia dintre noi, şi ne reprezintă. Astfel ne dăm seama că, fiind puţin mai atenţi la acest exterior, la ce se întâmplă în jurul nostru, descoperim ceea ce suntem de fapt, în spatele cuvintelor frumoase sau a vorbelor, prin faptele noastre, prin situaţiile pe care ne trezim că trebuie să le trăim. Şi de aici începe jocul copilului pe care-l descoperim în noi, care vrea să facă numai ceea ce îi place. Astfel, acest copil îşi scrie Jurnalul şi începe să vadă ce nu-i place în exterior, şi punând întrebarea *Oare de ce?*, descoperă că ceea ce nu-i place se află şi în interior. Dacă tot nu poate să facă nimic în exterior pentru a schimba ceva, atunci schimbă în interior şi vede că merge jucăria...

Partea interesantă este că se spune, de câteva mii de ani, că exteriorul mai este şi... iluzoriu. Fiind, deci, vorba despre o iluzie, apare tentaţia de a spune că o manifestare este a altcuiva, deşi este trăită intens, că e o greşeală, nu ne aparţine, astfel că iluzia aceasta ne poate păcăli. O iluzie care-şi face doar rolul de a păcăli, care ajută doar să te păcăleşti şi astfel să-ţi amâni recunoaşterea, să-ţi mai amâni manifestările cele mai frumoase de care eşti în stare. Cert este că orice iluzie până o accepţi este frumoasă, dar după...; aşa că mai rămâne să mai alegi o dată, sau de mai multe ori...

Aspectul cel mai interesant în folosirea acestei triade este că jocul devine atât de dinamic, încât, auzind în jur de plictiseală, încerci să-ţi aminteşti cum mai arată. Şi asta apare firesc în momentul în care încerci să fii tot mai atent la ceea ce trăieşti în fiecare clipă.

Practic, în fiecare clipă ai de lucru cu aceste imagini care sunt însoţite de sunete, de senzaţii de tot felul, ca să vezi ce informaţie conţine fiecare despre tine, despre manifestările de care eşti în stare, despre ce

vrei să schimbi în tine. E o lucrare continuă, aflată la îndemâna oricui, care te scutește de grija de a mai critica pe alții, de a mai vorbi fără a spune de fapt ceva...

Aici deja se vede cum Jurnalul este instrumentul simplu şi util, prin care spiritul îşi corectează interiorul astfel că manifestările sale să fie armonioase, continue. *Exteriorul poate fi văzut şi ca acel prieten care te bate pe umăr şi-ți atrage atenția că ceea ce faci deranjează pe cineva, că undeva ai făcut o greşeală, şi asta doar prin simpla atenție acordată oricărei manifestări în care eşti, cu voie sau fără voie, implicat.*

Normal, la acest nivel nu mai e nevoie de cuvinte şi nu e vorba de termeni de comparație cantitativi. Contează doar faptele pe care le trăieşti şi această dorință de a te descoperi. Şi acest prieten este atât de grijuliu încât poți fi sigur că după ce ai înțeles despre ce este vorba, vrea să vadă că aşa este, ceea ce se poate numi repetarea situației în care ți-ai dat seama că ceea ce faci, cum te manifeşti, nici ție nu-ți place, şi vrei să te schimbi.

Folosind această triadă reuşeşti să observi spectacolul aparent gratuit pe care ai învățat să-l ceri mereu exteriorului, descoperi că ceea ce ai nevoie te caută mereu, ca să-ți spună, să descoperi ce-ți trebuie ca să mergi mai departe. Când descoperi că toate acestea sunt mereu în imaginea pe care o primeşti, prin ceea ce se numeşte exterior, zâmbeşti amintindu-ți ce eforturi făceai ca să-l descoperi undeva, acoperit de ceva spectaculos sau manifestându-se ca atare. Aşa dispare această nevoie de un aparent spectacol, apare calmul, şi confirmările pe care ți le aduce exteriorul te ajută să cunoşti tot ceea ce ai nevoie la timpul potrivit, fără eforturi sau agitație. Şi astfel ajungi să-ți înfrumusețezi continuu exteriorul, să-l faci armonios şi să poți spune cu sinceritate că viața pe care o trăieşti este frumoasă...

Piatra Neamț, 14 februarie 1995, *blcu*

Marcel Vâlcu

Liberul arbitru ne eliberează de arbitri

Se pare că atunci când nu ştii de ce ai nevoie apar şi simboluri care desconspiră aceste necesități. Spun *se pare* pentru a îndulci piramidonul. Piramidonul îndulcit cu prăjitură este o trimitere destul de directă spre injecție. Tot aşa, când suntem în fața unor situații care necesită luarea unei decizii, de multe ori ne întrebăm care este sensul şi mai ales cum îi poate folosi în perspectivă prin decizie. E un fel destul de comercial de a jongla cu elemente mai mult intelectuale.

Una din părțile cele mai importante ale activității omului, deşi este destul de arbitrar să întocmeşti un top cu ce este mai important şi ce nu este, se realizează prin această capacitate de a lua decizii. Este un mod prin care adepții liberului arbitru, şi mai ales cei care au acest sindrom al manipulării, generează mai mult haos decât organizare. Partea socială, de mulțime, de grup sau cum mai poate fi denumită, este cea care, folosind liberul arbitru şi ceea ce se consideră a fi libertatea, *creează* manifestații de stradă. Este un spectacol de multe ori grotesc când vezi asemenea reuniuni în marş, unde fiecare strigă: *libertate !* Sunt liberi să-şi strige libertatea, dar aspectul acesta este ignorat. Fenomenul se distinge prin consecințele sale. O asemenea masă de cetățeni îşi canalizează şi-şi amplifică efortul comun împotriva sau pentru o instituție de care fiecare crede că depinde. În acest caz, dacă ar fi la propriu declanşată, această forță ar spulbera un guvern la fiecare ieşire în stradă. Însă tot acest efort exteriorizat prin strigăte, huiduieli, pancarte şi flamuri, se transformă până la urmă în oboseală.

Situația aceasta este posibilă prin generalizarea formalismului. Formalismul, însă, deformează forma. În starea aceasta de alienare generală, cetățeanul nu ia decizii, ci reacționează la ce hotărăsc alții. Aceşti *alții* sunt instituțiile de toate categoriile, de la cea comercială, care impune un preț, indiferent că vrei să iei o legătură de pătrunjel sau un

elicopter, până la cele juridice ale căror legi sociale trebuiesc respectate.

Se pune mereu pe *rol* - ca să fiu mai oficial - imaginea instituției, fără să fi aprofundat fenomenul în sine. În dicționare sunt descrise ca fiind *aparate de ordin superior* în cadrul activității unui stat. Destul pentru cel cu *frică* de preot și de polițist.

Dacă ne apropiem ceva mai atent de imaginea aceasta se dezvăluie o altă perspectivă. Instituția este cea care instaurează, care obligă, care impune norme și reguli, pentru cei care lucrează în interiorul lor, pentru ca ei să le manifeste în exterior. O instituție îl transformă pe cel care vine în contact cu ea în atribut și acesta apare chiar dacă depui banii la C.E.C. Când depui ești depunător, iar când îi scoți ești beneficiar. Și aceasta apare chiar și atunci când cumperi un pachet de țigări - devii cumpărător - sau când treci strada pe roșu - devii inculpat... Adică orice altceva în afară de tine. Mai apare un aspect interesant, de cele mai multe ori care încalcă aceste legi și reguli sunt chiar cei care lucrează în interiorul lor. De aceste elemente se folosesc cei care cred că nu au cum să ia decizii, că sunt guvernați de activitățile *monolitilor* instituționalizați. Astfel, spiritul - grup apare printr-o remanență destul de concret materializată prin instituție. O etichetă falsă la o conservă expirată este mai mincinoasă decât conserva....

Cei care cred că n-au, caută. Când vrei ceva nu cunoști acel element fiindcă ce este cunoscut este deja folosit, îl folosești, nu poți spune că îl ai. Așa este și cu libertatea aceasta. Un om, dacă nu ar fi liber, nu ar putea fi și altceva...

Partea mai simpatică este și aparține, însă, tot *eltistului*, care, cel puțin în faza de înflăcărare, atunci când arde de nerăbdare să intre cu *buldozerul* în prima clădire oficială, cu stegulețe, pe care o vede, este cam cum e... Făt - Frumos din poveste. El este *cel bun*, iar cei care lucrează în aceste posturi mai oficiale sunt *cei răi* sau fiii întunericului, cum a auzit el că li se mai spune.

Dacă se duc după o adeverință la servici, la primărie sau oriunde se eliberează așa ceva, cei cu care intră el în contact sunt *cei răi* și, să vezi minune, ei se manifestă ca atare..., adică sunt nevricoși, urlă, țipă, îi dau afară pe ușă și le mai aruncă o pungă de apă pe geam la plecare !

Nu se ajunge chiar des până aici dar sunt și asemenea cazuri (mai ales în instituția - familie - n.red.). Dar oamenii sunt nevinovați, de unde să știe șeful de post că are ceva pe

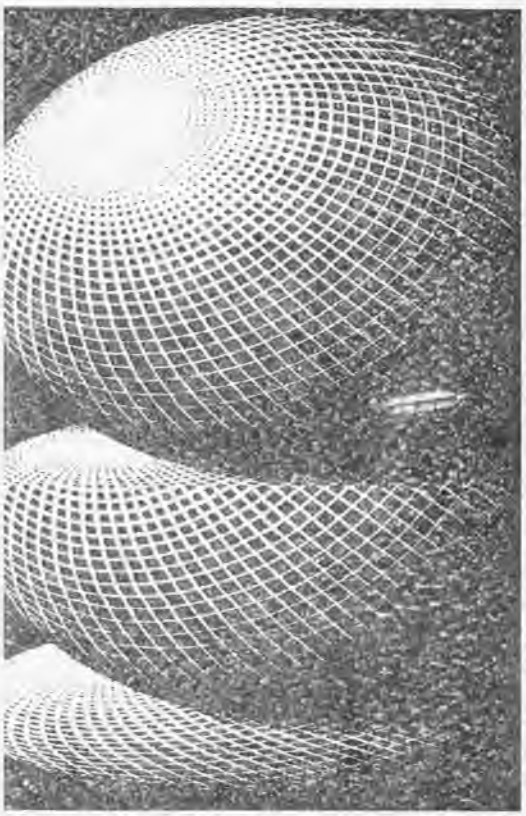

aură? Eventual își șterge chipiul de praf dimineața. Vrem să spunem că o reacție - chiar dacă este mai subtilă, cum ar fi o idee preconceputâ despre cineva sau ceva, generează o adevărată cavalcadă de situații. Cu cât o asemenea, să-i zicem, reacție este mai subtilă, cu atât manifestarea ei este mai concretă.

Decizia este ceea ce facem mai mereu. Când faci ceva, nu faci altceva... Nu este nevoie să declari asta peste tot și mereu, bunul simț este cel mai bun indicator. Elementul ceva mai funcțional e să nu picăm în gafa de a lua decizii pentru alții, asta mai ales dacă ne considerăm în stare... E o tentație ca oricare alta.

Noi suntem în centrul acestor evenimente care se constituie în situații pe care le materializăm cu o grijă inconștientă. Situații ce oferă premiza alegerii. Vine și consecința printr-o situație ulterioară care dă pagina mai departe. Decizia este față de noi. Modul în care suntem sau nu suntem pe un sens firesc - asta trebuie să urmărim, și decizia lucrează... de la sine. De la Sinele fiecăruia.

Piatra Neamț, 9 februarie 1995,
h 14. 29. Casa a VIII -a

Ştefan Rotaru

Construcţiile - Fizica şi Metafizica lor

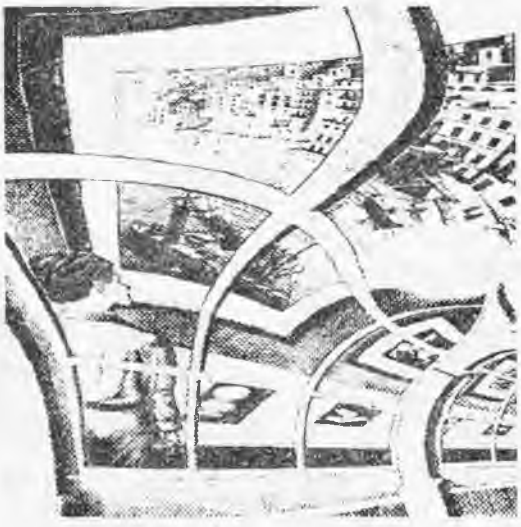

De la fizic ajungem la metafizic. Aşa ne-am obişnuit. Aşa ne este mai comod. Definim, în general, construcţiile drept adăposturi artificiale (create de oameni) în scopul asigurării unui lung şir de protecţii faţă de mediul înconjurător (natura). Satisfacerea acestor pretenţii se face prin respectarea exigenţelor impuse, prin tema de proiectare a construcţiei în sine. Aceste exigenţe în prezent sunt minuţios stabilite la nivel de Plan Fizic printr-o muncă titanică dusă mai ales în acest secol. Deci avem exigenţe de ordin mecanic, termotehnic, seismic, economic, estetic, ergonomic etc. Lista lor este, credeţi-mă, lungă! Asta la nivel de, repet, ştiinţe ale Planului Fizic. Dar la nivel metafizic ce exigenţe cunoaştem?

Pentru că n-are sens să răspundem în doi peri hai să le descoperim împreună!

Mai întâi să luăm reprezentarea unei case. Cât mai simplu, deci aşa cum este desenată de un copil (fig. 1).

Să ne imaginăm că desprindem acoperişul de casă. Iar apoi desfăşurăm conturul casei în plan. Vom obţine un desen ca cel din fig. 2. Adică o cruce latină. Ce putem observa? Că

fig. 1

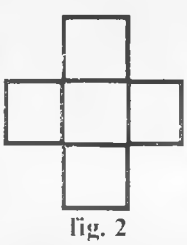

fig. 2

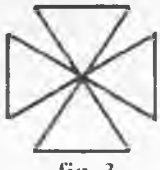

fig. 3

este formată din pătrate, adică nivelul inferior al casei (partea ei de la fundaţii la acoperiş) este un element de ordinul 4. Ordinul 4 reprezintă justiţia. Deci nivelul inferior al unei case simbolizează justiţia! A început să vă placă, nu? Ei bine, atunci să mergem mai departe. Luăm şi nivelul superior, adică acoperişul şi-i facem desfăşurata în plan, respectând acelaşi sistem de desfăşurare şi anume centrul nu se mişcă din poziţia lui de pe axa centrelor de greutate. Ce obţinem? O cruce de Malta, un element de ordinul 3, evident din cauza faptului că este făcut din triunghiuri. Ezoteric reprezintă Graţia Divină, Iubirea.

Şi acum să recapitulăm: orice casă are trei elemente: fundaţia, elevaţia şi acoperişul. Deci o triadă.

Fundaţia este punctul de plecare, Planul Fizic, mai clar Geea înşăşi!

Elevaţia este aspiraţia omului către spirit, dar care, am văzut, trebuie să fie legală, adică să fie în armonie cu justiţia.

Dacă da, atunci e bine, casa noastră va avea şi un *acoperiş*, adică Graţia Divină!

Să mergem mai departe. Planul Fizic serveşte drept suport al justiţiei, justiţia *trebuie* să servească ca suport al Graţiei.

Ce formă are elevaţia? Un cub, deci o limitare, o îngrădire, o dogmatică! Ce formă are acoperişul? O piramidă, deci un simbol al ascensiunii spirituale! Pe ce stă această dogmatică? Pe Pământ! Pe Planul Fizic! Ce este deasupra lui? Graţia Divină, deci nelimitarea, ridicarea continuă a vibraţiilor, deci simplu zis: *Spiritul!*

In consecinţă, triada casei noastre s-ar putea enunţa: Plan Fizic, manifestare în Planul Fizic, Spirit.

Deci, ce exigenţe metafizice trebuie să îndeplinească casa? Evident să asigure armonia dintre Planul Fizic şi Spirit la nivelul manifestării în Planul Fizic. Vedeţi, am obţinut doar o frază! Respectarea ei conduce la respectarea tuturor exigenţelor necesare impuse unei construcţii! Şi cine mai zice că metafizica e... *dificilă ?*

28 noiembrie 1994, h Soare - Venus, Suceava

Ceai de vâsc de măr

Se administrează câte jumătate de cană înainte de masă şi după masă, dimineaţa, la prânz şi seara.

În general ceaiul de vâsc trebuie să se bea timp de 6 săptămâni, o dată pe an: 3 căni timp de trei săptămâni, 2 căni timp de două săptămâni şi o cană timp de o săptămână.

Ceaiul de vâsc de măr este cel mai bun în diabet şi afecţiunile inimii de orice fel şi se prepară numai la rece (adică fără para focului) în felul următor: 1 linguriţă plină de vâsc mărunţit se înmoaie cu 250 ml. apă rece, se amestecă bine şi se lasă acoperit 12 ore, după care se poate încălzi puţin, dar numai până la 38 de grade şi se strecoară prin tifon.

În cazul că este necesară o cantitate mai mare pe zi ceaiul se ţine în termos spălat cu apă fierbinte sau încălzit într-un vas cu apă din când în când.

În loc de ceai se poate bea vâscul sub formă de pulbere (un vârf de cuţit în locul unei căniţe de ceai) care se împarte în două părţi egale. O parte se ia înainte de masă cu 30 de minute în 1/2 căniţă de suc, iar cealaltă cu 60 min. după masă în 1/2 căniţă de suc.
Pulberea se prepară numai pentru 7 / 8 zile.

Tinctură cu aloe, miere şi propolis

Ingrediente: 1 kg. miere de albine, 20 g. propolis fin mărunţit, 750 g. aloe (frunze) fin mărunţit.

Toate acestea se pun într-un borcan de sticlă (la întuneric) în loc răcoros şi se ţin 5 zile, agitându-se de 2, 3 ori pe zi.

Se administrează astfel: primele 5 zile se ia câte o linguriţă dimineaţa şi la prânz cu două ore înainte de masă, apoi, restul mierii, se ia câte o lingură dimineaţa şi la prânz cu două ore înainte de masă.

Durata tratamentului este de 3 săptămâni, până la 2 luni. Cura se poate repeta încă o dată, după o pauză de 7 zile.

Se recomandă în următoarele afecţiuni: gripă, viroză respiratorie, anorexie, cefalee, faringo-amigdalite, astm bronşic, reomatism, paralizie, infecţii cronice ale pleii, neuroastenie, ulcer gastric, cancer, T.B.C pulmonar.

Aloea este contraindicată în sarcină şi dereglări pulmonare.

Se ţine regimul de crudităţi (naturist), după Bucătăria fără foc.

În afecţiunile renale

- sucuri: 150 ml. sfeclă roşie, 250 ml. morcov, 200 ml. castraveţi, se bea zilnic, 30 de zile.

Colesterol crescut - suc din ridiche neagră în ulei

Se prepară suc din ridiche neagră (250 ml.) care se amestecă perfect cu 250 ml. ulei (de preferinţă din măsline). Se bea dimineaţa pe nemâncate cu înghiţituri mici, bine salivat, în decurs de 30 de minute. Se stă apoi liniştit. Două ore nu se mănâncă nimic, după care se bea o ceaşcă de ceai din plante medicinale. În cursul zilei se consumă doar supă de legume, fără ulei sau grăsime. Ajută mult în dischinizie biliară (colesterol crescut). Se repetă acest tratament din patru în patru ani.

Pentru petele de la ficat

Sucuri: 280 ml. morcov, 50 ml. păstârnac, 50 ml. pătrunjel, 60 ml. cartofi, 60 ml. ridichi, 15 grame miere de stup.

Se bea dimineaţa pe stomacul gol pe parcursul a două ore, înghiţitură cu înghiţitură, 21 zile. Se mănâncă după 2 sau 3 ore. Regim de hrană vie după Bucătăria fără foc.

Bălan - Harghita

*Dan Cârlescu : Voi fi în curând un viitor somer şi asta nu mi-ar fi deloc o mare problemă dacă măcar aş putea face altceva, numai că, practic, stând numai aici mi se închid poate majoritatea posibilităţilor de ce aş putea face. Nu condamn nici înţelegerea părinţilor, pentru că modul de viaţă până acum îi face să înţeleagă mai greu unele lucruri.

- Ne propui să te ajutăm pentru obţinerea carnetului de şofer, obligându-te apoi să lucrezi cu noi. Să încercăm să te ajutăm. Prieteni, un curs la Şcoala de şoferi costă circa 130 000 lei, haideţi să-l ajutăm pe Dan!

Cermei - Arad

*Marian Morar: Dragi prieteni, vă mulţumesc pentru operativitatea voastră. Nu mă aşteptam ca Revista LLTA să-mi sosească aşa repede. Şi vă rog să-mi trimiteţi Manualul de Astrologie. Mulţumirea este şi mai mare pentru că ne ajutaţi să vedem, nu numai să privim. Argumentul pentru ce am scris este următorul: de câtva timp, orice situaţie de bucurie sau de tristeţe nu mai are acelaşi efect asupra mea. La început, m-am speriat. Cum se poate, oare nu mai sunt sensibil la problemele fraţilor mei? Dar stând de vorbă numai eu cu mine - aceasta definind-o ca un început de meditaţie - am înţeles cele spuse de voi - că nu trebuie să reacţionez. Nu mai continui pentru că nu-mi place vorbăria, de fapt şi la şcoală am avut probleme cu conspectele în legătură cu numărul de pagini scrise. Ideea, esenţialul sunt importante, cum spune Ion.

- Caută esenţialul şi prin Jurnal, şi-ţi va spune Christul tău...

Craiova

*Daniela Dîrman: Sunt un modest student al Universităţii din Craiova - Facultatea de litere, iar anul acesta urmează să-mi încheie perioada de studenţie care a însumat cinci ani. Mărturisesc că în aceşti cinci ani nimic nu m-a atras atât de puternic cum a fost revista dvs., pe care am citit-o pe nerăsuflate. Este vorba despre nr. 10 al Revistei LLTA, iar ulterior am reuşit să găsesc şi nr. 9. Ceea ce vreau să vă rog este să-mi trimiteţi - dacă se poate - şi celelalte numere, care mie îmi lipsesc, respectiv: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 şi următoarele după 10, dacă au mai apărut. Craiova este un oraş extrem de izolat. Noutăţile foarte greu ajung aici şi tocmai de

aceea mentalitătile, modul de viată si gândire al oamenilor de aici se schimbă foarte, foarte încet..

De la Craiova, coletele cu reviste ne veneau retur. Fără motivatii. Se vede că un "postas" de acolo ne iubea - iubirea prin ură, instinct sacerdotal. Plăteam pe rupte câte douăzeci de zile de locatie la Poștă. Noi n-am dat în judecată pe nimeni si nici n-am apelat la Ministerul Postelor si Telecomunicatiilor. Acum nu ne mai vin înapoi, semn că cineva, acolo sus, la... Craiova, ne iubeste cu adevărat...

Simleul Silvaniei - Sălaj

Ioan Santa: Mă numesc Santa Ioan si locuiesc în Simleul Silvaiei. Întâmplător, într-o zi, am cumpărat Revista ELTA. La început am crezut că este povestire S.I. si nu i-am dat prea mare atentie, dar citind articol cu articol am simtit o vibratie si o lumină care mi-au răscolit sufletul.

Am găsit în această revistă răspunsuri la întrebările pe care mi le puneam si, curios, multe dintre răspunsuri le stiam sau le bănuiam, dar nu aveam curajul să le accept, datorită educatiei religioase pe care o aveam încă de mic copil. Trebuie să vă spun că am crescut de mic în biserică, mama mea este baptistă, si vă dati seama cât de legat eram de... frica de Dumnezeu, de faptul că Dumnezeu este mare, răzbunător, el este stăpânul nostru si noi sclavii, si drept urmare trebuie să-i slujim fără să ne punem întrebări referitoare la EL sau la cele ceresti. Biblia o citeam dar nu o întelegeam, nu am înteles nimic nici din predicile pe care le auzeam de la amvoane, pentru că nu era nimic de înteles, datorită faptului că nici vorbitorul nu întelegea, sau mai bine scris întelegea doar suprafata lucrurilor si nu *interiorul*, sensul adevărat al miturilor si simbolurilor biblice. Cu cât ascultam mai multe predici, îmi dădeam seama că nu se făcea altceva decât să se povestească niste întâmplări biblice la fel cum părintii povestesc copiilor despre Capra cu trei iezi si pe care copiii adesea nu o înteleg, dar adorm atât de bine în bratele părintilor, asa s-a întâmplat si cu predicile, cu cât încercam să înteleg ceva, cu atât mă cufundam mai mult în "somn"...

Până la urmă am dezertat si am plecat în lume cum spun protestantii - de parcă nu am face parte toti din această lume - , si am început să-i dau inimii mele toate plăcerile care până atunci îmi erau interzise, însă am constatat câtă desertăciune există în toate lucrurile acestea materiale, la fel cum spunea Eclesiastul.

Am început pe urmă să frecventez bisericile ortodoxe, ca să fiu - vezi, Doamne - in pas cu lumea, dar aici mi se părea atât de caraghios, atâta vorbărie golită de sens si de întelegere, încât mă simteam ridicol, peste tot numai sfinti, cruci, si niste oameni care erau manipulati ca la comandă, mă refer la închinăciuni, la spovedanie, la fanatismul cu care ascultau de preot mai ales femeile în vârstă si care ar fi în stare să ucidă dacă preotii le-ar spune că asta le mântuie...

Multumesc Cerului că am putut găsi lumina cea adevărată si libertatea. Deoacamdată mă învârt în jurul coliviei în care am fost închis atâtia ani, e greu să fi liber după atâtia ani de robie. Acum am mare nevoie de voi pentru că singur nu stiu să merg mai departe, trebuie să mă sprijiniti la fel ca pe un copil care învată să meargă. De aceea v-as ruga să-mi trimiteti toate numerele Revistei ELTA si tot ceea ce considerati că m-ar putea duce la întelegere si credintă. De asemenea, să-mi trimiteti si Băcătăria fără foc, pentru că sunt convins că puritatea gândurilor depinde de puritatea hranei.

Toate revistele să mi le trimiteti prin sistem ramburs, mai putin numerele 9, 10, 11 ale revistei ELTA, pe care le-am procurat.

Păcat că nu aveti o filială pe aici, pe aproape, pe care să o pot frecventa, pentru că am de învătat ABC-ul noii vieti, asa ar fi mai usor de învătat... V-as ruga de asemenea să-mi trimiteti horoscopul...

Deocamdată atât, am multe să vă întreb, să vă povestesc, dar acum închei dorindu-vă multă izbândă în tot ceea ce întreprindeti si să stiti că si în

acest colt de țară există un om care vă susține și care va sări în ajutor dacă va fi nevoie. Astept cu nerăbdare sosirea materialelor și a revistelor, pentru că am multe de învățat și de reamintit. Pace și iubire, prieteni! Al vostru, Ioan Santa.

- *Noi nu ne ridicăm împotriva nici unei mișcări spirituale sau a religiei, ci doar dăm glas consecințelor. Omul e liber să se ducă și să facă ce vrea, dacă acel ce vrea îl face mai bun, mai altruist, mai liber în creația sa, mai puternic prin credință care înseamnă cunoaștere și mai frumos prin viața lui confirmată de fapte. Restul e nimic.*

Cluj - Napoca

Cel mai frumos mesaj

Eugenia - Etna Pop:

Să fii delicat; când totul inspiră revoltă, să devii rouă de transcendent...

Iași

Maria B.

Stimată revistă ELTA, domnule Iacob, mă numesc Maria B., sunt din municipiul Iași, de curând pensionată, am înălțimea 1,65m și greutatea 86kg. Primind acest plic și citindu-l vă rog să aveți amabilitatea și să-mi răspundeți la următoarele:

Am un an și trei luni de când am ieșit în Astral, dar m-am reîncorporat greșit. Pot acum să ies din nou din corp și să mă reîncorporez apoi corect devenind așa cum am fost odată? Vă mai întreb dacă această a doua acțiune nu este însoțită de mari pericole?

De ce vă pun aceste întrebări? În anul 1993, luna ianuarie, a venit la Iași o basarabeancă care se numește A. M.(S.) - perscurtările ne aparțin, n. red. Această persoană a ținut timp de zece zile cursuri de bioenergie cu noi, mai mulți cursanți din Iași, contra unor sume de bani. După acest fapt, ea a plecat în Basarabia lăsându-ne un telefon fals și pe noi nesupravegheați de nimeni..

După terminarea cursurilor, A. M. ne-a distribuit fascicole de texte trase la xerox pentru ca noi, cursanții, să ne pregătim în continuare și să învățăm, să ne antrenăm pentru a deveni bioterapeuți în ... **viitor**, după cum a afirmat dumneaei. Așa am și făcut. Prima dată am început antrenamentul pe ochi, după care au urmat mirosul, gustul, vizualizarea culorilor, ieșirea în Astral, purificarea corpului pe Kundalini și , la urmă, încheiam cu mantrele **Hare Crișna Rom Om**. Și încă una pe care o spuneam în fiecare zi ca pe o poezioară. Acest antrenament l-am repetat patru luni de zile. Menționez că din prima zi de curs am fost curioasă și foarte dornică de a învăța cât mai multe lucruri. În urma acestor antrenamente, în luna Mai aveam deja acumulată în Plexul Solar o energie puternică, foarte plăcută, pe care am simțit-o apoi în toată pielea de-mi venea să zbor...

În acele momente făceam antrenamente de ieșire în Astral, dar nu mi-a fost ușor, a trebuit să fac mai multe încercări până am reușit și am prins curaj. Însă a doua oară mi-a fost din nou frică. Am încercat totuși și a treia oară când, mental, mi-am învârtit corpul astral pe plafonul casei. Imediat mi-am dat seama însă că nu e bine. Când m-am sculat, starea generală bună pe care o aveam înainte se diminuase la jumătate, aveam usturimi în mâini, care s-au menținut o perioadă. Astfel mi-am dat seama că în aceste experiențe nu am nici un spijin, că nu am la cine apela, când am observat că ceva nu era în regulă. Abia apoi am aflat că reintrarea greșită a *Corpului Astral* în *Corpul Fizic* trebuie corectată imediat cu o nouă ieșire urmată de o reîncorporare corectă. La cursurile lui A. M. nu mi s-a predat așa ceva. A fost prima mea greșeală. Nu m-am oprit aici. Am mers mai departe și am comis a doua greșeală. Cum am amintit, repetam în continuare **Hare Crișna**... În acele clipe, plăcerea

pe care o simteam în Plexul Solar si pe toată suprafata pielii crestea fantastic de mult. Neputand aproape să mă mai stăpânesc mentl, stand la orizontală cu ochii închisi, de patru ori am iesit din corp. A fost o nebunie nu alteeva. Era seara, orele 22.00, si m-am culcat. A doua zi dimineată, starea mea generală s-a înrăutătit grav: călduri, buteuri, transpiratii vizibile, dereglări, puternic disconfort psihic, ce mai, eram distrusă si drept consecintă m-am internat la Spitalul Socola din Iasi

Medicii însă nu mi-au făcut nimic, ci mi-au administrat niste calmante. Atat. Asta era în iulie 1993. Usturimile s-au accentuat mai ales la piele de nu puteam sta locului Am făcut multe sedinte de bioenergie, radiestezie, dar nu m-au ajutat cu nimic. Am luat atunci legătura cu biserica, cu preotii, starea generală s-a mai ameliorat după zece luni de frecventare a acestora, însă am rămas cu o ameteală permanentă de cap si, în continuare, sunt acum acelasi om dezechilibrat De cand am iesit în Astral nu mai sunt acelasi om normal, cum eram înainte

Am omis să vă aduc la cunostintă că, după toate cele întâmplate cu mine, pe deasupra, corpul meu a început să scadă în greutate, prin deshidratare La început era cu intermitente, acum e continuă, încat pielea de pe mâini si de pe picioare s-a maturizat fortat, apărand pe ea pete arămii. Mi-e frică că această deshidratare continuă mă va pierde...

Am citit revistele ELTA numerele 1-4 si am găsit în ele lucruri folositoare pentru noi, dar pentru mine e prea tarziu, esentialul este sănătatea mea dacă se mai poate face ceva în favoarea ei. De aceea apelez la bunătatea si la constiinta dvs să analizati bine acest material si să-mi răspundeti ce pot eu să fac si cum trebuie să procedez de aici încolo

- Maria, te alli într-un greu impas si ne ceri ajutorul Acum cinci luni, când ai apelat telefonic prima oară la noi, ti-am spus să frecventezi Cursurile Filialei ELTA din Iasi Mi-ai răspuns că ai fost, dar starea sănătătii tale de acum nu-ti mai permite, că e prea târziu. Ai trecut, ne spui, pe la vestitul Spital de Psihiatrie din Iasi pe la radiestezisti, pe la biserici si preoti, pe la fel de fel de bionergeticieni si, acum, când am rugat pe Liza si pe Horatiu să vină la tine să vadă ce mai faci, cei doi minunati soti tineri, responsabili ai filialei noastre în Dulcele Târg, ne-au răspuns că te simti si mai rău ... De ce, oare? Iată chinuitoarea întrebare Marie, stii de ce , te-ai dus peste tot dar nu te-ai dus unde trebuia - la Dumnezeu... Nu te speria însă, tu l-ai căutat pe Dumnezeu înafară pe când el se allă înlăuntrul tău... Altfel spus, tu, eu, el, voi, noi OAMENII suntem cu totii DUMNEZEUL cel VIU, adică în manifestarea lui pe Pământ. Acum alungă frica si ascultă...

Toti acesti asa - zisi paranormali, fie că ne tin cursuri pe bani grei cum să iesim în Astral, cum s-a întâmplat si cu tine, fie că sperie oamenii prin gazetele lor cu imagini apocaliptice acuzând pe alti oameni de satanism, proferând blesteme, îndemnând la ură si răzbunări, amenintând ce grave pericole pentru România reprezintă niste tineri care se îmbracă în alb si nu mai consumă carne, sunt oglinda unor greseli repetate si trebuie să ne rugăm pentru ei Asadar (vezi si Universul lui Edgar Cayce , mărturiile celui mai mare medium american, apărute la Editura Sagittarius *din Iasi, cât si cartea Călători pe Vamfim , de* Melfior Ra , *apărută la* Editura Solteris Piatra Neamt*), cei care l-au acuzat pe Isus că* are drac în el *(Biblia, Faptele Apostolilor), cei care s-au ocupat de magie neagră sau de ars primii crestini pe ruguri sunt reîncarnati acum să-si repare acele greseli (fie că acum sunt gazetari - acuzatorii mincinosi, vindecători care amăgesc oamenii - fosti practicanti ai magiei negre, etc), însă ei repetă acum greselile anterioare .*

Ca să nu mai repeti greselile trebuie să realizezi în tine ceea ce biserica crestină numeste Sfânta Treime Noi îti spunem Triada Noii Civilizatii Principiul - Manifestarea Principiului - Reînvierea Armonici (Tatăl - Fiul - Spiritul), care se

regăsește în toate lucrurile și faptele noastre. De pildă, la ELTA se predă de cinci ani triada Alimentație - Informație - Sex, dar câți din noi au realizat această Sfântă Treime, ca să poată ieși apoi fără riscuri în călătorii astrale conștiente și chiar la întâlniri fără frică cu prieteni din alte dimensiuni? Marie, poți ieși în Astral de câte ori vrei fără riscuri, dacă mai întâi ai armonizat triada în tine (Corpul Spiritual - Corpul Mental - Corpul Fizic), adică dacă ai adus acasă Sfânta Treime a ființei tale. Și la ELTA au reușit cei care au lucrat mai mult învățând din greșeli. Împreună, vom încerca să te ajutăm. Am spus vom încerca fiindcă depinde mult și de tine.

Brasov

Cel mai frumos mesaj

Carmen Barbu:

Prieteni pentru care nu mai există Cumpăna anilor, care cumpăniți în fiecare clipă, prieteni care ați pierdut timpul pentru a nu va pierde, gândul meu curat va ajunge pe o rază de iubire.

Suntem împreună acum când va scriu, suntem împreună acum când mă citiți, suntem împreună mereu, căci mereu e Acum.

Fie ca Lumina Creștică să cuprindă întreg Șamanul, fie ca oamenii să recunoască, în sfârșit, în ei pe Cristul, minunatul dar al Tatălui!

Să fie pace și iubire pe Terra și în sufletele tuturor oamenilor. A voastră prietenă, Carmen.

Tulcea

Cătălina: Parcă v-am mai scris despre fetița mea, Adelina, care-mi este un adevărat ghid spiritual. Pentru ea, a vorbi cu prieteni (nevăzuți cu ochiul fizic) este ceva normal și firesc. Când are vreo nelămurire își pune simplu întrebarea și deja știe și răspunsul. De la ei (așa-zișii oameni mici) avem foarte multe de învățat și firesc este să-i copiem noi pe ei și nu invers, însă câți părinți le acordă atenția cuvenită. Știu pe cineva care-mi povestea că băiețelul ei în vârstă de trei ani îi repetă mereu că pe el îl cheamă Denc și nu Andrei (actualul lui nume) și că el când a murit era un bărbat mare și solid. Câtă imaginație poate avea copilul acesta! zice mama lui, plesnindu-l când el insistă prea mult că nu-i place numele actual, că nu-i al lui ... Ce să le spui la astfel de părinți care-și bat copiii pentru a înghiți o bucată de carne, pe care aceștia o varsă după 15 minute pentru că o înghit forțat. Nu poți să le zici nimic, doar le zâmbești și, mental, le transmiți câte un gând bun...

- Ce poți să le spui, ce poți să faci pentru acești nevinovați supuși terorizanței educații tradiționaliste care a adus omenirea unde se vede? Întoarcerea la 180 de grade a acestui sistem de hăcuit sufletele nu e o treabă ușoară. Poate primul pas ar trebui să-l înceapă fiecare amintindu-și ce nu-i plăcea să i se facă când era copil. Într-adevăr, copiii sunt mai apropiați de sejurul astral și e bine să ne aplecăm cu atenție la ceea ce spun sau fac. Să meditățm cutremurați la faptul că ei nu știu să mintă până nu le predăm noi, cei mari, lecția ..

ELTA

Scrisoare document

(I)

Din drag, cu drag, celor Dragi !

- Am învăţat să scriu pe nisipul ud
Cuvinte eterne.
Am învăţat ce e viaţa.
Şi toate le-am cuprins într-un singur
cuvînt - E L T A .

În primul rând, aş vrea să vă mulţumesc din suflet pentru că mi-aţi răspuns. Am primit revistele, cu toate că pachetul s-a deteriorat în timpul transportului. Nu ştiu dacă s-a luat ceva, dar oricum m-am bucurat enorm şi VĂ MULŢUMESC. Mi-am luat şi ultimul număr al revistei - 11. Acum sunt şi mai pregătit "să mă ridic şi să merg ".

Viaţa - cît de mult spune acest minunat cuvânt pe care noi l-am materializat în atâtea şi atâtea forme. Este un singur DAO care duce la viaţă - fericirea. De ce să ne abatem de pe această cale atît de minunată. *DAO este părintele Unului, din Unu purcede Doi, din Doi Trei, Trei dă naştere celor zece mii de fiinţe, cele zece mii de fiinţe se sprijină pe Yin, îmbrăţişându-l în acelaşi timp pe Yang, ele sunt pline de energie şi formează armonia.* Deci, de ce să nu fim un Tot, U N U L Absolut ! Nu am citat cele de mai sus pentru a mă da deştept, căci încă sunt un neştiutor, dar am văzut prin asta o cale de a reveni iarăşi ce am fost cândva. Să ne bucurăm de viaţă, să nu o distrugem cu propriile noastre mâini. Trebuie să urmăm această cale, care chiar dacă e presărată cu " munţi ", îi vom trece fără greutăţi. Să ne gândim că " dincolo de munţi se înalţă alţi munţi ".

" Când vom fi complet eliberaţi de dorinţe şi ambiţii, vom ajunge cu adevărat la energia vitală pură ". Atunci mintea ne va fi concentrată în mod natural asupra interiorului. Cum ar mai putea atunci boala să ne atace ? Dar până atunci avem de trecut obstacolele, munţii. Şi să nu uităm că pe acest DAO ne-a călăuzit Isus, pentru că El şi chiar noi suntem C A L E A, A D E V Ă R U L Ş I V I A Ţ A .

Ceea ce regret este faptul că nu există şi aici la Râmnicu - Vâlcea o filială Elta. Dar oricum, peste doi ani vreau să ajung în Sibiu, cu toate că scopul venirii mele acolo este unul materialist, tradiţionalist - acela de a frecventa o facultate. Dar voi face tot posibilul să intru în legătură cu voi pentru că aţi apărut într-un moment în care mă rostogoleam în acea prăpastie a singurătăţii, invadându-mă acel sentiment al urii de viaţă.

Şi oare de ce ? Când de-abia am păşit pe drumul ei şi am refuzat să accept binele pe care toţi îl dorim, dar ne e frică să nu aibă altul mai mult decât noi.

Vă sunt recunoscător că m-aţi ajutat să mă trezesc la viaţă şi vă mulţumesc pentru tot ceea ce faceţi. Tot ceea ce-mi rămâne este să mă pregătesc corect pentru a putea reînvia, pentru a redeveni OM.

Stau şi privesc. Văd paşii unui om care rămân pe nisipul moale şi umed. Urma lor este pătrunsă de valurile zbuciumate ale mării. Dar nu ! El nu dispare. E acolo de veacuri. Pe urma acestui om am pornit şi eu, dar am călcat greşit ca şi alţii şi niciodată urma sa nu s-a potrivit cu a mea. Dar marea a şters de fiecare dată urmele mele grele şi într-o zi mi-a şoptit "Întoarce-te şi ia-o de la început ! "Şi iată că acum am reuşit să pătrund pe urmele acelui OM care ne-a croit drumul spre fericire. Tot ceea ce ne trebuie e să nu ne abatem de la acest DAO divin. Dumnezeu să vă BINECUVÂNTEZE.

Încă nu am trecut la hrana vie,cu toate că nu-mi vine să mai mănânc ceva pe care l-am ucis (referindu-mă doar la vegetale, căci la carne am renunţat cu desăvârşire) . De aceea vă mai rog, dacă puteţi, să-mi trimiteţi lucrarea " Bucătăria fără foc " . Probabil mi-aţi trimis-o, dar datorită deteriorării pachetului nu am găsit-o... Vă mulţumesc !

Şi vă doresc viaţă cât mai lungă, atât pe Geea, cât şi în Univers.

Alin Arsene (Râmnicu Vâlcea)

(II)

Este extraordinar mesajul pe care-l trimiteţi voi acestei lumi obosite. Vă mulţumesc în numele tuturor.

Multe persoane încearcă să mă dezamăgească, să-mi spună că voi sunteţi o sectă, nişte amăgitori, dar eu nu cred, pentru că toate cuvintele voastre sunt spre bine şi spre lumină. Încă nu mi-am format o părere precisă despre marile adevăruri ale lumii, dar vă iubesc pentru că m-aţi făcut să zâmbesc şi m-aţi învăţat să sper, să cred şi să caut.

Vă rog frumos să-mi trimiteţi cartea *Bucătăria fără foc* şi toate numerele apărute până acum ale revistei ELTA şi casetele audio Medicina şi Credinţa, cu plata ramburs.

Vă mulţumesc din suflet şi vă rog să-mi scrieţi un cuvânt bun, unul singur măcar. Voi aţi spus că dacă vi se cere, o să daţi.

La mulţi ani, oameni buni, şi fie ca dragostea voastră de oameni să aducă multă fericire ! Cu dragoste,

Mihaela Aldea (Ploieşti)

ELTA Universitate

FILIALE

telefoane informative :

ARAD	057 / 23 91 38
BAIA MARE	062 / 43 97 42
BRAD	054 / 65 50 32
BRAȘOV	068 / 13 00 81
BRĂILA	039 / 63 60 15
BUCUREȘTI	01 / 777 30 63
BUZĂU	038 / 43 45 05
CĂLAN	054 / 73 13 47
CÂMPULUNG MOLDOVENESC	030 / 31 29 88
CLUJ NAPOCA	064 / 18 77 04
CONSTANȚA	041 / 64 45 85
CRAIOVA	051 / 16 15 96
COMĂNEȘTI	034 / 37 22 65
DEVA	054 / 62 48 94
GALAȚI	036 / 44 49 11
IAȘI	032 / 14 93 89
LUGOJ	056 / 37 26 13
MIERCUREA CIUC	066 / 11 27 96
MEDIAȘ	069 / 82 44 15
ORADEA	059 / 14 87 78
PETROȘANI	054 / 54 39 78
PIATRA NEAMȚ	033 / 62 66 52
PLOIEȘTI	044 / 19 17 81
ROMAN	033 / 72 41 61
SATU MARE	061/74 39 78
SUCEAVA	030 / 21 34 28
TIMIȘOARA	056 / 13 77 42
TÂRGU MUREȘ	065 / 11 51 87
TULCEA	040 / 51 55 92
TÂRGOVIȘTE	045 / 63 14 95

Filialele *Cluj* și *Galați* mulțumesc sponsorilor *S.C. Napochim S.A.*, respectiv *S.C. Galfinband S.A.*, pentru sprijinul acordat în organizarea *conferințelor ELTA*

Direcția audio - video (casete cursuri, muzică): Cătălin Nastasă, *tel. 01 / 682 44 59, București*

Important !

* *Abonamentele* se fac direct la filiale sau la redacție (adresa: Iacob Alexandru - C.P. 4 / 413, 5600 Piatra neamț, jud Neamț). Banii trimiși trebuie să cuprindă prețul revistei plus o sută de lei cheltuieli poștale. Abonamentul se face pentru minimum trei numere. La redacție se mai găsesc în stoc numere din urmă. Doritorii le pot solicita în sistem abonament sau ramburs.

* *Donațiile* se pot depune pe adresa ELTA - Universitate, filiala Piatra Neamț, fie prin poștă la adresa indicată mai sus, fie în conturile noastre deschise la Banca Comercială Piatra Neamț: 45. 10. 06. 42. - în lei; 4721. 410. 008. 60. în D M ; 4721. 716. 00. 860 - în dolari.

* *Studenții prin corespondență* pot fi numai cei ce se adresează prin cerere. Aceasta trebuie să cuprindă adresa, telefonul, datele astrologice (localitatea, ziua, luna, anul, ora de naștere). Ei vor avea acces la lucrările difuzate de noi (cursuri, manuale. casete) cât și locuri în taberele noastre de studii organizate în Rarău , Brad - Munții Apuseni, Miercurea Ciuc. Taxa de înscriere este de o mie de lei trimisă pe adresa redacției.

* *Sumele trimise prin poștă* trebuie să specifice destinația (abonament, student prin corespondență) înscrisă la locul pentru corespondență al mandatului poștal.

Prețul unei reviste: 700 lei

Editura SOLTERIS vă oferă :

Elena Nița Ibrian
Bucătăria fără foc

Melfior RA
Călătorii pe Vamfim

în curs de apariție :

Baird T. Spalding
Viața Maeștrilor (vol. I - V).

Melfior RA
Descifrarea enigmelor Piramidei Luminii Celeste.

Rodia Tiliane
Bucătăria fără bucătărie.

ELTA - 14

citiți în acest număr:

ELTA pentru copii

P l a n e t a inocenței

(pag. 4-13)